

Вима.ий
Шаверуо

Найрпауа
ногпура

Поэзи г.я тух,
эмо бемурас
у свго.ие эсумтэ

ББК 64.4 — УКР
І 24

Поезії для тих,
хто входить у свідоме життя,

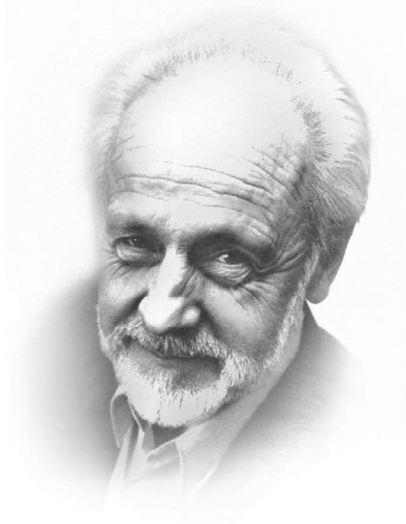
кандидата технічних наук,
доцента Національного технічного
університету України
«Київський політехнічний інститут»,
Заслуженого працівника культури
України

Віталія Іващенко

Художник
Ірина Панаріна

Київ : НТУУ «КПІ»
Вид-во «Політехніка», 2016. — 264 с. —
5000 пр.

ISBN 978-966-622-769-3

На жаль, поезія сьогодні не в моді. Але вона – найдоступніший вид мистецтва, яке формує людину духовну, мислячу, самодостатню. Генетично українці найпоетичніша нація в світі.

Цю книжечку я зробив для молоді (студентів, старшокласників і просто молодих душею), які входять у свідоме життя.

Якщо Вас зацікавить ця поезія – є ще чотирнадцять книжечок (назви їх в кінці книжечки), які допоможуть зрозуміти себе і світ, навчать як любити і бути щасливим.

Ознайомитися з усіма і скачати їх безкоштовно можна на сайті **viiv.co.ua**. Там же є кілька годин відео вечорів поезії, телепередач, вистав театру «ЕТА», мої контакти і все про придбання книжок.

Замовити книжки за найнижчою ціною можна за адресою **vivashchenko@ukr.net** або написати листа: Іващенко Віталію, до запитання, Київ, 03110.

Я щиро вдячний друзям Людмилі Богівій, Любові Сьомак, Ірині Панариній і Олегу Слінькову за творчу допомогу.
Віталій Іващенко.

Ця подруга – Поезія.

Із нею

я познайомився,

як вперше закохавсь

по-справжньому.

У школі. Сьомий клас.

З тих пір вона –

мій Вчитель

і натхнення!

С м и с л б у т т я

Мій юний друже! Радити нелегко,
Але одну пораду все ж я дам:
Життя тебе тягнутиме у пекло,
А рай в душі збудуєш тільки сам.

Цей рай — духовний світ твій.
Є у ньому
Енергія і мрій, і ворожби.
Хоч де б ти був:

в чужих краях чи вдома —
Духовний світ з тобою назавжди!

Найперший тест духовного здоров'я:
Чи мліє серце, бачачи красу?
Душа твоя повінчана з любов'ю?
Суд совісті чи є найвищий суд?

Якщо ти зміг створити простір духу
З поезії, любові й каяття,
Переживеш і скруту, і наругу.
Життя душі, по суті, й є життя!

Ми в світ прийшли, щоб взнати, хто ми є
В ділах, стосунках, в щирості й любові.
У цьому сенс життя і голос крові.
Щоденний вибір Долею стає.

С м и с л б у т т я

Для багатьох людей все їх життя —
Це існування в трьох координатах:
Одна — це гроші, друга — це ниття,
А третя — жовчна заздрість до багатих.

У цьому вимірі живуть і мруть,
Кар'єри роблять і приносять жертви,
Не відаючи, що є інша путь,
Є інший вимір і життя, і смерті.

Суть виміру того — життя душі,
Одвічний пошук Істини і Бога,
Бажання жити так, щоб не грішити,
За людство і за ближнього тривога.

І лише там дано відчути нам,
Що ми є частка вічної природи,
І в світ прийшли побудувати Храм,
Храм Красоти, Любові і Свободи!

Нічого не буває просто так.
Нічого не буває випадково:
Ні зустріч, ні подія, ані слово.
До того йшло, або ж це Долі Знак.

Не все життя записано у долі.
Вона дає можливості і тільки.
А що, коли, кому, за що і скільки —
Залежить вже від розуму і волі!

С м и с л б у т т я

Усі грішать. Хто кається. Хто плаче.
Тобі ж гріхи — як набрані очки:
Хизуєшся, що, бач, нема розплати!
Дарма гріхів боялися батьки!

Та чи не рано Богу докоряти?
Платити прийдеться за все і всім.
Платитимеш і ти, і рідна мати,
А найстрашніше — діточки твої,
Безгрішні і безвинні янголята,
Страждатимуть, не відаючи, що
Твої гріхи їх будуть убивати!
Нащадки проклянуть. Так знай за що!

З нас кожен бачить у житті таке,
Що гріє душу і милує око.
Низька душа вишукує низьке.
Душа висока мріє про високе!

Життя людське — це певна гра!
У ній добро і зло в двобої.
Немає прикrostі такої,
В якій би не було добра!

Просимо у Господа грошей чи спасіння,
Слави чи здоров'я, злагоди в сім'ї.
По молитві він дає. Тільки лиш насіння,
А вирощувати все маємо самі.

С м и с л б у т т я

Одні працюють для багатства,
А інші — з власного сумління.
Робота є — заробітчанство.
А є робота — як служіння!

Чому так рясно родить в людях зло?
Чому тепла і приязні немає?
У зла є невичерпне джерело:
Вселенська заздрість душі роз'їдає.

Господь дав людям в сиву давнину
Всі заповіді і сказав: "Моліться!"
Ісус додав ще заповідь одну:
"Роби своє, не плачся і н е б і й с я!"

Як всі біжать, так тяжко зупинитись!
Гнітить якесь передчуття біди.
Здається, що гуртом не помилитись.
Біжу, як всі. І знаю — не туди!

Існує в світі давній мудрий принцип,
Крізь нього варто глянути на себе:
Якщо час гаєш на якісь дурниці,
То значить, ти не робиш те, що треба!

С м и с л б у т т я

Що значить доля? Зрозуміти хочу
Плавці чи трісочки у морі ми?
Плавці плывуть в житті, куди захочуть,
Жбурляє й крутить трісочки в пітьмі.

Плавцю потрібні м'язи й сила волі.
Чому ж одним дано, а іншим ні?
Чи вищі сили визначають долю?
Чи чинники вирішують земні?

Віддаючи належне долі й волі,
Проблему треба вирішити одну:
Я — трісочка у буряному морі?
Чи я — плавець? Де хочу, там пливу!

Ми в світ цей на екскурсію прийшли.
На нього скаржитись нема причини.
Як щось не так у нас, то винні ми,
Або ж це наших пращурів провини!

Якщо є Вища Справедливість
(А схоже, що вона все ж є),
Не уповай на Божу милість,
Бо ти отримаєш своє,
Що заслужив. Добро чи зло,
Які плекав в душі у себе,
Усе повернеться до тебе,
Бо в цьому Боже Ремесло.

Є благо і приватний інтерес.
Добро і зло. Немов Бог і Диявол.
Ця пара забезпечує прогрес
Добробуту. Але й життя без правил.

Жага багатства знищує мораль.
Світ ділиться на бідних і багатих.
Не чують одне одного, на жаль,
Не вірять в те, що прийде час розплати.

Але добро і зло були і є.
Це вища міра наших душ і вчинків.
Тому з нас кожен, роблячи своє,
Духовно чи нікчемний, чи великий.

Щось трапилось. Подумай. Озирнись.
Бо просто так нічого не буває.
Це Провидіння нас попереджає.
Не панікуй, а вдячно усміхнись!

Якщо в житті щось трапилось зле:
Украли гроші чи згоріла хата,
Зірвався твій очікуваний злет,
Чи то пішла до іншого кохана —
Не треба душу рвати. Научись
В усім відчути смисл і Вищу Волю,
Все відбулося вже. Переключись!
Це крок до кращого. Подякуй долі!

Ми живемо в багатоповерхівці,
Де кожен поверх — це духовний рівень.
На першому — малеча, що в колисці,
На другий підніма сім'я і віра.

А потім — друзі, школа, книги, фільми,
В духовний простір всіх кохання кличе,
І самоствердження могутній стимул
Нас піднімає поверхами вище.

На кожному поверсі — лиш одноступці.
Тут енергійні, там – ледачі люди,
Є поверхи тупих, брехливих, дурнів.
На верхніх — благородні життєлюбці.

Що вище поверх — люди цікавіші:
Розумні, щирі, душі їх відкриті,
Ведуть життям їх ідеали вищі,
Є радість творчості і насолода жити!

Щоб досягти високої мети,
Відмовитися маєш від усього,
Без чого можна жити. Просто йти,
Радіючи, що є своя дорога.

Якщо ж себе обмежити не можеш,
Не знаєш про призначення своє,
Живи як прийдеться — багато чи убого,
Але навчись радіти тим, що є.

Х т о м и ?

Так хто ж такі інтелігенти?
Що робить їх взірцем для нас?
Освіта? Фах? Чи, може, гени?
Чому їх обминає час?
Їм що, відома вища правда?
В селі який-небудь дідок
Розкаже вам, що робить слава,
Чому шануємо жінок,
У чому сенс життя людського,
Навіщо віра, щастя в чім.
І люди тягнуться до нього,
Бо легко й тепло поруч з ним.

Хоч в мудрості завжди печаль є,
Інтелігент — це оптиміст:
Він в негараздах помічає
Смішний парадоксальний зміст.
Він — розум, совість, честь народу,
Його душа, майбутній злет.
Інтелігент — це як порода,
Це Богом даний інтелект
З душею, щедрою на щирість,
На доброту і співчуття.
Інтелігент — це Божа милість
І приклад гідного життя.

І ні при чому тут освіта,
Чини, звання чи визнання.
Інтелігенція — це світло
Духовних істин і знання!

Х т о м и ?

Господь дає інтелігентність
Не тим, хто пнеться догори.
Селяни є такі шляхетні!
І темні є професори.

У чому проявляється наш розум?
В умінні відчувати, що важливо,
Поезію відшукувати в прозі
І завжди бути трішечки щасливим.

Чому шаную так інтелігентів?
В них кожна думка почуттям зігріта.
Вони байдужі до падінь і злетів,
Сміються щиро над собою й світом!

Хай чорні хмари хоч які зійшлися,
Роби своє і уповай на долю!
Ніколи помилитися не бійся.
Страх помилки паралізує волю!

Хоч хто б ти був, і хоч би що робив,
Якщо ти хочеш зватися "Людина",
Про тіло маєш дбати щодоби!
Про Душу мусиш дбати щогодини!

Х т о м и ?

Якщо у тебе є який талант,
То будуть вороги обов'язково!
Бо бездарі від заздрощів готові
Паплюжити й ганьбити все підряд!

Привчали нас: життя — це боротьба!
Герої, жертви — як на полі бою.
Мені життя — не боротьба, а гра,
Але така, де виграють обое!

Краса не існує сама по собі!
Лише в сприйнятті виникає це диво.
Красивій душі і навколо красиво,
Бо це відчуття вона носить в собі!

Якщо у тебе на душі погано,
Виплескувати настрій цей не треба
На ближніх. Їх твоя безтактність раниць.
А все недобре вернеться до тебе.

Нас прикрашають розум, хист і сила,
А відрізняємося ми духовним змістом.
Я переконаний: душа легка й красива
Завжди у роботящих оптимістів.

У совісті стежка вузька.
До гідності вимог багато.
Найперша чеснота людська:
Нікому й ніде не брехати!

Переконався в цьому вже не раз:
Це — наче правило, і винятків немає:
Низька душа жахається образ,
Душа висока їх не помічає!

Тебе не оцінили. Ти страждаєш.
А це гординя! Душу ссе щодня.
Господь дав хист. Діла твої він знає.
Яке тобі ще треба визнання?

Я сам пройшов шляхи падінь і злетів.
Пророків начитався — хай їм грець!
Свідомо не люблю авторитетів.
Шаную гумор, інтелект і честь!

Я не сварюсь і наче все прощаю.
Ніколи не роблю нікому шкоди.
Хтось думає — характеру не маю.
Я просто незлобивої породи.

Здоров'я й зовнішність —
це від батьків.
Немає в цьому нашої заслуги.
Утримати ж їх протягом років
Уміють тільки мудрі й сильні духом!

Учіться думати! Це справжня насолода:
Пізнання світу, істин і себе,
Це вищий прояв мудрості Природи.
Можливо, це найкращий дар Небес!

Свій світ у кожного —
маленький чи великий,
Не знаємо його ми до пуття.
Щасливі люди мають світ покликань,
В який вкладають душу і життя.

До самоствердження двері відкриті.
Кожен з нас сам обирає свій шлях.
Стати героєм — достатньо і миті.
Гідна людина — це ціле життя!

Час роздумів до кожного прийде,
Духовність не у молитвах до Бога,
А в тім — що робиш добре для людей,
Взамін не вимагаючи нічого?

Тупих і злих не виправить навчання.
"Нас ображають всі!" Це знак маразму.
Розумний реагує на образу
Спокійним і усміхненим мовчанням!

Міняю свій характер я поволі.
Упертість викорінювати буду.
Бо впертість свідчить не про силу волі,
А про нестачу здібностей і глузду!

Знання — це наче тест: що ми за люди.
Розумні хочуть вчитися і знати.
Тупі і хитрі вчитися не люблять.
Зате страшенно люблять керувати!

Мовчун чи балакун —
по цьому важко знати,
Ви інтелектом чи великі, чи малі.
Говорить мало той, хто думає багато,
Або не думає ніколи взагалі.

Людей відкритих, щирих — одиниці!
Всі тішаться придуманою роллю.
Людина розкривається в дрібницях,
Коли вже не слідкує за собою.

Невже про друга мрії марні?
Знайомих — повно, всі — не ті!
Орел літає в самоті.
А барани завжди в отарі.

Готуймось до праці, а не до польоту.
Ким станемо — видно вже в школі.
Уміння робити противну роботу —
Це міра характеру й волі!

Що межі не знає? Бажання й потреби.
У праведних так, особливо у грішних.
Розумний усе вимагає від себе.
А дурень завжди вимагає від інших!

Без віри особистість мов безкрила.
Той щиро вірує, хто кожен день
Не забуває, що є Вища Сила,
Яка його у цім житті веде!

Взірець довершеності — особистість:
Характер, воля, філософія, думки.
Її відвага — інтелект і пристрасть.
На особистостях тримаються віки!

Х т о м и ?

На помилках своїх розумний вчитись буде.
Мудріші вчать ся тільки на чужих.
Якщо ви не вчите ся й на своїх,
То ви, без сумніву, стовідсотковий дурень!

Духовна потуга людини у тому,
Чи може вона, коли тяжко чи скрутно,
Створити свій світ, усамітнитись в ньому
І жити цікаво, щасливо й розкуто.

Повчає всіх. Товче про совість.
Не ті думки! Розмови! Сукня!
Непримиренна принциповість —
Це основна ознака дурня!

Фанатик — своєрідне хобі
У сектах, в партіях — усюди.
Найфанатичніші особи —
Це завжди найтемніші люди!

Чому ти озирнешся на інших?
Як гавкне хтось, підгавкуєш і ти.
Чому ти думаєш, що ти — дурніший?
Шануй себе! Люби себе! Рости!

Х т о м и ?

Чого це ти хизуєшся так змолоду?
Ти — перший! Ти — герой!
У тебе скрізь свої!
Не думай, що ти Бога взяв за бороду!
Заробиш по руках, а то й по голові!

Не розірвати песимісту кола:
Погано все! Якийсь психічний злам!
Він твердо переконаний: навколо
Усі такі ж противні, як він сам!

У тебе наче шило чи сверблячка:
Гайда! Скоріш!
Як щось не так, то злість!
Поглянь на кицю. Як чека терпляче.
Діжде свого. І завжди мишку з'їсть!

Немає істин в царині емоцій!
Всі аргументи "проти" ти не чуєш.
Як дійсно правда на твоєму боці,
Тоді скажи, чому ж ти так нервуєш?

Не перечитуймо своє життя,
Допоки є в душі бажання й сили.
Бо кожен день — не крок до небуття,
А відкриття: який же світ красивий!

Х т о м и ?

Є стимули життя святі й гріховні.
Не змінюють їх роки чи прогрес.
Для одиниць — це істини духовні,
Для більшості — приватний інтерес.

Якщо Господь нам дав якісь таланти:
Чи світлий розум, чи духовні чари,
Він знайде час, коли і як спитати,
Як ми розпорядилися цим даром.

Є порода людська, звуть яку "життєлюби".
Їм не треба чинів, визнання чи звитяг.
Це на рідкість прості і закохані люди
У природу, в пісні, у тварин, у життя.
Думка інших людей не турбує, не тішить,
Знають власну стезю, що відкрилася їм.
Всесвіт їхнім життям вищі істини пише.
Життєлюбів люблю. Хочу бути таким!

Я вчуся вдосконалюватись так,
Щоб вміти підніматись над собою,
Узріти помилки свої і збої,
Навчитись розуміти кожен знак.
І розумом, мов скальпелем, пройтись,
Почистити свої гріхи і вади,
Простити іншим їх брехню і зради,
Душі своїй сказати: "Усміхнись!"

Х т о м и ?

У будь-яких конфліктах завжди є
Два виходи: слабенькі дуже пнуться,
Щоб агресивно ствердити своє,
А сильні духом — тільки усміхнуться

Усі нещастя дані нам для того,
Щоб ми змогли свідомо зупинитись,
Задуматись, чому все так, змінити
Бажання, звички, погляди, дорогу.

Для Вас робота — інтерес чи гроші?
Вона цікава чи "пристойні бабки"?
Ці відповіді має знати кожен:
Ви живете з душею чи з достатком.

Здавалось би, всьому навчитись можна.
Але до всього треба мати хист.
Є в світі три професії від Бога:
Це лікар, мудрий вчитель і артист.

Про себе дбати чи гребти під себе —
Це якість вроджена,
їй вчитися не треба.
Лиш вибраним Господь дає таланти
Служити людям і про інших дбати.

Х т о м и ?

Знай, ангел-охоронець є у нас.
Це сутність, що нас любить і цінує,
Підказує як жити повсякчас,
Як робимо дурниці, він сумує.
Коли він поруч – ми не боїмось.
Багато легше жити, якщо знаєш,
Що за плечима добрий, мудрий хтось,
Хто любить, радить і оберігає.

Усі страхи і сподівання —
Це біополя коливання.
Чому збувається найгірше?
Тому, що ти його боїшся.

І все ж таки у кожного із нас
У глибині душі чи за душею
Є совісті куточок. Кожен раз,
Як ти не хочеш радитися з нею,
Вона змовкає. Але душу ссе
Передчуттям чи горя, чи розплати.
І прийде час — згадається усе,
Але не буде вже куди тікати.

Є дві енергії у світі — зла й добра.
З добром у серці нам живеться легко,
Світ радості і творчості — це рай!
Як зло транслюєш —

24 твориш власне пекло.

С т о с у н к и

Весь світ для нас —
це люди, що навколо.
Пульс їхніх вчинків, пристрастей, ідей.
Стосунки наші — це духовна школа,
В якій усі вчимося "на людей"!

Не дурень наче, а збагнуть не можу,
Чом за добро так часто платять злом?
І тим самим в добро зневіру множать,
Зло опановують неначе ремесло.

Цей парадокс одне лиш може значить:
Цю істину потрібно знати нам:
Хороші люди вам добром віддячать.
А недолюди злом заплатять вам!

Є люди злі. Є поміж них вампіри:
Робити зло — їм радість і потреба.
Ні доброти, ні совісті, ні віри.
Не підпускай і близько їх до себе!

Якщо від інших відрізняєтесь на краще
Красою, інтелектом чи душею,
Всі заздрісники, бездарі й плебеї
Те, що ви кращі,
не пробачать вам нізащо.

Не може цього пояснити розум!
Не розгадати загадку мені:
Зустрів людину, кілька слів — і зразу
Є відчуття, твоя вона чи ні.

Твоя — все розуміє із півслова,
Неначе вік з тобою прожила:
Ті ж почуття, і та ж душі основа,
Те ж розуміння і добра, і зла.

Готові сповідатися, мов діти,
Немає поміж душами межі...
Одна біда: так рідко можна стріти
Свою людину. Все чужі й чужі!

Інтелігентність — мій взірець і стимул.
Зразків шукати не ходіть далеко.
Можливо, живете ви поміж ними.
Інтелігентний той, із ким вам легко!

Чому я не люблю, як хвалять в очі?
Здається — це нещирості ознака.
Але буває так приємно взнати,
Що хтось і десь хвалив тебе охоче!

Душі, яка невдячна і порочна,
Не потакай. Нагадуй їй про совість.
Як потакатимеш, я знаю точно:
Ти зміцнюватимеш її порочність.

С т о с у н к и

Дітей не треба муштрувати
І заганяти в клітки правил.
Дитинство — це свободи свято,
Де вперше все, і все цікаво!

З роками більш сумного і тривожного.
Стосунки між людьми міняє час.
Що більше правди власної у кожного,
То менше спільних радощів у нас.

Ховаємо чутливість, поетичність,
Соромимося ніжності і сліз.
Чому закритість і нещирість звичні?
Щоб хтось недобрий в душу не заліз.

Себе не виправдовуй — збіг обставин!
Всі рішення приймаєш ти сама.
Свідомо людям не роби погано,
Бо за цей гріх платитимеш сповна.

Кажіть дитині змалку: "Ти — талант!
Розумний, чесний, щирий і красивий!"
Він прагнутиме до мети щосили
І сам реалізує Вищий План.

Є люди — мов отруйні змії.
У їхніх жилах жовч — не кров.
Лиш дай їм волю — знову й знов
Перекусати всіх зуміють.

Було б, напевно, і не зле,
Аби гризнули б і себе.

Аж ні... Себе вони плекають
І ніжно люблять, бережуть.
Хто і навіщо дав їм путь
У цім житті, так і не знаю.

Можливо, вища воля в тім,
Щоб ми, їх знаючи отруту,
Ніколи — ні в біду, ні в скруту
Не уподібнювались їм!

Межі немає наглості людській!
Я не підозрював, що так її багато.
Поступишся інтелігентно їй,
На шию сядуть, будуть поганяти!

Не поважаю я пихатих критиканів.
Паплюжити когось — їх творчі злети.
Критикувати для розумних — це останнє,
Це справа для духовних імпотентів.

Позаздрить можна вашому напору!
Все, що ви кажете — немов закон!
Та думка ваша — тільки точка зору.
А різних точок зору є мільйон!

Не бійтесь тих, хто гавкає на вас!
Це їх позиція, а, може, і потреба.
Того, хто лиже вас, бояться треба,
Бо прийде час — і вкусить, і продасть!

Несхожі люди — наче ніч і день.
Є темна сила в людстві — знаю точно.
В усі віки вона звалася "чернь":
Гоноровита, заздрісна, порочна!

Слова лікують, радують і ранять.
Словами за любов і зраду платять.
Збуваються всі щирі побажання.
Всі збудуться прокльони і прокляття!

Живуть століття нації і раси.
Чому ж конфлікти виникають часто?
Не люблять вчитися народні маси!
Від темноти людської всі нещастя!

Ти ще почувеш слави сурми,
Несправедливість і хулу.
Якщо тебе осудять дурні,
Прийми це, наче похвалу!

Ми пам'ятаємо усе життя
Учителя. Якщо він справжній вчитель.
Не так важливо те, чому нас вчили,
Найважливіше — хто учив і як!

"Косить під дурня" — своєрідна мода.
Душі в цій атмосфері дуже сумно.
Для дурнуватих вища насолода —
Хоч якось посміятись над розумним.

У нас чомусь ганьбити люблять хором.
Хвалити люблять тільки одиниці.
Але якщо тебе похвалить ворог,
То значить — ти зробив якусь дурницю!

Я з радістю завжди простягну руку
Всім тим, хто душею відкритись готові.
Так часто буває, що рідні по духу
Стають нам рідніші за рідних по крові.

С т о с у н к и

Як тяжко з тими, хто в душі плебеї!
Їх темнота лякає і тривожить.
Бо іншу душу зрозуміти можуть
Лише на глибину душі своєї.

Дорога мудрості — тяжка і нескінченна!
Це розуму і темноти двобої.
Мудрець — завжди один у полі воїн!
А дурні — це народне ополчення!

Людська невдячність — це не випадковість.
Це з того ж поля ягода, що й заздрість.
Це — приспана чи вже померла совість,
Печерний егоїзм і зла нахабність.

Ти хочеш бути лідером? Давай!
Тобі кортить до влади і до грошей?
Тобі здається: люди там хороші,
А будуть гроші — не життя, а рай!

Не квітами устелений той шлях.
Таких, як ти проворних, є чимало.
Рубатиметеся ви чим попало,
Щоб швидше опинитися в верхах.

Підніжки, хитрість, підлість, стусани,
Від заздрощів не буде порятунку..
Це як в кіно, в якому пацани
У мордобой вищого ґатунку.

Конфліктів, прикростей в житті,
на жаль, багато.
Щоб вас не заїдали сумніви і муки,
Погане краще не сказати, ніж сказати —
Це перше правило гармонії стосунків.

Когось критикувати — гріх тяжкий,
Бо це приниження, яке вам не пробачать.
Шукайте безконфліктності шляхи,
Лише на них повага і удача.

Сваритися — це справа недостойна.
Хороші й мудрі вік живуть у мирі
Усміхнено і лагідно, без воєн.
А конфліктують дурні та вампіри.

Людські стосунки радують і ранять.
Нема людей, хто б не грішив.
Уміння забувати все погане —
Одна з найкращих рис душі.

Не треба сперечатися ні з ким.
Розумний не почне конфліктувати.
Як будеш сперечатися з дурним,
Ти мимоволі станеш дурнуватим!

І с т и н и

З усіх відомих істин вічних
Людьми керують тільки дві:
Утвердити себе між інших
Або знайти себе в собі.

Існують різні рівні інтелекту.
На першому живуть, немов трава.
Їм байдуже, що в світі: дощ чи спека,
Мети, бажань чи сумнівів нема.

На другім рівні більшість проживає.
В трудах, немов мурахи, день у день.
Чи є душа? На жаль, ніхто не знає.
Ні мрій, ані поезій, ні пісень!

На третьому ти — істинно Людина!
Бо можеш усвідомити, хто ти,
Підняти над собою
й світом дивним,
Крізь біль і радість з гідністю іти.

Четвертий рівень —
це вже Іскра Божя!
Це світлий розум, посланий з Небес.
Він розуміє все і навіть може
Міняти світ, міняючи себе!

Не закидайте оком на столицю!
В ній люд такий самісінький живе.
Так, як і ви, лінується молитись.
Так, як у вас, народжується й мре.

Єдина перевага чи то горе:
Тут людям тісно. Забагато їх.
Немає поля, лісу, гір чи моря.
Їх не замінять шафи мудрих книг.

Тому тут люди нудяться, хиріють,
Тікають у розваги від тривоги
І тихо мріють про периферію,
Де небо, спокій, воля, ти і Бог!

Розумні люди є, а є дурні.
А де межа між дурнем і розумним?
Чому у дурнів радісні всі дні?
Чому розумним так буває сумно?

Чи це закон, чи може долі знак:
Дурні спокійні до духовних злиднів.
Парадоксально, та буває так:
Дурні — багаті, а розумні — бідні.

Природи примх ніхто не розбере.
І в тих, і в тих бува життя собаче.
Розумні просто далі в часі бачать
І в ньому усвідомлюють себе.

За кожний свій вибір ти маєш платити.
Життя — супермаркет найвищого класу.
Бери! Вибирай! Можна все! Все відкрито!
Але не забудь, що попереду каса!

Інтелігентності насіння
Плекати треба з року в рік.
Дурних людей не треба сіяць,
Вони усюди і повік!

Багато можуть гроші, та не все:
Дають свободу, відбирають спокій.
Для них немає почуттів високих,
А жадібність щоденно душу ссе.

У кожного в житті своя дорога.
Голодного не помічає ситий.
На жаль, добра нікого не навчити,
Бо доброта — талант,
а він — від Бога!

Учителі є і викладачі.
Викладачі — це ті, що викладають
Усе, що знають, може, і не знають.
Учитель жити і любити вчить.

З усіх багатств найбільшим є уява.
Розтануть гроші. Золото вкрадуть.
Ім'я вчорашні подруги знеславлять.
Товариші? Час прийде — продадуть.

Уява ж, хоч яка настане скрута,
Зігріє серце, душу вгомонить.
Буденності щоденної отрута
Хмаринкою розчиниться за мить.

Уява переносить нас в дитинство,
Де ні спокус, ні гіркоти гріха.
Там день — мов рік!
Щасливих днів намисто!
Сміх радості дзвенить і не вщуха!

Пірнемо в юність. В тім раю далекім
Душа бажає ніжності й добра.
Щоправда, носять діточок лелеки...
Та нам ще рано, нам ще не пора.

Тремтлива ніжність першого кохання!
Пізнання світу тіла і душі!
І сміх, і сльози, самоти зітхання!
Нема в коханні правил чи межі!

Минеться все: здоров'я, гроші, слава,
І пристрастей спаде дев'ятий вал.
З усіх багатств лиш пам'ять та уява
Є істинний безцінний капітал!

Буває, що не хочеться дивитися
Людині в очі, розмовляти з нею.
Я начебто боюся заразитися
Нещирістю, підступністю, брехнею.

Нехай надія в вас не вмере.
Розверзнуться під вами прірва,
Внизу летітиме орел,
Впадете ви йому на крила.

Всі помиляються — хоч би які розумні.
Але для сильних — це засвоєний урок.
Ніколи в помилках не признаються дурні.
Найбільша помилка — боятись помилок!

Ти мені не розкажуй, як тяжко живеться,
Що у душах духовність не скоро зійде.
Як немає любові у власному серці,
Ти її не побачиш ніколи й ніде!

Якщо передчуваєш, що твое
Тебе чекає ось за поворотом,
Хоч ти і не здогадуєшся, що там —
Іди сміливо! Провидіння є!

Не може бути все найважливішим!
Пріоритети є і домінанти.
Уміння жертвувати чимсь дрібнішим —
Одна із основних ознак таланту!

Любов і заздрість
завжди світом правили,
Тому конфлікти притаманні людству.
Ці дві основи, дві енергії, як правило,
В одній душі ніколи не зійдуться.

Без радощів життя сумне й убоге.
Любові боїмось! Недобрий знак.
Якщо нема достойного нікого,
Купуємо і любимо собак!

Робить все той, хто вміє робити.
Хто не вміє, учити всіх буде.
Найсупоріші критики в світі —
Це завжди найбездарніші люди!

Мудрець-мужчина будь-якого віку —
Веселий, щирий, вправний, бойовий!
Не треба забувати: мудрість — жінка,
Тому такі подобаються їй!

Завзятим робота аж сниться,
А інші — байдужі до праці.
Бо творчих людей — одиниці,
А решта — лише виконавці!

Для декого добро — неначе гра:
На гривню зроблять,
а кричать на двадцять.
Є принцип анонімності добра:
Твори його, але не вихваляйся!

Блаженство тіла — у здоров'ї.
Блаженство розуму — знання.
Та достеменно знаю я:
Душі блаженство — у Любові!

Якщо тобі лестяць багато,
Приховуючи ікла вовчі,
Ти мусиш усмішку тримати,
А висновки робити мовчки!

Хоч хто були б ви — чи пани, чи леді,
Проблеми є в усіх — це як закон!
Боятись їх, тікати — не резон.
Якщо нема проблем, чекай трагедій!

Давно засвоєний урок,
Здається, дав його Конфуцій:
Що більше власних є думок,
То менше буде однодумців.

Якщо ти від природи неледачий,
У прикрощах достатньо гуль набив,
Якщо тебе не обмина удача,
Робити щось не хочеш — не роби!

Щось недобре сказати про когось —
Це він робить завжди залюбки!
Ображає людину для того,
Щоб підкреслити: "Я — не такий!
Значно кращий!" — він начебто каже.
Але міф цей розтане, мов дим.
Той, хто брудом кого-небудь маже,
Сам не може не бути брудним!

Не всім відомі істини високі.
Одну із них для себе я відкрив:
Хороший настрій і душевний спокій —
Єдиний смисл життя в усі віки!

Своїм здоров'ям платимо завжди
За всі надмірні пристрасті й бажання.
Це своєрідний спосіб виховання:
Щоб над усе нічим не дорожив!

Хоч як крути, брехня — синонім зла!
Не муч себе, облиш цю кляту ваду!
Як будеш говорити тільки правду,
Не треба пам'ятати, що казав!

У світі примітивних егоїстів,
Де все — під себе, тільки "дай!", "мое!"
Для щирих альтруїстів теж є місце,
Подвижники завжди були і є!

Ніхто всього не знає достеменно,
Де пізнання початок, де кінець.
Хто розуміє світ людей — той вчений,
Хто зрозуміти зміг себе — мудрець.

Високі посади — мов гори скелясті:
Лякають і манять вони.
Звичайній людині туди не дістатись,
Там тільки орли й плазуни!

Є у життя випробування й пастки,
Не знаємо лише, які і де.
Той, хто біжить, звичайно, може впасти,
Той, хто повзе — ніколи не впаде!

Розум в цілому хвалити не треба.
Благо від нього, від нього і гріх.
Що таке хитрість? Це розум для себе.
Інтелігентність — це розум для всіх!

У суперечках не дійти до правди.
Неначе всі праві. А досвід вчить:
Хто неправий, той гнівається завжди.
Той, хто правий, усміхнено мовчить!

Як терпіти страждання – щодня учись.
Люди всі відрізняються: знаєш, чим?
Особистість страждає, не скаржучись.
Ніють хитрі й слабкі, не страждаючи.

Людей зганяє в натовп
страх чи пристрасть.
Пробуджує у людях щось тваринне.
У натовпі зникає особистість,
Це — тисячоголова звірина!

Не зупиняй себе: “Це неможливо!”
Можливо все, як розум є і воля.
Як для душі твоєї це важливо,
Сміливо починай! У цьому доля!

Навчання — робота, але про запас.
Ми тренуємо розуму силу.
Освіта — це те, що лишається в нас,
Як забудеться все, що ми вчили.

Розумність проявляється по-різному.
Змагатися не треба — хто кого.
Завжди повага до чужого розуму
Є першою ознакою свого!

Впертість в ділах викликає реакцію.
Пнешся щосили — не можеш здобути!
Не нагнітай, відпусти ситуацію!
Що долі треба — оте тільки й буде!

Не можна зрозуміти все у світі,
Його не критикуй, але приймай.
Ми — не творці його, а лише діти,
Яких на час пустили у цей рай.

Два постулати душу бережуть:
Пізнай своє призначення у світі
І не завадь нікому вільно жити!
Бо в кожного є власні Доля й Путь!

Смішне чи прикре скоєне тобою?
Є проба, перевірена не раз:
Як можеш посміятись над собою,
То з гумором у тебе все гаразд!

Чи ви в літах, чи ще безвусі,
Уперто йдучи до мети,
Ви не тікайте від спокуси,
Бо більше може й не прийти.

Не треба знати власну долю наперед!
Нічого доброго в спокусливій омані.
Вона у радості смак щастя відбере,
Від зла майбутнього
страждатимеш зарані!

Закоханий по вуха! Раптом зрада!
Розбагатів! Все втратиш ненароком.
До слави пнешся? Пам'ятай пораду:
Все, що занадто — все вилазить боком!

Грошима тільки і живеш.
Тебе я попередить мушу,
Що жадібність — завжди без меж,
Немов хижак, з'їдає душу.

Ти так завзято поспішаєш жити!
Курити! Пити! Швидше до кохання!
Розчарування рано душу зранять.
Ти швидко зносишся. І все.
Життя прожито!

З перемін у житті ти нервуєш дарма:
Буде краще — не зараз, так потім.
Бо дорога у долі не завжди пряма,
То ж не бійся її поворотів.

Де взявся мат, чому ганьблять красиве,
Давно вже пояснив премудрий Фрейд:
Бруднити матюками все інтимне
Уміє злий, нещасний імпотент.

Багато легше жити, якщо знаєш,
Що маєш Ангела, який веде,
Підказує тобі, попереджає,
Охороняє кожен божий день.

Життя — любов, наснага і здобутки,
Пізнання світу, що такий прекрасний!
А поруч є, були і будуть люди,
Яким життя — обдурювати й красти.

Еліта в світі є, але лише духовна.
Її ознака — ані влада, ані гроші.
Інтелігентність і шляхетність їх основа,
Це люди мудрі, мужні, добрі і хороші.

У хлопців кільця, серги, пірсінги кругом,
Фарбоване волосся стало звичкою.
Мужчина має стверджуватись розумом
Чи силою — духовною й фізичною.

Є дві моделі світосприйняття:
Одна стурбована і дуже прагматична:
В ній гроші, втрати, хворі, небуття,
Незадоволення життям і туга вічна.

А друга — вдячність Господу за те,
Що ти з'явився в цім прекраснім світі,
Де є природа, друзі, гумор, діти,
І є кохання — грішне і святе!

Інтелігенти є і є жлоби.
Жлоби — закоренілі егоїсти,
Гребуть усе під себе щодоби,
Для них нема любові й вищих істин.

Інтелігенти — це така порода,
В якій Господь зібрав найкращі риси:
Добро, духовність, чесність і свободу,
Любов до ближніх, щирість і відкритість.

Два полюси. Між ними людство все.
Ти вибираєш сам, ким хочеш стати.
Інстинкт тваринний в жлобство нас несе,
А про інтелігентність треба дбати!

Якщо в сімнадцять років ти голодний,
То це нормально: вчися, буде краще!
Голодний в сорок — це вже неприродно:
Напевно, ти дурний або ж ледащо.

Багато хто живе без віри і без сенсу,
Не гребує нещирістю й гріхами.
Можливо,
Бог послав на Землю екстрасенсів,
Як доказ, що Він завжди поруч з нами.

Усі наркотики, паління, алкоголь —
Не помилки це матінки-природи.
Звичайних хижаків виконуючи роль,
Вони винищують слабких і хворих.

До світла йти потрібно тернами,
Терпіти муки чималі.
Це не геройство — клясти темряву,
Ти хоч би свічку запали.

Мораль має дбати про щастя людини,
А не нормувати нам пристрастей море.
При цьому існує умова єдина:
Щоб щастя твоє — ні для кого не горе.

Є два життєві постулати,
З них вибираємо своє:
Здаватись кращим, ніж ти є,
Чи бути кращим, ніж здаватись.

Високих істин небагато.
В них сенс життя. Земна хвала їм.
Це — розуміти і прощати,
Любити щиро й бути вдячним.

В людських стосунках зрозумій одне:
Ми змінюємось — і душа, і статус.
Сваритись з цього приводу — дурне!
Учися безконфліктно віддалятися.

Кохатись, розслаблятися
і завжди бути ситим —
Це насолоди більшості народу.
Уміти думати і власні висновки робити —
Лиш для розумних вища насолода.

Ті люди, що сьогодні творять зло,
Напевне, впевнені, що їм усе минеться.
Та прийде час — так буде, так було —
Відповідати геть за все прийдеться.
Нещасний випадок, хвороби,
смерть дітей...
Здаватись буде, що це випадковість.
А то все кара. Знехтувана совість
І зло не раз за платою прийде.

Все змінюється в світі. Врешті-решт,
Одна закономірність тут працює:
Як ти не вчишся і не розумнішаєш,
То — хочеш чи не хочеш — деградуєш!

Не порівнюй себе ані з ким:
Ні з дурнішим, бо станеш пихатим,
Ні з розумним, яких небагато,
Щоб собі не здаватись дурним.

Як себе ти вважаєш розумним,
Не задавайся! Не навроч!
Перед тим, як сказати, подумай.
А як подумаєш, промовч.

Правлять світом людей Сили Вищі.
Постулат цей підтверджує час.
Мрії наші читає Всевишній,
В добрих справах підтримує нас.
Все, що сказано словом, відкрито
Сатані. Доведе до біди.
Якщо хочеш, щось добре зробити,
Ти зарані про це не тринди!

Не забувай в буденній суєті,
Шукаючи себе й свою дорогу:
Життя твоє — дарунок Господа тобі,
Як проживаєш ти його — дарунок Богу.

М и с т е ц т в о

Існує вічна загадка мистецтва:
Митець — людина, а чарує світ!
Незрозуміло, звідки в нім береться
Те, що людей хвилює стільки літ.

Митці говорять, що себе співають.
Ніскільки цим визнанням не грішать,
Бо, виражаючи себе, не знають,
Що править ними Вічная Душа.

Душа ця — ідеал земних гармоній,
Духовної й тілесної краси.
Митцям дано ці чути голоси.
Творіння їх — її прекрасні дзвони!

Усе мистецтво — це тренаж емоцій,
Це школа боротьби і співчуття:
Ми плачемо й сміємось на уроці,
Щоб не зламало нас гірке життя.

В мистецтві неможливо хитрувати.
Полову від зерна відвіють роки.
Мистецтво — це уміння хвилювати
І в душах щедро сіяти високе!

Мистецтво — таїна людського духу
Для тих, кому життя — не тільки праця.
Рятує душу і зніма напругу,
І вчить нас, як наблизитись до щастя.

Хизується "зірок" орава!
Себе так хвалять залюбки!
А популярність — це є слава,
Розміняна на мідяки.

Мистецтво має мати новизну,
Яка могла би нас за душу брати.
Глибоку думку мати хоч одну.
І — хвилювати! Краще — дивувати!

Творці мистецтва — це зірки,
Що наші душі зігрівають.
Хоч багатьох уже немає —
Їх світло йде до нас віки!

Мистецтво —
простір для душі і серця —
У цьому його поклик і мета.
Дві риси у високого мистецтва:
Духовна глибина і простота.

Публіцистика

Все почалось з брехні «Йдемо в Європу».
Ображені ми вийшли на майдан.
Вночі побили нас мордовороти –
Кривавий зек такий наказ їм дав.

Але не врахувала погань клята,
Що родовід наш – славні козаки.
Повстав народ, його не залякати,
А банда проклята віднині й на віки.

Побачив світ: ми вміємо боротись.
Тепер – до праці! Скрізь навести лад!
Народ назавжди став державотворцем.
Його не повернути вже назад!

Спасибі, росіяни, вам за те,
Що ви, нарешті, нас переконали
В тім, що не знаєте, що є святе,
А по брехні весь світ вже перегнали.

Століттями клялись, що ми – брати.
Ми вірили. А нам ножа у спину!
То скільки ж можна? Далі як іти?
Від «брата» захищати Україну!

Сусіди? Добре. Але без обійм,
В яких тебе бажають задушити.
Нехай вони собі живуть в брехні,
Ми ж будемо красиво й вільно жити!

Усі народи вийшли із племен,
Зберігши їхню потаємну сутність,
Яку не змінюють ні час, ні інтелект.
Тому усі народи самотні.

На півночі в лісах, у диких нетрях
Юрмились войовничі племена:
Мурома, мокша, весь, мордва і меря.
Прийшли татари – рабство і війна.

Так почалась Росія. Не слов'яни,
А угро-фіни з домішком орди.
Агресія у них в крові віками,
Будують царство на чужій крові.

А щоб не дуже світ увесь лякати,
Ім'я поцупили у київських слов'ян.
А українці? Нас назвали братом
З метою винищити згодом, як бур'ян.

Привласнили історію слов'янства,
Христом святим прикривши свій розбій.
Мета їх – Третій Рим, всесвітнє царство.
З нас почали похід кривавий свій.

В історії знаходимо прозріння.
Таких «братів» не зичим й ворогам.
Так от чому страждали покоління,
І незалежність так потрібна нам.

Тяжкі часи. Війна і зрада.
Здається – гірше не було.
Пішов війною брат на брата.
Будь прокляте таке родство!

Ми захотіли краще жити,
Бандитське скинули ярмо.
Російські правлячі еліти
Злякались.

І щоб не було
Такого ж з ними, розпочали
Війну у нас і проти нас.
Сліпі й безмозгі яничари
Неначе повернули час.

Хто вирізав Січ і Батурин?
Для чого був голодомор?
Щоб ані духу, ні культури,
Щоб українців не було.

Але чому? Все дуже просто.
Імперії без нас нема.
Брехня – їх бог – немов короста
Зазомбувала росіян.

Гуртуймось, браття!
Ми – слов'яни,
Переживем і цю біду.
Із нами Бог! Весь світ із нами.
Ми маєм зупинить орду!

Російські найманці
відкрили другий фронт,
Щоб розхитати й знищити державу
Зсередини. Та ми не той народ,
Що дасть орді робити чорну справу.
Є й поміж нас придурки і тупі,
Є зрадники, запроданці і стерви.
Але народ – це воїни святі
І армія мільйонна волонтерів.

Вісімдесят відсотків росіян
Готові убивати українців.
Такого не було поміж слов'ян
Ніде й ніколи.
Чом народ сказився?
Бо не слов'яни. Це тупа орда,
Яка вже раз ходила на Європу
І тут сконала. Вічна боротьба
Добра і зла. Тому назад ні кроку!

Всі люди дуже різні – знають навіть діти.
В усіх є тіло. Зрідка – й голова.
Уміють думати і висновки робити
Лише один з п'яти. А решта – як трава!

Чому у світі всі народи різні?
Несхожі ані звичаї, ні шлях,
Свої у них культури, катаклізми,
І долі різні склались у віках.

Напевно, від землі залежить все,
Від краси і щедрості природи:
Вона формує душі і народи,
І власну неповторність в них несе.

Що довше рід живе на цій землі,
То глибше в ньому нації коріння.
У безвісті зникають покоління,
А мова і традиції живі!

Буває, що якась душа чужа,
Занесена сюди з країв далеких,
Дух нації сприймає просто й легко,
Неначе вік із нею прожила.

Вона із нами в радості й біді.
На нас так схожа щирою душею!
Серед людей вона стає своєю,
А Україна — матір'ю її.

Комусь радість — комусь горе,
Майже всі зомбовані.
Кому на Русі жити добре,
Ті давно вже Лондоні!

Чи мають українці ворогів?
Серед народів — певно, що не мають.
А хто ж тоді нам так наворожив,
Що мови і історії не знаєм?

Якщо це кара, то у чім наш гріх?
Якщо це злочин, хто у ньому винний?
Росії влада і сатрапи їх
На дух не переносять України.

Ми носимо ще ворога в собі.
Зізнатись в цім не хочемо і в думці:
Це заздрощі, яких не бачив світ,
І вперте самолюбство владолюбців.

Віки таємно цей двожалий змії
Труїв нам душі, зводив брат на брата.
Народе мій, благаю, зрозумій,
Із серця вирви цього змія-ката!

Прекрасна наша матінка-земля:
Лани, ліси, ставки, Дніпро і кручі!
Ми, українці, — це одна сім'я:
Весела, роботяща і співуча!

Терпіли ми наруги різні.
Не раз тягли чуже ярмо.
Є в українців власна гідність —
Ми цим жили і живемо!

Чогось бояться націоналізму!
Жахають ним заляканих людей.
Подякуйте марксизму-ленінізму,
Все почалося із його ідей.

У націях він бачив конкурента.
Самосвідомий, звільнений народ
Живе щасливо, і йому не треба
Ні комунізму, ні його щедрот.

Любов до мови батьківського краю,
Гуртом долання скрут і перешкод
Простих людей у націю єднає,
З населення утворює народ.

А нація складе найтяжчий іспит,
До злагоди вона дійде сама.
Лиш той боїться націоналістів,
У кого роду й племені нема!

Життя тяжке, але це не руїна.
Усюди є багаті і пихаті.
Є ми, народ, є ненька Україна,
Господарюймо ж добре в рідній хаті!

Мені підказують, куди іти
Розумники, політики, провидці.
Чи не пішли би ви під три чорти
Усі разом чи кожен поодинці!

Про мову точаться розмови.
То трохи вщухнуть, то ізнов.
Щоб не любити рідне слово —
Такого світ іще не знав.

Але не хочу я ганьбити
Російськомовних земляків.
За нашу мову стільки вбито...
Хто жити й вижити хотів,
Російську мусив вчити й знати.
Без неї ходу не було
Ні до кар'єри, ні до влади.
Без неї — тільки у село!

Так з покоління в покоління
Свідомо сіялося зло,
Щоб наше знищити коріння,
Щоб українців не було.
Ми — не народ, а лиш народність!
У нас не мова — діалект!
Що український інтелект
Колись Москви підняв духовність —
То все забуто!.. Ми, хохли,
Зреклись самі своєї мови.
Хіба не доказ, що ніколи
Народом ми і не були!

Були. І є. І вічно будем!
І рідну мову не зведем!
Бо українці — мудрі люди,
Їх більше буде з кожним днем!

Є особлива музика у Слові.
Вона лунає наче з вищих сфер.
Бо суть душі народної у мові
Кристалізується — віки й тепер.

Мене чарує мова наша ніжна!
А підсікти як смачно може зло!
Ви порівняйте:
"лжотє", "лжец", "лгунішка",
І українське: "брешете", "брехло"!

"Я мову вчить не хочу і не буду!
Я — українець городський, другий!"
Людина наче б'є себе у груди:
"Дивіться, люди, я який дурний!"

Брати українці, приходить наш день!
За нього боролися, а не просили.
У нас триста тисяч народних пісень!
Хіба це не доказ духовної сили?!

Є в кожній нації і зрадники, і злодії,
Було і буде так в усі часи.
Народ — це кращі риси і мелодії
Духовних звершень, розуму й краси!

Від древніх греків демократія й політика,
Ідея: кожного почути голос.
Хто розумів це, називалися «політікус»,
Хто не цікавився, тих звали «ідіотус».

Багатий і при владі, а не лицар!
Вважає, що розумний і могутній.
Ходити треба, голубе, на цвинтар,
Щоби не забувати про майбутнє!

Не пишайтеся гордо чинами,
Над підлеглими влада — на час.
Хто від страху тремтить перед вами,
Поза очі ненавидить вас!

Допоки хліб є не в усіх,
І очі бідних нам докором,
Сховавшись, жирувати — сором!
Багатством хизуватись — гріх!

Здається, що з брехнею легше.
Але вона — одвічне зло.
Якщо хоч раз свідомо збрешеш,
То ти — на все життя брехло!

Публіцистика

Народ мій прокидається нарешті!
Його приспять хотіли триста літ.
Було всього: і голоду, й арештів,
І знищено не раз культури цвіт.

Спокійно ми відроджуємо мову.
У пам'яті Тараса заповіт.
Свобода й гідність у пошані знову.
Нас розуміє і приймає світ.

В нас буде лад в культурі і в освіті.
Є воля й сили на духовний злет.
Ви пошукайте ще народ у світі,
Де лідер нації — поет!

Ідея демократії проста:
Щоб не страждати від нахабства влади,
Яка сама не здасть свого поста,
Всю владу треба раз по раз міняти!

Ідеї революцій творять генії.
За них фанатики кладуть життя свої.
Мільйони гинуть, вірячи в ідеї їх,
А користуються бандити й шахраї!

Якби були всі люди егоїстами,
То людство вже сконало би давно.
Подвижниками мудрими і чистими
Споконвіків рятується воно!

Публіцистика

Сусід мій, український хлопець Вова,
Патякає російською, свою не знає.
«Нема бажання вчити рідну мову?»
«Бажання в мене є. Мозгов не вистачає.»

В усіх народів є своя харизма,
Своє покликання і місія своя.
Девіз росіян: Бог, Цар і Вітчизна,
Девіз українців: Бог, Свобода, Сім'я.

Російська влада двадцять два рази
Забороняла українську мову.
Де в світі ще таке було, скажи?
Чомусь і зараз їм не йметься знову.

Знайшли у нас невігласів, ледащ,
Які не в змозі вивчити своєї,
Російську захищають, фарисеї,
Зло сіють між людьми. І що це дасть?

Щасливі ми: нема у нас амбіцій,
Не зазіхаємо ніколи на чуже,
Пишаємося: ми є українці.
В цім слові гідність, честь і совість є!

Багаті й бідні і були, і будуть.
Із цим уже боролись, та дарма.
Біда не в тім, що є багаті люди,
Біда, що совісті у багатьох нема!

Є дві породи українців.
Це як окремі полюси.
Є козаки. В них все по вінця:
Герої волі і краси,
Хоробрості, відваги й братства,
Любові й шани до землі.
Вкраїну й віру зберегли.
Таке було у нас козацтво!

І є оті, що хата з краю,
Які під себе все гребуть.
З них кожен має власну путь,
Усіх геть-чисто зневажає,
Живе собою і в собі.
"Моя сім'я — моя фортеця!"
Хоч часом має добре серце,
Цінує жарти і пісні.

І поміж цих двох полюсів —
Увесь народ, колись забитий,
Але терплячий, працьовитий,
Який гучних не любить слів.
Як припекло — він на майдан.
Сміється зараз над панами.
Але час прийде — свій екзамен
Він підготується і здасть!

У пошуках щастя

Прокинувшись, як можеш, глянь на небо:
Яке бездоння і безмежний простір!
У цьому світі ми з тобою гості.
Тож як це щастя цінувати треба!

У філософських працях мудрий Фройд
Писав своїм нащадкам: любі діти,
Щасливий в цьому світі тільки той,
Хто вміє працювати і любити!

В достатку, у посадах чи у славі
До щастя не знайти ключі.
Воно в любові, в пізнанні, в насназі,
Бо щастя — це комфорт в душі!

Не знаємо себе ми до пуття,
До щастя прагнучи крізь час і втому.
Одна з умов щасливого життя —
Не заздрити нікому і ні в чому!

Щоб відчувати сенс життя і смак,
Не варто пнутись, аби стати першим!
Я думаю, потрібно жити так,
Щоб відчувати: ти — не кінь, а вершник!

Щ а с т я

Аби бути щасливим, чи багато нам треба?
Треба просто частіше заглядати у себе.
Ні посади, ні гроші душу не заспокоять.
Треба ще! Треба більше!

Треба царські покої!
Заздрість душу з'їдає,
ритм зацьковує серце,
Навіть прийде кохання —
вже душа не озветься!

Аби бути щасливим, треба так небагато:
Що ми Божі створіння треба не забувати;
Ми приходимо в світ цей,
щоб його зрозуміти,
Щоб зустріти кохання, щоб сміялися діти!

Є миттєвості щастя у духовнім комфорті:
Це — добро, що ти робиш,
насолода в роботі,
Розуміння глибоке,
що ми — всесвіту частка.
В пізнанні та любові закодоване щастя!

Наснага життя
не в посадах чи в грошах —
Було так колись і тепер,
А в тім, що про тебе — тільки хороше!
При тому, що ти ще не вмер.

Щ а с т я

Чи можна зробити щасливим когось?
Чи можна створити пристойні умови,
Щоб тепло і сухо, приємні розмови,
І що захотілось — відразу й збулось!

Напевно, що ні. Бо молекули щастя —
Це срібла краплини у чорній руді.
Руда — це щоденна турбота і праця,
Що робиться легко, як ми молоді.

З роками все тяжче шукати сріблини.
Але, якщо душу не мучать гріхи,
Гармонії світу щасливі хвилини
Приходять самі. Вчіться їх берегти!

От би навчитись вимикати
Занудства клепку в голові!
Аби даремно не страждати,
Не скиглити, не нагнітати
Усякі страхи і жалі.

Щоб тицьнув кнопку, як на пульті —
І замість мук із небуття
З'явився би веселий мультик
Про щирі, чисті та розкуті
Одвічні радощі життя!

Ми не для мук у світ з'явились.
Є вічна мудрість, врешт-решт:
Хоч де би доля нас носила,
Знайди в собі душевні сили,
Аби радіти, що живеш!

Так часто бачу на телеекрані,
Як щось патлате скаче й струни рве!
То ідоли нові, зірки так звані.
А молодь сіпається і реве!

Ці трясуни свідомо служать моді!
Бо молодим так імпонує шок!
Гучного хочеться: дамо по морді
Усім світам, щоб знали, хто прийшов!

Ще розум спить. Зате харчі хороші.
Енергія аж плеще через край!
В думках лише розваги, кайф і гроші,
Вони не знають вічних запитань:

Хто я? Навіщо? Що було до мене?
Хто прийде завтра? Що чека мене?
Це не біда. Життя все перемеле,
І чаша вибору їх не мине.

Є два шляхи у просторі і часі:
Чи ти тусуєшся, як мошкара,
Чи прагнеш
до миттєвостей прекрасних
Краси, кохання, мудрості й добра!

Усі йдуть в ногу — тільки я не в ногу.
Це ненавмисне так, це не кураж.
Я, як усі, пройду свою дорогу.
Я просто чую зовсім інший марш!

Свій ритм життя у кожного з людей.
Одним неначе вставили пропелер:
У них завжди робота аж гуде,
Так на роду написано, напевне.

Чимало є таких, що люблять спати
І ніч, і день, розслаблено і довго.
Вони і роблять все, неначе сплять:
Не те, не так, не тим і не для того!

У тих і тих бажання співпадає:
Всі хочуть мати щастя повну міру!
Але воно частіше випадає
Не тим, хто спить,
а тим, хто щиро вірить,

Що нас для справ
покликано в цей світ,
Аби служити доброті і думці.
В душі й ділах одні лишаяють слід.
А інші — слід на жованій подушці!

Не бійся прикростей,
не плач від справ людських!
Все в світі зважено —
від вчинку і до жесту.
Ти сам творець і бід, і радощів своїх.
Той, хто не знав страждань,
не знатиме блаженства!

Поміж зневірених і злих,
Які були, і є, і будуть,
Нечасто можна стріти тих,
Які для мене кращі люди.

Хоч би за що вони взялись,
Все спритно робиться і легко.
Їх, мабуть, у цей світ приніс
Якийсь усміхнений лелека.

Вони — як сонечко ясне:
Веселі завжди і дотепні.
Цікаво поруч з ними й тепло.
Хай їх нещастя обмине!

Вони в коханні, мов боги:
Відверті, щирі і невпинні.
Багато світлих берегинь
Сумують поруч без причини.

Усі в полоні їхніх чар.
Не полюбити їх не можна.
Легкий характер — Божий дар!
Весела вдача — іскра Божа!

Не оцінити багатство мое!
Маю, що хочеться мати.
Бідний не той, в кого мало що є:
Той, хто бажає багато.

Всміхнись, земляче!

Ми прийшли в цей світ
Не скиглити, нудити чи стогнати,
А перейти крізь горе й радість літ
І все, що нам написано, пізнати!

Не перебільшуй прикростей і мук!
Хіба тобі одному так погано?
Не бідний ти, як є у тебе друг.
Ти — багатій, якщо чека кохана!

Не варто клясти владу і верхи,
Бо вищі сили
правлять цілим світом.

Спокутуємо ми батьків гріхи,
Спокутувати наші будуть діти.

Завершеності в долі не шукай!
Бо кожен з нас —

лиш рисочка картини,
Яку малює Вічності рука.
І ми в ній неповторні та єдині!

Тому не скигли, брате, не сумуй!
На щастя, всі ми —

до вподоби Богу.
Життя — це Дух!

Духовний шлях будуй!
І усмішкою освіти дорогу!

Так хочеться змінити світ на краще!
Ну хай не світ, хоч тих, кого любив.
Роками б'юся — а ніхто, нізащо
Мінятися не хоче, хоч убий!
Ще в юності мені казала мама:
"Життя людське —
це вищий дар небес.
Звичайні люди змінюються мало.
Живи собою! Змінюй сам себе!"

Найвища мудрість —
усміхатись зранку!
Життю радіти, хоч би що було!
Терпіти біль. Угамувати рану.
Простити ближнім їх несправжнє зло.
Три корінці висмоктують з нас душу.
Найперший — заздрість.
Жадібність за ним.
І лінощі. Настільки серце сушать,
Що усмішки не залишають в нім.
Щоб вирвати їх, треба мати волю
І треба зрозуміти сенс життя:
Любити ближнього, приймати Долю,
І гідно йти по краю небуття!

Не нагнітайте страхів і тривоги!
Все буде так, як, певно, має бути.
Живіть і мрійте весело й розкуто,
Тоді у скруті вам допоможе Бог!

Ти сумнівами душу не карай!
І не воюй із долею запекло,
Бо кожному з нас хочеться у рай —
Життя ж усіх заманює у пекло!

Ніхто для горя не приходить в світ.
Всі хочуть раю — зразу і без краю.
Та, хоч як прикро, зрозуміти слід:
Без пекла раю просто не буває!

Ніхто не хоче втрапити в біду.
На те нам і дана свобода волі.
Не бійся пекла! Рай душі будуй
Із доброти, поезії, любові!

У світі стільки прикростей і зла!
Щасливий той, чия душа відкрита,
Яка з дитинства вміння зберегла
Радіти, дивуватись і любити!

Сприймай життя поезію і прозу
Із вдячністю. Навчайся і рости.
Крокуючи завзято до мети,
Пильнуй, щоб впертість
не здолала розум!

Не треба ображатись на людей
За прикросці, які тебе спіткають.
Ніхто навмисне бід не накликає.
Як согрішиш, біда сама прийде.

Нещастя у світі вистачить на всіх!
Є кожному, нікому не минеться.
Але не слід на душу брати гріх:
Не варто близько брати їх до серця.

Весь сенс у тому, як душа твоя
Сприймає все, що їй дарує доля.
Якщо є розум, витримка і воля,
То нічого боятися буття!

Дай боже, щоб кишені не порожні!
Щасливий хист давно я хочу мати:
Навчитись накопичувати гроші
І вміти їх зі смаком витрачати!

Люблю собак! Ніколи не продам.
У їхнім погляді довіра і живинка.
Чи хоч одна радітиме нам жінка
Так, як собака щиро радий нам?

Для багатьох я — образ ідіота.
Не зрозуміти їм життя моє.
Я прокидаюся, радію: є робота!
Увечері радію: знову є!

Люблю інтелігентів. Поміж них
Я відчуваю спокій і повагу,
Свободу думки, совісті відвагу,
Любов до ближнього і мудрих книг.

Я не люблю чужих компаній,
Де всі свої, а я — ніхто.
Мов сирота в кутку в пальто,
А всі — в бікіні на дивані!

Навіщо вам мої стосунки з Богом?
Це річ інтимна, тобто лиш моя.
Не треба посередників, їй-богу!
Розберемося вдвох — Господь і я!

Дарунків доля нам не піднесе.
Як всі, сам дбаю про своє багатство:
Насамперед, це однодумців братство
І та душа, яка понад усе!

Людська підступність —
це образа й шок.
Попри все це я вірю у людину.
Ще раз мене обдурять... Ну то й що?
Це їхній гріх. Прощу і далі йтиму.

Засмійся, аби я тебе побачив.
Хто ти така? Яка душа твоя?
Відкрита? Щира? Добра?
Мудра? Вдячна?
Засмійся — і про все це взнаю я!

Поміж людських характерів і вроди
Мені душа красива відгукнеться.
Я знаю, найдорожчий дар природи —
Веселий розум і відкрите серце!

Всі ми в черзі, як пращури кілька століть,
За добробутом, щастям, любов'ю.
Не нервуй, що попереду стільки стоїть,
Подивись, скільки їх за тобою!

Тренуймо волю! В ній одній визнання.
Лише про неї — сотні мудрих книг.
Бо сила волі — міра подолання
І лінощів, і слабостей своїх!

Є дві ідеї у житейських хащах,
Це вибір кожного — якій служити:
Подвижницька ідея — стати кращим!
Ідея споживацька — краще жити!

Все просто в світі: зло, добро і ми.
Їм служимо: хто прямо, хто непрямо.
Одні щасливі, що вони з крильми!
Щасливі й інші — першим риють яму!

Життя — це смуги: чорна, біла.
Закон цей не міняє час.
Ми дбати маємо про біле.
А чорне зроблять і без нас!

Докопатися хочу я,
В чому щастя і доля?
Песимізм — це емоція.
Оптимізм — це є воля!

Щ а с т я

Бажаємо світлих вершин,
Чекаємо щастя щодня.
Відсутність поганих новин —
Прекрасна, повір, новина!

Не плач, що удачі нема!
Удача не любить плаксивих.
Завзятих, веселих і сильних,
Як правило, не обмина!

Щоб ясною була життя дорога,
Ніколи потім щоб не шкодувати,
День кожен має мати домінанти —
Хоч що б робив ти, знай:
заради чого?

Добрим світ весь не буде ніколи.
Раю в ньому немає ніде.
Над усе дорожи ближнім колом
Рідних душ і коханих людей!

Не комплексуй, що ти не на виду!
Бо на виду придурюватись треба.
Не пнишь, не заздри і не клич біду,
Живи для ближніх або сам для себе!

У праведні й святі не пнися що є сили!
Чи буде слава, але розіпнуть!
Не забувай добро, яке тобі зробили,
А про добро, що ти зробив — забудь!

Живи собою і не заздри
Талановитим чи багатим.
Багатство — часто — вміння красти.
Талант — це вміння працювати!

Ти не думай про скруту і біль,
Не зациклюйся в горі ніколи!
В кожній думці є звершення поле —
Можеш дуже нашкодити собі!

Не дуже пишайся собою:
Таланти Господь нам дає.
Лиш сила характеру й волі —
Єдине надбання твоє!

Як дуже хочеться,
а всі кричать — не можна!
Ти їм кивни, а сам роби своє.
В усі часи так само робить кожен.
В бажанні щирім вища правда є!

Якщо гребти не вистачає сил,
А човен крутить і нема спасіння,
Зберись душею, весла опусти,
Довірся течії і Провидінню!

Щоб кожен день життя відчутти смак,
Вір в зірку, що веде тебе в путі.
Працюй, співай, кохай сьогодні так,
Неначе це останній раз в житті!

Вгамуйсь! Не рвись у перші!
Будеш битим.
Лиш прикрощі нас мудрості навчать:
Ніколи грошей всіх не заробити
І не перелюбити всіх дівчат!

Мінятися не бійся, любий друже!
Незадоволення собою — добрий знак.
Лиш дурень не міняється ніяк,
Бо точно знає, що розумний дуже!

Існує мудра давнішня порада:
Щасливим довго бути неможливо.
Ніхто не зна, що з нами буде завтра,
То ж не чекай —
сьогодні будь щасливим!

Що нас гнітить? Що душу піднімає?
В якій би скруті жити не прийшлось,
Не мучся тим, якщо чогось не маєш,
Навчись радіти, маючи хоч щось!

Хоч що було б — хай вітер свище!
Усе — не так! Життя — не мед!
Скажи собі: "Привіт, друже!
Вставай! Всміхнися! І вперед!"

Якщо ти хочеш душу зберегти,
Не дати вмерти їй від суму й болю,
Роботою рятуйся і любов'ю!
Душа не може жити без мети!

Є філософія бажань:
Якщо їх всі задовольнити,
Не буде сенсу далі жити.
Як хочеш жити, то бажай!

Живи, не уникай емоцій!
Дурні амбіції відкинь!
Не пниь до слави, як до сонця,
Бо слава для таланта — тінь!

Попри морок щоденної втоми,
Є ще голос високих покликань.
Не старайся занадто в малому,
Бо не вистачить сил на велике!

Ми — не ангели милістю Божою.
В племенах дикунів наші витоки.
Через це егоїсти є нормою,
Мудрі, добрі і щирі — це винятки!

Ми різні всі, неначе з різних середовищ:
В одних інстинкти правлять,
в інших серце.
Тому одним — тусовки, хліба і видовищ!
А іншим — спокій, роздуми, мистецтво.

Учись ходити власною ногою.
Не спокушайся владою чи грішми.
Як не навчишся правити собою,
Тобою будуть керувати інші!

"Життя — це гра!" Подобається гасло!
Радій життю! Не зазирає за край!
Щоб довше радість у душі не згасла —
Не переймайся програшами! Грай!

Кар'єрою не спокушай мене,
Де гроші й влада — це мета єдина.
Як все життя я впру у щось одне,
Я просто деградую як людина.

Як робиш вибір —
завжди щось втрачаєш.
Ніколи з цього приводу не плач.
Ніхто тебе за вибір не карає.
Хто втрат не мав, не матиме удач!

Свобода чи гроші? В'язниця чи храм?
Успішна кар'єра чи ніжне кохання?
Душа має жити якимсь хвилюванням,
А саме яким — ти вирішуєш сам!

"Ми — як усі!" — це твердження убоге.
Бо над усе — душа, краса і пристрасть.
Що більше ви не схожі ні на кого,
То ви цікавіші як особистість!

Хоч би які були праві і щирі,
Сваритися із кимось — завжди зло!
Ви краще опануйте ремесло,
Як навіть з чортом лисим жити в мирі!

Щ а с т я

Наївність — риса дивна.
Соромитись нема чого.
Що більше в вас дитячого,
То більше ви Людина!

Визнання не чекайте людського —
Надто дорого треба платить.
Те, що є в вас, немає ні в кого,
Поважайте себе і живіть!

Емоцій треба більше вам чи знань?
До щастя стежка не єдина.
Що більше є у вас уподобань,
То щасливіша ви людина!

Про гроші дбають молоді,
Про душу — наче і не треба.
Багатство — те, що є в тобі,
Але не те, що є у тебе!

Ви думаете, у багатстві щастя,
Бо всі до нього тягнуться і пнуться?
Якщо багатим стати якось вдасться,
Отам нещастя тільки і почнуться!

Щ а с т я

Не зводьте, ради бога, все до грошей!
Вони — лиш міра праці чи злодійства.
Щасливими зробити вас не зможуть,
А душу можуть звести до каліцтва.

Поміж відомих всім життєвих домінант
Я гумору вклонитись хочу й мушу.
Людина з гумором —
це рідкісний талант,
Що вміє лікувати власну душу.

З усіх тварин Господь лише людині
Дав світлий гумор і навчив сміятись.
Що ми частіше маємо цю радість,
То менше в нас просвічує тваринне.

Щоб бачити в буденності красу
І відчувати в ній життя наснагу,
Навчись сміятись попри тугу й сум,
Бо сміх — це радість і тому вже благо!

Не кожному в душевній скруті вдасться,
Ковтнувши сльози, усміхнутись світу,
Себе самому хоч на мить зігріти.
Є в усмішці завжди дещиця щастя!

Веселий хист душевності —
Прекрасна риса й дивна!
Що більше в вас веселості,
То більше ви людина!

Любим, шануймо,
розвиваймо пристрасті!
Життя без них — дарма прожитий час.
Бо пристрасті — це міра особистості,
Енергії життя святий запас!

Керують світом цим Любов і Страх:
Дві істини, дві правди, дві ідеї.
І кожен з нас свій обирає шлях:
Живе Любов'ю чи живе без неї.

Тримати усмішку, коли життя — завал,
Уміють тільки люди мудрі й мужні.
Веселість — найцінніший капітал,
Та володіють ним лиш добрі душі.

Весь рід людський —
це два нерівні клани,
Багаті й бідні є і там, і там.
Одним життя завжди чомусь погане,
Щасливі інші будь-яким життям!

Щ а с т я

Якщо пливеш туди, куди несе,
Не вчишся, не міняєшся, не любиш,
Тобі вже нецікаві світ і люди —
Із щастям попрощайся. Це вже все.

Співає соловейко, як по нотах.
Цвірінькають у зграї горобці.
Так і в людей: тусується дрібнота,
Співучий птах завжди у самоті.

Така це рідкість — люди благородні!
Дивують їх характери і манять.
Відкритість їхню, щирість і природність
Доповнюють культура й виховання.

У кожного в житті свої здобутки,
Свій пошук смислу, перемоги й втрати.
Мета талановитих — просто бути,
Мета бездарних — кимось керувати.

Яка то радість — зроблена робота!
На совість, а не просто абияк.
Є в цьому особлива насолода,
Гармонії життя прекрасний знак!

Думки красиві і краса в словах,
Краса природи і красиві люди...
Хто вміє все це бачити і чути,
У тих душа порожня не буває!

Питання є за давнине, відкрите,
Та відповідь на нього треба знати.
Чи то ми живемо, щоб працювати?
Чи, все ж таки, працюємо, щоб жити?

Що нас щоденно по життю веде,
Хоч усвідомлюємо це нечасто?
Ми починаємо свій кожен день
З надією і мрією про щастя!

На краще людство не міняє час.
Духовність багатьох людей убога.
Бо кожне покоління, кожен з нас
Іде шляхом від звіра і до Бога.

"Для щастя треба грошей! Треба сміху!
Розваг! Тусовок!" — звідусіль кричать.
А мудрість в тому, щоб знайти утіху
В буденних справах і простих речах.

Щ а с т я

Веде життям нас розум, воля, мужність.
В багатстві й владі щастя не знайти.
Щасливими нас робить тільки мудрість
Та відчуття добра і правоти.

Без пристрастей людина ніби хвора,
Відчути повноту життя не вдасться.
Для дурнувятих пристрасті — це горе.
А мудро жити пристрастями — щастя!

Все біжимо! Такі розумні!
Все знаємо: чому й куди.
Та прийде час, і прийде сумнів:
А що, як бігли не туди?

Лише розумні й сильні духом люди
Без остраху пливуть в життєвському морі.
Розумний усвідомлює, що буде,
А сильний вміє впоратися з горем!

Хоч би які були часи й умови,
Лиш одиницям легко й весело живеться.
Були і є у щастя три основи:
Здорове тіло, вільний дух і добре серце.

Щоб не страждати від брутальної сваволі,
У сильних духом треба вчитись нам:
Хто не принизиться ні перед ким ніколи,
Нікого зроду не принизить сам.

Якщо дратуєшся чогось
І вередуєш без причини,
Це у душі з'явився хтось
З хвостом. Маленький і противний.

Це він накручує тебе:
"Не вір! Брехня! Добра немає!"
І ти вже бачиш тільки зле,
І радість у душі вмирає.

Лукавий казиться в тобі,
Ти зупинитися не можеш,
Зло у собі й навколо множиш.
Він ангела твого убив.

Є рятування лиш одне:
Про чортеня противне знати,
Його у душу не впускати.
Твій ангел захистить тебе.

Молитва, що підтримує в путі,
Мені дорожче ворожінь пророчих:
"Сьогодні — це найкращий день в житті!
Я з радістю його прожити хочу!"

Щ а с т я

Хто має над собою владу,
Смішним здаватись не боїться.
Що більше розуму й таланту,
То менше гонору й амбіцій!

Мудрець щасливий, наче дитинча:
Того, що має, досить, аби жити.
А дурням все чогось не вистача!
Тому людей нещасних стільки в світі.

Почесті й гонор — це знак суєти.
Розумом тільки дурний козириться.
Мудрі й розумні в стосунках прості:
Часу немає у них на дурниці.

Ентузіасти — це один зі ста.
Їм все вдається, їм легка дорога.
Ентузіазм — це той прекрасний стан,
Коли в душі ти відчуваєш Бога!

Щоб довше чисту душу зберегти,
Навчитись треба просто відключатись
Від суєти, конфлікти обминати,
І йти усміхненим до власної мети.

Щ а с т я

Поважний і пихатий тип
Мене питає підозріло:
"Над чим весь час смієшся ти?"
"Я не сміюся, я радію!"

Основа духовності — це оптимізм,
Усміхнений погляд на себе, на сміття.
Попри всі проблеми, що тягнуть униз,
Це вдячність за те, що ми є в цьому світі.

Ми живемо у декількох світах.
Прекрасний світ дитинства,
де все — вперше.
Духовний світ шукань і мудрих звершень.
Є світ хвороб, де править смерті страх.
Є світ у кожного — маленький чи великий,
В якому заробляють на життя.
Щасливі люди мають світ покликань,
Вкладають душу, вірять в майбуття.
Найцікавіший — це пізнання світ.
Він безкінечний для душі живої.
В нім відкриття і творчості політ,
І неймовірні простори любові.
Поезії і музики світи,
Захоплень, спорту і цікавих мандрів,
Фантазії і романтичних марень...
Що більше їх, то щасливіший ти!

О Господи, почуй мої слова!
Благослови ранкову молитву!
Одна мета — була б душа жива,
Позбутись би суєтної гонитви!

Дай волі й сил у праведних ділах!
Терпіння дай стерпіти все, що прикро!
Дай розуму, щоб вибрати свій шлях
І не забути вдень ранкової молитви!

Спасибі, Господи, за те,
Що я прокинувся сьогодні,
Що у душі зберіг святе,
За те, що діти не голодні.

Спасибі, Господи, тобі
За те, що маю душу й розум,
Що ніжні квіти і морози,
Наснагу й біль ношу в собі.

За те, що кожен день несе
Велику радість: в світі жити,
Співати, мріяти, любити..
Спасибі, Господи, за все!

Л ю б л ю !

Із чого починається духовність?
Де корінець, з якого вироста
Інтелігентність, альтруїзм і совість,
Високих душ краса і доброта?

Все добре починається з любові!
Із романтичних мрій і щирих слів,
Коли переростає голос крові
В гармонію прекрасних почуттів.

Якщо шануєшся в інтимнім світі,
Життя духовне — це його плоди.
Чи ти в літах, чи зовсім молодий —
Є смисл в житті, і є для чого жити!

Щоб легко прокидатись на світанні,
Щоб радістю наповнювались дні,
День починайте з усмішки коханій.
Нема коханої?.. Придумайте її!

Так хочеться чомусь пісень співати!
Зустрічним усміхатись є потреба.
Хтось думає: "Напевно, дурнуватий!"
А це я так закоханий у тебе!

Що з нами діється весною?
Ми наче ті ж — і все ж не ті!
Пірнаємо із головою
В звабливі пахощі її.

Наш погляд ловить мимоволі
Жіночих постатей красу.
Зникають клопоти і сум.
Ми наче вранці, в чистім полі:

Схід сонця, роси, чиста мить...
І нам нічого вже не треба,
В нас, наче жайворон у небі,
Бажання радості дзвенить!

Тобою зачарований давно,
Я хочу, щоб мене ти покохала!
Самотнього кохання вже замало,
Зів'яне без взаємності воно.

В житті буденнім радощів немає.
Так хочеться хоч зазирнути в рай,
Відчути, як душа знов оживає...
Щодня тобі молюся: "Покохай!"

Підказуєш мені: не поспішай!
Подумай! Зосередься! Що з тобою?
А думати ж потрібно головою!
Її я втратив, бо співа душа!

Л ю б л ю !

Для мене радість — думати про тебе
І усміхатись лагідно тобі.
Напевно, що тебе послало Небо,
Аби душа не нудилась в журбі.

Хто ти така — я ще не знаю зовсім,
Ми бачилися декілька хвилин.
У Провидіння тихо серце просить,
Щоб ти прийшла спинити часу плин.

Можливо, я усю тебе придумав:
Чутливу душу, лагідне лице —
І ти прийшла не радістю, а сумом,
Та я не хочу думати про це.

У мріях — ми з тобою вже коханці!
Нас поглинає пристрастей ріка!
І я не хочу прокидатись вранці,
У світ вертатись, де ти — не така.

Я сплю, і снишся ти мені.
Не сплю — у думці ти зі мною.
Спасибі за щасливі дні!
Ніхто не знає, що ми двоє
Чи випадково, чи то ні
Зустрілися в цім грішнім світі,
Теплом любовним не зігріті,
Щоб разом полетіти в край
Душевних сповідей, наснаги,
Чуттєвої хмільної браги
З одним бажанням — покохай!

Тобою хворий я давно.
Одужати нема бажання.
Не хочу пити я вино:
Хміліти хочу від кохання!

Вся світишся! Душа співає!
Немов приємне щось збулось.
Це значить: хтось тебе кохає,
Бажає до нестями хтось.

Як можна ніжності цуратись,
Якщо вона є Божий дар?
Щасливий хист любовних чар
І насолоди рідна мати!

Я знаю: придумаю сотню причин,
Щоб бачити Вас, і не раз.
Хіба це не доказ,
що я — із мужчин,
Що ніжно закохані в Вас?

Я ніжних слів таких не знаю,
Щоб передати серця спів.
Одна надія: хто кохає,
Все зрозуміє і без слів!

Зірвись в кохання! Світ не зникне.
Хай піде кругом голова!
Як жити, жити — і не крикнуть?
Не видихнуть: "Душа жива!"

Відкрийся і прийми мене.
Любов завжди є вибух дива.
Не знаєш ти, що вже щаслива,
Це зрозумієш, як мине.

Півночі ні сну, ні спокою!
Півночі у мріях з тобою.
Я ніжити й пестити хочу
І брови, і карії очі,
Довершені риси обличчя.
Бажання нестримано кличе
Тебе наче книгу відкрити,
Всю ніжно губами читати,
І небо за тебе молити,
Кохати, кохати, кохати!

Від тебе чую мало теплих слів.
Не аргумент, що ми, бач, не поети.
Любов моя — щасливий солоспів.
Та хочеться почути спів дуету!

Намріяв і наворожив тебе я
В часи розгубленості й суму,
Кохану сам собі придумав,
А ти прийшла — і стала нею!

Я їду на побачення з тобою.
Передчуваю — всю тебе побачу!
І душу, й тіло огорну любов'ю,
За розуміння щирістю віддячу!

І все ж таки, закоханість —
фантастика!
Ні логіки немає, ні причин.
Душа летить! Щебече наче ластівка!
І творить те, чому ніхто не вчив.

Не забувай, що я тебе люблю.
Не вимагаю вдячності чи плати.
Але щодня, коли лягаєш спати,
Згадай щасливу усмішку мою.

Напевно це найкраще відчуття,
Як мовчки хтось милується тобою,
Неначе обдаровує любов'ю,
Нагадуючи смисл і смак життя.

У світі суму, клопоту й тривоги
Жива душа рятується любов'ю.
Напевно, Доля нас звела з тобою,
Тому нам легко й затишно удвох.

Як є молитися на кого,
Як є кому пісень співати,
Здається легшою дорога,
І кожна зустріч — справжнє свято!

Не слухай теревень зі сторони!
Не вір тому, хто судить всіх зухвало.
Не може бути комплексу вини,
Хоч би кого і як би ти кохала!

Пробач, що я багато говорю.
Я хочу сам себе переконати,
Що ти існуєш, що тебе люблю,
Що нам за щось даровано це свято.

У кожного кохання власний голос,
Порівнювати з іншим не спіши.
Закоханість моя — не шлях до чогось,
А ніжний спів самотньої душі.

Сказати "Я люблю" — мені замало.
Я хочу так освідчитися Вам,
Щоб Ви на все життя запам'ятали,
Як я водив Вас у прекрасний храм!

Я для тебе проситиму долі в Небес!
Я бажаю тобі, моя мила,
Щоб красиво і ніжно любили тебе,
Щоб, нарешті, і ти полюбила!

Прийшов, нарешті, наш кохання час!
Не віримо — і віримо, як діти.
Притягує нас магія якась,
Тіла і душі наші — як магніти!

Себе й мене ні з ким ти не рівняй!
Тому що ні на кого ми не схожі.
Любити так тебе ніхто не зможе.
Секрет простий: по духу ми рідня!

Ти говори зі мною, говори!
І я відчую, хто ти є насправді.
Чи зможуть наші душі бути раді?
Чи краще розійтися назавжди?

Вишукую тобі такі слова,
Щоб зрозуміла, як ти серцю мила,
Аби від них хміліла голова,
І тепла хвиля душу полонила.

Гріха немає у моїх словах.
Любов співати — поклик і потреба.
Неначе при іконі і свічах
Молитву чисту я творю для тебе.

Я знаю, що я поки що чужий.
Не відаю, що з нами завтра буде.
Але щасливий: мріючи, я жив!
Зі мною поруч ти була усюди.

Можливо, аромат пісень п'янкий
В тобі розбудить пристрасті і ласку,
Перенесе в таємне царство мрій,
Де ми удвох поринемо у казку!

Сказав "люблю" — і спорожніло серце,
Як все повітря видихнув з легень.
Ніхто не зна: почула? Відгукнеться?
Здається, що не буде вже пісень.

Це не розчарування. Просто туга,
Омана нереальної мети.
Це сум душі, яка шукала друга
І, схоже, знову не змогла знайти.

Пробач мені, якщо тебе здивує,
Що я так швидко перейшов на "ти".
Своєю стала в світі, де живу я,
Змогла так легко й просто увійти
У ближнє коло істин соромливих,
Якими щедро повниться душа.
Я певен, що ти будеш тут щаслива,
Якщо з відкритим серцем увійшла!

Що ближче зустріч, то гучніше серце,
Солодші мрії і бажань тепло.
Немов якесь просвітлення зійшло.
Цей стан душі закоханістю зветься!

Нарешті довгожданий час настав:
Щасливий наодинці я з тобою!
Прекрасні очі світяться любов'ю,
Говорять значно більше, ніж уста!

"Я не люблю вас. І не хочу
Пісень, зізнань, наївних мрій.
Не хочу, аби ви, як хлопчик,
Закохувались в образ мій!"
Могла, але так не сказала.
Болючі сумніви зняла.
Я — не чужий. Це вже немало.
Забута мрія ожила.

Для щастя мало треба нам:
Привітне слово, ніжний погляд,
Жіноче серце б'ється поряд,
І двоє зводять власний храм!

Чому ти опускаєш долу очі?
Боїшся, що я в душу зазирну?
Що там побачу слабкості жіночі,
Бажання чистоту і глибину?

Не думай, що про нас говорять люди.
Коханая, кохай — не тільки снись!
Моєю таємницею ти будеш.
Ну що то за життя без таємниць!

Тебе як особистість взнати хочу!
Живу передчуттями насолоди.
Бентежать дух розумні карі очі.
Як знак любові —
твій тремтливий дотик!

Любов допомагає виростати.
Як є душа красива й серцю мила,
Для того, щоб вона мене любила,
Робитиму усе, щоб кращим стати!

Яка геніальна в нас мова!
Найвище блаженство у світі
Не має достойного слова —
Не треба про це говорити!

За радість вклонімося природі!
В обіймах злітаймо до неба!
Купаймося у насолоді!
А от говорити — не треба!

Відходять сни, і ранок настає.
Що день несе: чи втрати, чи удачу?
Як тепла хвиля — ти у мене є!
Промінчик сонця — я тебе побачу!

Так легко прокидатись вранці,
Така у радості потреба,
Якщо у племені коханців
Є хтось, хто думає про тебе!

Неначе схожі долі і путі,
Але у кожного
в житті своя дорога.
Є особливий смак у відчутті:
Такого щастя не було ні в кого!

Закоханість — рожеві окуляри.
Я знаю це, знімати ж їх не хочу.
Ціную над усе жіночі чари,
Дивитись можу вік в кохані очі!

Як я тебе не бачу довго,
Мов розчиняєшся в тумані.
Під серцем холодок тривоги:
Невже ми бачились востаннє?

Ти не дивуйся, що чомусь
Про мене спогад душу гріє.
Я все життя кохати вчусь
І ще не певен, що умію.

До Вас у мріях і бажаннях лину,
Ваш ніжний образ
мариться і сниться.
Я економлю кожну хвилину,
Щоб довше бути з Вами наодинці!

Не хочу розлучатись, але треба.
Боюсь набриднути, зійти у прозу.
Я хочу знову й знов іти до тебе,
Як в теплу хату з лютого морозу!

Як Ви до мене, я до Вас прийду.
Є спосіб спілкуватись через Космос.
Заплющіть очі, уявіть — я тут.
Прислухайтесь — почуєте мій голос!

Зізнаюся, я хочу, щоб завжди
Закоханість на відстані тримала,
Щоб ніжностей обом було замало
І щоб хотілося до тебе йти і йти!

Ніхто не знає, як твоє ім'я.
Ти — знаєш, знаю я, і цього досить.
Добра чужа цікавість не приносить.
Любов — це таїна твоя й моя!

Як стане тяжко, хочеться до болю
Втекти до тебе з розпачу розлуки
І лікуватися розмовою з тобою,
Відчути на собі пестливі руки!

Яка метаморфоза почуттів!
Не розберу, це слабкість їх чи сила:
Тебе любити над усе хотів!
Тепер же хочу, щоб і ти любила!

Я знаю, як кохання зберегти,
Щоб довго наші душі зігрівало:
Своїм життєвим шляхом треба йти,
Побачень щоб завжди було замало!

Прошу, пробач за жадібність до ласки.
Мабуть, раніш не додано мені.
Боюся, що ти — дівчинка із казки:
З'явилася і зникнеш уві сні!

Не хочу набридати, але все ж
Так хочеться хоч зрідка нагадати,
Що наяву щасливою була ти!
Спасибі, що ти є, що ти живеш!

Не буває з тобою розлуки!
Ти мов ангел за правим плечем.
Чую голосу милого звуки,
Мрію бути з тобою іще!

Як прирастаті мене підносять в небо,
Я переконаюся знов і знов —
Немає слів! А може — і не треба?
Бо ця безмежна вдячність є Любов!

Ти соромишся тіла свого,
А даремно. Ним треба пишатись!
Є в красі і гармонії радість,
І бажання таємний вогонь!

До істини цікавої дійшов.
Цей парадокс, можливо, ти не знаєш.
Не можна накопичити любов!
Що більше віддаєш, то більше маєш!

Як маю кохання — утримати хочу.
Як буду тримати — розчиниться вщент.
То ж зайвим бажанням
боюся наврочить,
П'ю радість сьогодні і хочу іще!

Твій образ не забуду я ніколи.
Ти — мій роман, моя інтимна повість.
Бо є в тобі і таїна ікони,
І ніжного бажання невгамовність.

Повір, так не кохав раніше!
Пробач нестриманість мою.
Я стану, певно, спокійнішим.
Але тоді, як розлюблю.

Тепло й любов єднують нас,
Коли з тобою наодинці:
Неначе я із сиротинця,
А ти — та мама, що знайшлась!

Чи зможеш оцінити хоч колись
Даровану за щось нам Божу милість:
Як дивно і красиво ми зішлись!
Як душі і тіла порозумілись!

Душевний спокій твій я не порушу,
Намилуватися тобою встигну.
Любов і ніжність — це єдиний стимул,
Щоб завжди в тонусі тримати душу.

У клопотах, у втомі, у жалю,
Коли обсядуть прикрощі й печалі,
Згадай моє: "А я тебе люблю!"
Всміхнись мені — і йди спокійно далі.

Щодня дарую сам собі приємне:
Твоє ім'я тихенько шепочу я.
Якийсь неповноцінний день у мене,
Якщо твій ніжний голос не почую!

Завжди були і будуть два світи:
Буденний і таємний світ інтиму.
У цьому світі я до тебе йтиму,
Бо тільки в ньому ти є справжня ти!

Де наші радісні розмови?
Тебе забули губи, руки.
Напевно, нам дані розлуки,
Щоб стала мрією ти знову.

Любов примхлива, а душа закрита.
Інтимні мрії, як завжди, голодні.
Щодня я думаю, що б ще зробити,
Щоб ти мене любила і сьогодні!

Люблю тебе, життя прикрасу,
А ти мені: "Не маю часу!"
Я ж точно знаю: ти як схочеш,
То й через себе перескочиш!

Для мене любити — потреба,
Але я засвоїв одне:
Що менше я хочу від тебе,
То більше ти любиш мене!

Весь час борюся я зі страхом втрати:
Боюся, що підеш від мене ти.
Що дужче буду я тебе тримати,
То більше ти хотітимеш втекти!

Ти — вільний птах.
Літаєш там, де хочеш.
Мене у тебе наче й не було.
Але душа моя щодня й щоночі
Крізь час і простір шле тобі тепло!

Хоч ми з тобою рідко зустрічались,
Тебе понад усе ціную я!
Бо ти — моя натхненниця і радість,
А я — найкраща подружка твоя!

О як непросто в ніжності і в радості
Пізнати і утримати любов!
Від тебе відмовляюся як від власності,
Тому щодня закохуюся знов!

Тебе я хочу бачити щодня!
І точно знаю: в цій погибель наша.
Любов, як переповнена чаша,
Час прийде — і розплещеться до дна.

Л ю б л ю !

Любов — отрута чи то ліки?
Я сам себе не впізнаю.
Здаюсь тобі слабким настільки,
Наскільки я тебе люблю!

Під знаком любові й довіри
Дні зустрічей наших були.
Закохані — зовсім без шкіри,
Ім крихта неправди болить!

Радій життю, в якому сміх і сльози!
Хай пристрасті зашкалять навесні!
Любов моя, найбільше бійся прози,
Коли тобі я стану, як усі!

Не міряймося, хто сильніше любить!
Це — не заслуга, це є Божий дар.
Не треба ні визнань їй, ні фанфар,
Любов — це міра: що ми є за люди.

Мені так часто Вас не вистача!
Я хочу просто бути поруч з Вами,
Зігріти душу ніжними словами,
Зігрітись біля Вас, мов дитинча!

Я, закоханий, завжди сліпець:
Сам кохану творю і співаю!
Тим щасливий, що ходжу по краю
І не вірю, що буде кінець!

Є у побачень післясмак.
Легке, блаженне існування:
Здається, що навік кохання,
Ще не було нам добре так!

Не падай в розпач, що нема
Коханої сьогодні в тебе!
Що знову на душі зима,
А в ній така весни потреба!

Любов — не правило, на жаль!
Не доросли ми ще до правил!
Бажання ніжне і печаль,
Що не любов ще світом править.

Мільйони різних складових
Повинні скластися у коло,
Щоб озирнутися довкола
І серед тисячі чужих
Побачити свою людину
І в щирій пристрасті зійтись
Навік, на рік чи на годину
Сьогодні, завтра чи колись!

Л ю б л ю !

З тобою ми не просто так зійшлись
В годину несподівану й щасливу.
Від мене маєш ти духовну силу,
А я від тебе молодості хист.

Нема пісень вчорашньому коханню.
Як все збулося, то співають про що?
В солодких снах любовного чекання
Неначе нове сонечко зійшло.

Чому у багатьох сумна дорога?
Чому банальні мрії і бажання?
Бо без хоч би маленького кохання
Життя стає безбарвним і убогим.

Чому біжиш? Чому ховаєш очі?
Невже банальне: "Всі вони такі!"
Важливіше того, що серце хоче
Відчути знову пристрасті палкі?

Я, може, той, кого давно чекала,
Кого в безсонні кликала душа,
Якій тепла і ніжності замало,
Яка кохання так і не знайшла.

Завжди є небезпека помилитись.
Боятися не можна все життя.
Чому не дати душам відігрітись,
Пірнути у любовне забуття?

От би зустріти легковажну
Веселу жіночку мені!
О як би я її розважив!
Які би їй співав пісні!

Вірші складав би про красуню,
Ми б зразу перейшли на "ти"...
Та тільки де ж її знайти
Веселу, ніжну і розумну?!

Щасливі ми у просторі свободи.
На жаль, цієї мудрості не знав:
Красивої любові ідеал —
Як щира пристрасть
в дружбу переходить.

Знаю я, що любов —
світлий, радісний Храм,
Де я мрію, молюся, літаю.
Я робитиму все, щоб було добре Вам,
А це значить, що я Вас кохаю!

Не всім дано у юність повертатись,
Коханням несподіваним зігритись.
Любов — багатство. Але це не власність.
Їй можна тільки вірити й молитись.

Таїна кохання

В житті буденнім місця їй нема,
Любов — це вибух неземних енергій,
Живе лише у щирій атмосфері,
Але приходять і зника сама.

В коханні справжнім — завжди таїна.
Це як вікно, розчинене в духовність:
Думок і вищих істин глибина
І насолоди тіла дивна повість!

Душевні люди все життя — мов діти.
Шкода, що приклад з них ми не беремо.
Закохуватись легко — не проблема!
Любити довго — це вже треба вміти!

Закономірність є,
на жаль, раніш не знав її —
Це містика стосунків між двома:
Як робиш щось недобре для симпатії,
Чекай на неприємності сама.

Є тисяча градацій у кохання:
Від ніжного зітхання і до крику.
Воно буває перше і останнє,
Але у нього не буває віку.

Красивих тіл — мільйони і мільйони!
Красивих душ є незрівнянно менше.
То ж душу вдосконалюймо невтомно —
Духовним жити цікавіше й легше.

Навколо розумні, достойні мужі.
Чому ж на закоханих квота?
Бо справжнє кохання — це витвір душі,
Щоденна духовна робота.

Талант любові, певно, є у тому,
Щоб у душі коханій віднайти
Ті риси, що невидимі нікому —
Хвалити їх, любити й берегти.

Любов — енергетичне джерело.
Одним дано — вік пити й не напитись.
А інші — тільки встигли полюбитись,
Хтозна чому замулене воно.

Любов — не тільки пестошів намісто.
Вона — таке енергетичне поле,
Яке думки, бажання — все навколо
Наповнює красивим вищим змістом!

Кохання неможливо зберегти.
Це диво треба день у день творити
Як стимул жити й прагнути мети.
Дано цей хист лише талановитим.

Кохання ніжне — це окремий світ:
Таємний, щедрий, радісний, мінливий.
В штормах життєвих —
рятувальний пліт.
На ньому — тільки вибрані й щасливі!

Любов не можна міряти нічим.
Це індивідуальне божевілля.
Комусь це — лиш дорога до весілля,
Хтось молиться їй, як усім святим!

Енергія душі — всьому основа.
Вона — бажання, воля, каяття.
Любов прийде, якщо душа готова
Віддати їй енергію життя.

Він і Вона. Окремі два світи.
З'єднати може їх лише кохання.
Але до нього треба дорости
Душею, інтелектом і бажанням.

Не вірте, що любов сама прийде,
Зігріє душу і вгамує тіло.
Якби ми не шукали й не хотіли,
Ніколи не було б її ніде!

Чому в коханні домішок печалі?
Безмежна радість переходить в сум.
Бо ми не знаємо, що буде далі,
І боїмося втратити красу.

Могутня сила вічного інстинкту
Є вищим смислом у всього живого.
Шкода, що люди все ніяк не звикнуть
В ім'я життя молитися на нього.

Багато думав, а не знаю й досі:
Любов прожита це здобутки? Втрати?
Чи може бути у кохання досвід?
Чи просто ми вчимося цінувати?

Якщо любов —
прекрасний шлях пізнання,
Що має свій початок і кінець,
Її випробуванням є вінець,
А особистість — мірою кохання!

Кохання — це енергетичний згусток.
Творити може він і руйнувати,
На подвиг кличе й кидає за ґрати.
Але без нього в серці сумно й пусто!

Душа живе, як пристрасті живуть в ній:
Багатство, заздрість, жадібність, пізнання,
І владолюбства стимули могутні.
Але найвища пристрасть — це кохання!

В коханні ми усі на рідкість різні.
Воно — найважливіший наш екзамен.
Краса любові, глибина і ніжність —
Це інтелект, душа і темперамент!

Із джерела не виплескати воду:
Що більше брати — більше прибуває.
Добро й любов не вичерпати зроду.
Хто більше віддає, той більше має

Як вища благодать любов дана нам.
Вона існує за своїм законом.
Не плутайте кохання з полюванням:
Кохана — це не здобич, а ікона!

Душа людська — система не двоїчна,
Де "так" чи "ні", "немає" чи то "є".
Не знаю, чи бува кохання вічним.
А паралельне, слава богу, є!

Закоханість гріє нечасто,
Не молимося ликам ікон.
Кохання буває нещасним,
Але не буває гріхом!

Любов. У слові сотні варіантів:
Від "сєнс життя" до "а чому б і ні?"
У когось роки, а у когось дні,
Присвячені цій Божій благодаті.

Є тисячі різновидів любові!
А тест один на щирість почуттів:
Чи тепло душам? Чи вони готові
Робити все, щоб птах не відлетів?

Любов є вдячність.
Є — мана і пристрасть.
Любов духовна — щира і свята.
Завжди любов така, як особистість.
Та будь-яка любов — це висота!

Любов, як все, міняється у часі.
Надією омріяне чоло.
То плач гіркий, що так і не збулася.
А то довіри сонечко зійшло.
То наче є — а трепету немає.
То шквал бажань, а потім — як чужі.
Попри усі чуттєві міражі
Жива душа гармонії шукає!

Коли я чую, що любов — це бій,
Спитати хочу: хто ж із ким воює?
Чи, може, кожен хоче сам собі
Придбати щось, чого йому бракує?
Комусь достатку, а комусь тепла,
Чи пристрастей, чи розуму, чи волі...
Любов, це зрозумівши, відійшла:
"Борітеся... Я — ангел, а не воїн."

Кохати — значить все робити так,
Щоб добре й затишно було коханій,
Її тримати у блаженнім стані,
Щодня даруючи новий любові знак!

Любов — це значно більше, ніж сім'я.
Це стан душі, це щастя і світогляд.
Навколо ще мільйон таких, як я.
Мені приємно з кожним бути поряд.

“Любов — це гріх!” Таке почути сумно.
Я знаю, звідки це до нас прийшло.
Коли Господь про заповіді думав,
Щодо перелюбу і гадки не було!
Ще пам'ятались полігамні сім'ї,
В яких жили не парами, разом
Чоловіки, дружини, діти спільні.
Такі стосунки мали свій резон.
Щоб вижити, всі дружно працювали,
Жінок сім'ї любили без табу.
Щасливе людство ревнощів не знало!
Та цей матриархат недовго був.
Прийшли часи — з'явилися багаті.
У них закони й правила свої.
Вони й створили сім'ї моногамні —
Багатство щоб лишалося в сім'ї.
Дружина, чоловік і діти — власність!
Крок вліво, вправо — злочин і ганьба!
А сліз! А скарг! Жінки такі нещасні!
Все Господу: перелюб — то біда!
Жінок ні в чому не переконати.
Щоб заспокоїти хоч якось їх,
Прийшлося сьому заповідь писати:
Когось любити крім дружини — гріх!
Нехай вас не лякають парадокси!
Бог є любов — до всього і до всіх.
Усякі ж пересуди, перекося,
Нещирість, сум і туга — то є гріх!

Якби в житті кохання не було,
То де б жили романтика і мрії,
Високих дум одвічне джерело
І пристрасті безсмертні та палкі?

Як для вина важливий післясмак,
Так для кохання головне — що потім?
Розчарування? Біль? Бажання плоті?
Чи ніжна пам'ять — істинності знак?

Не присягавсь ніколи я жінкам,
Що іншої повік не покохаю.
Любов — це не обов'язок, а храм,
В якому молюся, вірую, літаю!

Якщо кохання так і не збулось,
Ти не страждай, шукаючи причини.
Кохання — це не просто стале щось,
Це творча путь людини до Людини.

Кохання справжнє відрізняє те,
Що в нім нема претензії на власність.
Воно самодостатнє і святе.
Це — ніжність, романтизм і делікатність.

Любов — це таємниця ще й тому,
Що нею неможливо керувати.
Дарує щастя, роздуми і втрати.
Ніхто не знає, скільки і чому.

Любов не може щось у вас відняти.
То просто час її ще не прийшов.
Це не розвага, а єдине свято.
Немає свята? Значить не любов!

Секрет і таїна кохання в тому,
Що відкриває все найкраще в нас,
Знімаючи всі клопоти і втому.
Це дивне дійство зупиняє час.

Талант кохання — наче первородство.
Дух лицарства живе, він ще не зник.
В коханні має бути благородство.
А як немає — це лише інстинкт!

Передчуття кохання, радість, смуток...
На все свій час, на все своя пора.
Не ми вирішуємо, з ким і скільки бути —
Це вищих сил і долі світла гра.

Радіє хтось, а хтось в коханні плаче.
Щасливі бережуть його як віру.
Лише в часи розлуки і побачень
Ми визнаємо свого кохання міру.

Я не дарма оспівую кохання.
Воно всіх геніїв до відкриттів вело.
Енергія любовного бажання —
Чи не єдине творче джерело!

Я довго йшов до висновку простого.
Кохання справжнє значить лиш одне:
Чи ти назвеш його так після того,
Як згаснуть почуття, любов мене.

Хоч у кохання міри і немає,
Один із двох духовно завжди вищий.
Підтягується другий — так буває.
Частіше нижчий геть кохання нищить.

Любов — не розвага чи кайф при нагоді.
Ознака душі — головна і єдина.
Любов — це зв'язок із таємним в природі.
Який ти в коханні, така ти й людина!

У кожного в житті своя пора,
Коли душа відкрита для любові,
Для ніжності, поезій і добра,
Коли квітує в світі кольоровім.

В цей час кохання — вищий сенс життя!
За нього можна битися і вмерти!
Без нього не цікавить майбуття.
Кохання втрата — наче подих смерті.

Здається, живемо ми лиш цю мить.
Все, що було і буде — то дрібниці.
Від щастя серце мліє і щемить.
Блаженство духу мариться і сниться.

Благословенні радощі земні!
Прекрасна щирих пристрастей свобода!
Як злет життя — закоханості дні.
Перлина їх — любовна насолода.

Незрозуміло в цьому тільки те,
Чому одним лиш раз дано піднятися
До того раю, де любов цвіте?
А інші можуть що не рік кохатись!

Не варто ні хвалити, ні судить
Ні тих, ні тих. На все є Божа воля.
Бо з вищих сфер одним дається мить,
А вибраним — за щось —
любов як доля!

Чому для нас кохання — наче гріх?
Його ховаєм від людського ока,
Соромимось розніжених утіх.
З роками вже не радість, а морока.

Бо нам з дитинства встигли утовкти:
Дозволене кохання лиш єдине!
І не до когось! Тільки до дружини!
Інакше зроду щастя не знайти!

А щастя саме в тому, є чи ні
Кому молитись і кого чекати,
Кому пісень співати навесні
І гаряче, замріяно кохати.

Кохання — це дитячко доброти,
Йому душевна щедрість — рідна мати.
Що більше любиш, то багатший ти!
Кохання суть — не брати, а давати!

Любовні ігри, ігрища, забави —
В буденності це іронічний жарт!
Це як можливість оживити барви
В піснім житті без клопоту і втрат.

Але коли настане час кохання,
Час вищих істин, мрій і каяття,
Суєтне зникне, вся душа — бажання!
Це вже не ігри. Це вже сенс життя!

Бажання кохання — святі!
Як солодко їх вгамувати!
Ганьблять насолоди лиш ті,
Хто вже неспроможний кохати.

Зневіра, втома, хмура днина.
Життя — у прірву, шкереберть!
Врятує все одна людина,
Яка любитиме тебе!

Як є бажання ніжних почуттів,
Творить із них прекрасний образ в серці!
Ваш прийде час — і романтичний спів
Якось душа почує і озветься!

Це Божий дар:
навчитись жити в радості
І берегти, як скарб, кохання дати.
Одна з ознак людської делікатності —
Не бути зайвим і не набридати

Ти у закоханості не шукай провину.
Це — стан душі, не пошуки сім'ї.
Щоб закохатися, не треба знать людину.
А люблять тільки знаючи її.

Хоч хто б ти був: чи бідний, чи багатий,
Ходив босоніж чи в чинах ходив —
Ти маєш право на прекрасне свято,
Щоб міг сказати: так, я теж любив!

За словом цим у кожного окремих
Світ пристрастей інтимних і бажань,
Фантазії, в яких душі потреба
Знаходить відгук — тільки побажай.

Щасливі ті, кому прихильна доля
Подарувала кілька раз в житті
Довіри й ласки таїнства святі,
Відкритих почуттів красу і волю!

У простір кохання заходь без вагань
Та будь обережним у дії і слові.
В буденнім житті стільки бід і страждань,
Що гріх додавати ще й муки любові.

Я вас люблю, старателі кохання!
Любов для вас — життя і Божий дар!
Спливають роки у її чеканні.
Та прийде час — і щедрий гонорар
За віру у красу і справедливість,
За ніжність, не розплескану в роках,
За те, що зберегли тепло і щирість —
Отримаєте наяву чи в снах!

Не ображайтесь на мужчин
За їх мовчання й вайлуватість!
Повірте, що нема причин
Їх почуттям не довіряти.

Хто їх навчав, коли і де
Слів ніжних, чуйних і пестливих?
Інстинкт первинний їх веде
І нерозвинена сміливість.

Непросто й тоскно їм самим
Від безпорадності у слові.
Прощайте без'язикість їм!
Навчайте щирості й любові!

Люблю любити! Гріх це чи провина?
Хто той суддя, що може це сказати?
Я думаю, що просто я — людина,
Яку в любові народила мати.

Коханню Бернс пророчив перемогу.
Це гасло я вітаю і сьогодні:
Ніж взяти гріх і винищити сотню,
Приємніше зачати хоч одного!

У світі, де сліпці, прагматики й зануди,
Якщо вам рідну душу стріти вдасться,
То долі дякуйте, любіть її, цінують,
Бо рідні душі — це основа щастя!

Хоч що було б, закохані — щасливі,
Хоч іноді засмучене чоло.
Любов завжди — приливи і відливи,
Тому не плач, як трохи відійшло!

Зустрілися і покохались двоє.
Навколо шепіт: "Ось він, зради смак!"
Закоханість — це стан душі живої
Без помислів гріховних, просто так!

Кохайте відверто й розкуто!
Дивуйтесь прекрасному стану!
Поезії милим даруйте!
Це квіти, які не зів'януть.

Як подивлюсь зі сторони,
Закохані — як ненормальні!
Живуть в придуманій омані...
А може, ненормальні ми?

Чому так мало часу для побачень?
Чому він так прискорено тече?
Чому годинна стрілка наче скаче?
Для того, щоб хотілось ще і ще!

Закоханим корисно розлучатись.
Здалека краще бачиться велике.
Їх кожна зустріч — як краплинка щастя!
А скільки їх в житті, отих краплинок!

Закохані такі наївні!
Здається їм, що люблять їх.
А їх жаліють. Як не дивно,
Хоч це обман, але не гріх!

Чому — не можу зрозуміти сам —
Соромимось оголеного тіла?
Природа-матінка
 нас голими створила.
Тому в тілах не сором, а краса!

Молися, як любов збулася!
Піде — не буде вороття.
Кохання — це не зміст життя,
А сенс його, його прикраса!

Ти подивився на красу дівочу —
І тиха радість в серце увійшла.
Яка хода! А усмішка! А очі!
Тобі, Природо-матінко, хвала
За те, що ти, попри усі знущання,
На рід людський не набираєш зла,
Не забуваєш диво-ремесла
Взірці краси творити для кохання!

По суті всі чоловіки полігамні.
Але одним дано, а іншим ні
Духовний злет відчутти у коханні
І присвятити жінці кращі дні!

Любовна пристрасть —
щедрий дар природи!
Єдиний вектор у всього живого.
Ми тягнемось не лиш до насолоди,
А й до гармонії, що прийде після того.

Освідчитись в коханні не спіши!
Смакуй передчуття його вершини.
Закоханість — прекрасний стан душі!
Одна з ознак щасливої людини.

Найкраще у коханні — це початок!
Ти молишся на душу і на вроду.
А потім вчись недоліки прощати,
Щоб мати від достоїнств насолоду.

Як любитесья — не слухайте нікого!
Віддайтесь повністю любовній зливі!
Але любов ховайте від убогих —
Ім боляче дивитись на щасливих.

Коли кохання дар на душу сходить —
Бажань і мрій прекрасне розмаїття —
Саме очікування насолоди —
Чи не найвища насолода в світі!

Що за словами "Я кохаю вас"?
Це насолода тілом милуватись,
Довершеності риси відкривати
І пристрастями зупиняти час!

Якщо шепочу, що тебе я люблю,
Це значить — я хочу тебе зрозуміти,
Тобі таїну насолоди відкрити
І душу свою перелити в твою!

Дві таїни: характер і кохання.
Який зв'язок? Залежить що від чого?
Характер — це спадковість, виховання
І усвідомлення себе самого
Як часточки в гармонії буття,
Де зло й добро — дві вічні іпостасі —
Формують душі в просторі і часі.

Тому у кожного своє життя.
Свої пріоритети й доміанти,
Свої бажання, пристрасті і болі,
Інтелігентність, примхи і таланти
І Божий дар — потреба у любові.

Як є вона, кохання — чистий лист.
Її творити й щедро віддавати
І не чекати вдячності чи плати.
У цім характер і кохання хист!

В передчутті — вся магія кохання!
Не дуже поспішай собі на шкоду.
Що довше не вгамовуєш бажання,
То вищим буде злет у насолоду!

Якщо близькі тобі мотають нерви,
Коли ви наодинці чи на людях,
Це не дурний характер чи манери —
Це перший доказ, що тебе не люблять.

У кожного кохання є секрети,
Які, напевне, знає тільки Бог.
Що їх звело? Чому? Чи буде третій?
І головне — чи довго будуть вдвох?

Ніхто не знає і не передбачить,
Який у кого ніжності запас.
Чи енергійні душі? Чи ледачі?
На хвильку чи навечно звів їх час?

Не в трепеті бажань кохання сила
(Хоч починатись може тільки так),
А в часі — скільки в серці образ милий
Ще буде жити після того, як...

Є слово "секс" — таке бездушне і чуже!
Скажи, хіба ним можна називати
Інтимних пристрастей намріяний сюжет,
Єднання душ і тіл прекрасне свято!

Привласнити, придбати особистість,
Щоб управляти нею і пишатись —
Це не любов. Любов — це дивуватись,
Плекати, дарувати і молитись!

Закоханість — це щедрий дар небес.
Дано не кожному його відкрити.
Ви просто дуже любите себе,
Нема потреби іншого любити.

Не бійся втрат в любовному житті.
Це не трагедія. Вони усі природні.
Все, що здається втратою сьогодні —
Здобутком буде завтра для душі.

Якщо колись кохати вдасться,
Віддайсь йому до забуття,
Бо це і є хвилини щастя
І вищий пілотаж життя!

Читай кохання безкінечну книгу!
Дивуйся відкриттям її щоразу.
Закоханих ніколи не принижуй,
Бо не буває більшої образи.

Дні шелестять, немов осіннє листя.
Прийшла пора — із втратами змирись.
Вдається всім кохатись і зійтись.
Не всім дано достойно розійтись.

Тоді приходить ревнощів пора,
Коли проходить ера поклоніння.
У пристрастях закоханість згора.
В утриманні шукаємо спасіння.

Чому прекрасні почуття зникають?
Чому не сняться романтичні сни?
Душевної потреби в них немає,
Буденне щось цінніше, ніж вони.

Любов завжди приносить сльози
І радості, на жаль, і гіркоти:
Одні живуть коханням, інші — в прозі.
Бо різні їхні душі і світи.

Як тяжко й довго робиться кришталю!
Як легко й просто взяти і розбити.
Все точно так з любов'ю. Та, на жаль,
Ми бавимося з нею, наче діти.

Якщо стомились у польоті крила,
Знайди ще сили, щоб не впасти вниз,
У розпачі в банальність не зірвись
І не принижуй, що любов відкрила!

Ти в захваті! А їй потрібен інший.
Любові добиватися дарма.
Можливо, він дурніший і нудніший,
Але в коханні логіки нема!

По-різному кінчається кохання.
Це можуть бути ревності чи втома,
Фізична несумісність чи духовна,
Але найгірше — це розчарування.

Не думайте про те, що вас не люблять,
Бо ваші всі думки читає Небо.
Вся мудрість в тому,
щоб будити в людях
Цікавість і симпатію до себе.

Тебе не люблять! Просто горе!
Бездушний світ! Глухий і грішний!
Ти хоч комусь зробив щось добре?
Які ж претензії до інших?

Кохання — щастя і чимало мук,
Злет і обвал, духовності екзамен —
Все творимо ми власними руками.
У Господа немає інших рук.

Від ревнощів стільки трагічних історій!
Та ми не вчимося нізащо.
Як любить тебе — не потрібен ніхто їй!
Не любить — тобі вона нащо?

Любов розділена вщухає.
Всьому на світі є пора.
А нерозділене кохання,
Як втомиться душа — вмира.

Чому у кохання нерадісні очі
І погляд сумний, як у древніх ікон?
Бо щедро коханими всі бути хочуть,
А щиро любити — один на мільйон!

У кохання гарантій нема.
Ефемерне його повновладдя.
Світлі душі стражданнями платять,
Бо сприймають кінець як обман.

"Ми не зійшлись характерами! Все!"
А суть у тім, що ваші душі різні.
Не заспівати вам дуєтом пісні.
Вам ваш союз нещастя принесе.

Як двоє розлучаються — то зло.
Немов по зелені ударили морози.
Того, хто втратив власність, зло бере —
Закоханого завжди душать сльози.

Не присягайся, що зійшлись навік.
В коханні вічним клястись нерозумно.
Бо потім буде соромно і сумно,
Неначе ти комусь вкоротиш вік.

Немає гіршої образи,
Немає більшої біди,
Коли любов руйнує зрада.
Кричать? Кому? Тікати? Куди?

І тільки виплакавши очі,
Якщо душа іще жива,
Ти розумієш: це не злочин,
В коханні зради не бува!

Любов — це птах. Де схоче — сяде.
Кому захоче — заспіва.
Знявсь, полетів... Яка ж це зрада?
Птахів безкрилих не бува!

Тому не плачте, а моліться,
Щоб птах кохання прилітав,
Аби душею відігрітись,
Забути болі і літа!

Ти не питай, чом розійшлись ці двоє?
У чім причина? Хто з них не правий?
З розлучення проблеми не роби.
Як правило, завжди праві обоє.

В душі чоловічій — і праведне, й грішне.
До всіх жіночок вона щиро відкрита.
З одними їй хочеться поговорити,
А з іншими — хочеться мати щось інше.

Якщо тебе розлюбить, не вмирай!
Хрест на любові ставити не треба.
Кохати — це твій стимул і потреба,
Є ще жінки зі світла і добра.

Чому кохання — це короткий строк?
У непорозуміннь одна причина:
Жінки в нас бачать "чокнутих" жінок,
А ми в них — дурнуватою мужчину.

А треба зрозуміти, що жінки —
Це наче люди з іншої планети.
Несхожі наші душі, інтелекти,
Так буде завжди. Так було віки.

Тому жінок не треба підкоряти,
А, дай Бог, зрозуміти їхній світ.
Як пощастить, то щиро покохати,
Піднятись разом в радісний політ.

Якщо тебе не люблять, ти не плач!
Але душа нехай собі поплаче.
З усіх можливих у житті невдач
Це не найгірша, все ж таки, невдача.

Хоч би від чого почуття схолили,
Любовних радощів не забувай,
Бо спогади — то є єдиний рай,
З якого нас не виженуть ніколи!

Кохання нерозділене — хвороба.
Завжди здається, що воно останнє.
Від нього ліків нам ніхто не зробить.
Спасіння — тільки в іншому коханні!

Любов розбита вщент. Як жити далі?
Порад нема ні в кого і ніде.
Є вищий сенс у розпачі й печалі:
Щоб цінував любов, яка прийде!

Чому любов несе розчарування,
Сердечні муки і духовні втрати?
Бо хочемо щось мати від кохання,
А сенс його у тім, щоб віддавати!

Тебе не любить? Ну то й що?
Вона не перша, не остання.
Ще три мільярди є жінок!
І серед них — твоя кохана.

Будуй в собі любові храм!
Відмови не бери до серця.
Ти усміхайся жіночкам —
Котрась із них тобі всміхнеться!

Найвищий пілотаж —
підняти над собою,
З іронією глянути на себе:
На пристрасті, бажання і потреби,
Навчитися без сліз
прощатися з любов'ю!

Бачу — Ви мені більше не раді.
Перемучусь, але не зірвусь.
Жіночок на Землі три мільярди,
Може, я ще цікавий комусь.

Розбещеність не в тому, з ким і скільки.
Обмежень у Природі в цім немає.
А в непіднесеному ставленні до жінки,
В якому пристрасть душу опускає.

Закохані, не зустрічайтесь часто!
Бажання не вгамуйте щоденно!
У ніжних почуттів одне нещастя:
Їх поглинає звичка і буденність.

"Мужчини всі однакові!" Неправда!
Немає двох однакових у світі.
Бажання їх і пристрасті — не вада.
За це б їх не ганьбити, а любити!

Не треба ображатись на поетів,
Які співають про любовний щем,
Вклоняються красі духовних злетів,
Як відцвіте любов — шукають ще.

Вони такі. Є ще таких чимало.
Але є й інші. Їх любов — навік!
Звела їх доля, щиро покохались,
І назавжди — дружина й чоловік.

Ні ті, ні ті не кращі і не гірші.
І в тих, і в тих своя наснага є.
Не треба міряти, хто щасливіший,
Бо кожному написано своє!

Закохані, сваритися не варто!
Не вірте, що гріха у цім немає.
Від кожного конфлікту чи то сварки
Щось добре й ніжне у душі вмирає.

Нарешті я з роками зрозумів
І думку цю ніколи не облишу:
Ми проживаєм декілька життів
І не одне міняємо обличчя.

Події, і оточення, і час
Міняють ціль, бажання, домінанти.
Обставини життя міняють нас
І часом так, що майже не впізнати.

Закоханість — одна з найкращих змін:
Фантазії і пристрасті без краю!
Ми тягнемось душею до вершин,
У романтичній просторі злітаєм!

І тільки в цій польоті ми є ми.
Душа співає, розмовляє з Богом.
В коханні ми наділені крильми,
Зникають біди, болі і тривоги.

Життя буденне тягне нас на дно.
Закоханість до світлих злетів кличе.
Свій рівень щастя кожному дано.
Частіш літайте — житимете вище!

"Закоханим сваритися — що тішитись!"
Така це, перепрошую, дурниця!
Не можна і молитися, і гніватись.
Засмічується почуттів криниця.

Любов для наших душ — випробування
На силу, пристрасть, ніжність і терпіння.
Складають іспит цей всі покоління.
Можливо, в цьому вищий сенс кохання.

Чому закоханих так мало в світі?
Напевно, через те, що це талант:
Із доброти і власних мрій створити
Душі наснагу — справжній діамант.

Якщо життя — торговиця завзята:
Всьому ціна, ніхто не дасть дарма.
Талант кохати — як талант співати:
Це Божий дар, йому ціни нема.

Закоханість — не пошуки подружжя,
Не перший крок майбутньої сім'ї —
Це світлий хміль, коли душа не тужить,
В усім житті найщасливіші дні!

Закохані — це двоє у польоті!
За щось Господь на час їм крила дав:
Блаженство відкриття душі і плоті!
Бажань і пристрастей дев'ятий вал!

Людей талановитих завжди мало.
Зійтися двом — так майже не бува.
Згадай, душа, як радісно літала,
Хай в мріях, а щасливою була!

Належить думка ця Махатма Ганді:
Не здатні боягузи полюбити.
Боятися втрати спокою й корита.
Лише сміливі щедрі у коханні!

Всесилля чар жіночих не збагнути
Так само, як капризів без причин.
Краса була б смертельна для мужчин,
Не будь капризів як протиотрути.

Усі мої кохані завжди поряд.
Бо ми були повінчані любов'ю.
Я бачу їх обличчя, теплий погляд.
Навічно їхні образи зі мною.

Вже годі шукати свою половинку!
Бо перебирати з нас кожен мастак.
Приходьте з добром
і закохуйтесь в жінку,
І кожна десята з них скаже вам "Так!"

Незрозумілого в жінках чимало,
Але попри все це я їх люблю!
Коли Адам їв яблука в раю,
Передчувала Єва. І мовчала.

Таїна кохання

Любові не буває без печалі.
Пора розчарування настає,
Бо хочемо любити ідеали,
А маємо любити те, що є!

Любов — не виграш в автоматі.
Не бався з нею, не гріши.
Це суть природи, вияв статі
І міра щирості душі!

Свою любов ми творимо самі
Як ідеал духовного єднання,
А потім приміряємо її
До того, хто здається нам коханням.

Коли інтиму хміль спада з очей,
Життя і ідеал такі несхожі!
В любові розчаровується кожен,
І мало хто шукатиме іще.

Любов — це низка злетів і падінь.
Але, якщо кохання мати хочеш,
Свідомо на дрібне заплющуй очі,
Шукай духовне. Як нема — покинь!

Мій друже, не плач від вагань і розлук!
Образ не шукай в легковажному слові.
Кохання, на жаль, не буває без мук.
Але всі ці муки не варті любові!

Ти кохаєш мене. А я іншу кохаю.
А вона — ще когось. А той хтось — не її.
Ця любовна спіраль — без початку і краю.
Так любов нас єднає. Ми — діти її!

Не знаю, хто й навіщо це придумав,
Що маємо шукати половинку.
Можливо, аби завжди мати сумнів:
"Не та! І ця не та!" І так — довіку.

Як ти — самодостатня особистість,
Яка тобі ще треба половинка?
Цікавить інтелект, бажання, пристрасть
Душі, що до банальностей не звикла.

Життя — це праця. А кохання — свято.
Тим вибраним, хто має хист любити,
Душі і тілу так дає багато,
Що лиш заради цього варто жити!

В любовних стосунках завжди два крила є:
Фізичне бажання — магніт із магнітів.
Потужніших сил притягання немає,
У нім — насолода найвища у світі.
А друге крило — це духовне єднання.
У просторі духу несуть нас вітрила.
Тоді відчуваємо щастя кохання,
Як доля за щось подарує ці крила.

В оголеній красі є таїна,
Якась космічна сила притягання,
Завжди вона і перша, і остання —
Бажань і пристрастей прекрасний знак!

Зникає все буденне і дрібне,
Ми — вже не ми, а часточки Природи,
Її безсмертя, волі і свободи.
Блаженства мить зливає нас в одне.

Ми — наче ангели,
що знають справжню путь,
Високу місію життя свого звершили,
Нас полишають пристрасті і сили,
І тільки душі в ніжності пливуть.

Якщо все розумію — я щасливий.
Страждань чимало випало мені,
Бо жінку зрозуміти неможливо.
Її або приймаєш, або ні!

Ти думаєш, як душу вберегти,
Коли кохана відійде від тебе.
Не панікуй. Повір, не перший ти
І не останній. Це людська потреба
Шукати краще, цікавіше щось,
Можливо, помилятись, шкодувати...
Шукай і ти. Тебе чекає хтось.
Ти, головне, не розучись кохати!

Немає в світі "нашої" любові,
Бо в кожного з людей вона своя.
Для всіх в усі часи у цьому слові
Чи то натхнення, чи то сенс життя,
Чи то егоїстичне — мати власність
І нею хизуватись хоч би як,
Для когось це миттєвості прекрасні,
Щасливим — зачарованості знак.

Але для багатьох любов — це казка,
З якої вирости чи то не доросли.
Кінець завжди сумний. Тому так часто
Її сприймають як наївні сни.

Щасливим був. Але на щастя квота.
Розриву не чекав і не хотів.
Нема любові. Але є свобода
Думок, бажань, фантазій, почуттів!

Я Вас люблю. Але без фанатизму.
Страх втратити Вас вже переборюю.
Я пережив розчарування кризу.
Від розпачу утримала любов,
Та, що в мені. У ній своя харизма.
Її печаль і туга не торкне.
Я Вас люблю. Люблю без фанатизму.
І прислухаюся: чи любите мене?

Сьогодні молодь знає все,
І навіть те, що їй зарано.
Вона вже знає все про секс,
Але не знає про кохання.
Якщо душа ще не дозріла
До вищих радостей земних,
Бажання невгамовні тіла
Назавжди ставлять хрест на них.

Буває, що любов на все життя!
Раз полюбили — і не треба більше.
Щасливі люди! За умови лише,
Що дійсно це любов, а не брехня!

Життя сімейне набридає всім.
Зникають пристрасті і втомлює прожите.
Є винятки, яких секрет у тім,
Щоб одне одному не заважати жити.

Закохані! Я вас люблю й жалію,
Бо ви щасливі, як ніхто й ніде:
Вдалося вам перенестися в мрію.
На жаль, ви цим дратуєте людей,
А головне, Всесвітню Рівновагу,
Яка рівняє всіх нас повсякчас.
За вашу радість, пристрасть і наснагу
Розчарування гріх нашле на вас.

І все ж таки, любов — це несвобода!
Це творчість, насолода і полон,
Духовний злет! І добровільна згода
Свободою платити за любов.

Тому її втрачати дуже гірко.
Шепоче зло: "Та не було її!
Це горобці були — не солов'ї,
Здавалось, рай, а то лиш чорна дірка!"

Не вір лукавому! Була, була вона!
За щось обом даровано цю радість.
Ви келих щастя випили до дна.
На дні душі чи зло, чи щира вдячність.

Молитва жінки: «Господи, дай мудрості,
Щоб якимось розуміти чоловіка.
Любові дай, щоби прощати дурості,
Терпіння дай, щоб вибрики терпіти.
Дай ніжності! Бо як урветься мій терпець,
Я в тебе сили попрошу —
тоді йому капець!

"Вона не любить! Боже!"
Опустились крила.
Її холодність ти вважаєш вибриком.
Вона нікого, окрім себе, не любила.
Хто ти такий, що хочеш бути винятком?

Ми носимо в душі, немов взірець,
Той образ, як потрібно нас любити.
Якщо не так, то плачемо, мов діти,
Здається, що любові вже кінець.

Навколо нас є тисячі людей,
Які нас взагалі не хочуть знати.
Кому приємні ми — їх небагато,
Про них ми думаємо кожен день.

Не рвімо душу — люблять нас не так!
Підозрами не знищуймо бажання,
Цінуймо в милих кожен добрий знак.
А що, як ця любов у нас остання?

Я зрозумів всіх ревнощів причину,
Чому ніколи не мине їх строк:
Інстинкт жінок — подібатись мужчинам.
Інстинкт мужчин — любити всіх жінок!

О скільки є різновидів любові!
Напевно стільки, скільки є людей:
Натхнення, пристрасть,
власність, сповідь, повінь...
Шукають всі, та мало хто знайде.

Що більше є у вас умов і вимог,
Бажань, обмежень, прагнень до мети,
Імовірнішим стає безжальний вирок:
Ваш ідеал вам зроду не знайти!

Любові геніальність, певно, в тім,
Що може легко відключати розум,
І ми не бачимо банальну прозу —
Душа і серце зайняті одним:
Бажання! Пристрасть! Насолода! Радість!
Духовний злет! Яка прекрасна мить!..
А вас не люблять!

З вами просто грались!
Це гріх не ваш. Не треба зла. Простіть.

Кохання — перманентне почуття,
Хоч зрозуміти це, на жаль, не всі готові:
Любов дається раз на все життя.
Любов як почуття. А не предмет любові.

Який тривожний і прекрасний
Завжди початок у кохання!
Бажання ніжні родять рясно,
Фантазії так душу манять,
Що це вже наче не життя —
Якесь замріяне паріння.
Ми щедро сіємо насіння,
Чекаючи рясні жнива.

Можливо це обман. І все ж,
Не треба сумнівів чи страху,
Що мрію покладуть на плаху.
Допоки мрієш — ти живеш!

Існує вічна таїна:
Кого, за що, навіщо любимо?
Чому одні цікавлять люди,
А інших — наче і нема.

Є в людях дивний магнетизм,
Утаємничена харизма,
Яка із ними всюди й скрізь.
Її ти визнав чи не визнав —
Вона притягує тебе,
Устояти немає сили,
І почуттів приємних зливи
Сприймаємо, як дар небес.

Таких на тисячу один,
Їх можна просто не зустріти,
Спокійненько життя прожити
І не підняти до вершин.

Мужчини закохані — наче дурні:
Їм тільки б кохати й кохати!
Кохана — це ангел! — вважають вони.
Ні щоб гороскоп почитати.

Любов — це стан душі. Ніхто не знає
Коли? Чому? За що? Чи прийде знов?
Прийшла. Пішла. У світі зрад немає.
Це просто ви не вберегли любов.

Когось любити — значить володіти
Його думками, тілом і душею,
Щоденно спілкуватися із нею
І ніжно, щиро бавитись, мов діти.

Є і така любов. Та я не хочу
Привласнювати тіло чи то душу.
Сам нічиєю власністю не буду.
Я прислухаюся до слів пророчих:

"Бог є Любов".

Любов — це завжди творчість,
Це пошук, пізнання, прекрасний спів,
Духовна єдність. І прекрасні ночі,
Коли збувається все те, чого хотів.

Це як політ над сірим і буденним,
Це простір духу без дрібних турбот,
Я — все для неї! А вона — для мене!
Зірковий час найвищих насолод!

Добиватись жінки — це така дурниця!
Хоч стріляйся, хоч труїсь, а ти їй не милий!
Як не ця, то інша — ну, яка різниця?
Головне — знайти таку, щоб тебе любила!

Безумовна любов — це є рідкісний дар,
Певно, вища духовна потреба:
Я щасливий в полоні краси ваших чар,
І мені більш нічого не треба.

Я дуже не люблю розмов про зраду,
Коли, здавалось би, розумні люди
Безцеремонно, заздрісно і радо
Духовне розшматовують у бруді.

Якщо твоя кохана вередує
І зводить нанівець кохання свято —
Скоріш за все, вона тебе не любить,
А, може, просто трошки дурнувата.

Подарував Господь Адаму Єву.
А той питає: «Господи, навіщо
Ти жінці дав таку красу небесну,
Яка мене, мужчину, вабить вічно?»

На це Господь спокійно відповів:
«Для того, аби ти її любив.»
«А чом же розуму не дав їй,
Боже милий?»

«А це для того,
щоб вона тебе любила.»

Я безнадійно Вас люблю.
Спокійні Ви. Сумна ознака.
Про все так легко говорю!
Сміюся з Вами. Щоб не плакати.

О да ж і н ц і

Не стомиться душа радіти,
Жіночу бачачи красу.
Які красуні є у світі!
Яке прекрасне розмаїття!
Що їм плітки і пересуд!

Ідуть розкуто, гордовито,
Себе, мов прапор, несучи!
Хоч скільки би було прожито,
Ми поглядами платим мито,
Хоч цьому нас ніхто не вчив.

Не пояснити ні словами,
Ні науково довести,
Чому краса так править нами,
Чарує, радує і манить,
Душі допомага рости.

Вона — і відкриття, і подив!
При ній німієм без причин.
Краса жіноча, хист і врода —
Вінець гармонії природи
І вічна радість для мужчин!

Ми, українці, з мамою на Ви.
Господар — батько.
Мама — господиня.
Світлішої немає голови:
І домогосподарка, і княгиня!

Царі і королі, князі і хани
В дружини брали наших залюбки.
Бо не було чарівніших коханок,
Дружин, мудріших за чоловіків!

О скільки є замріяних красунь,
Чорнявих, білолицих, карооких!
Поети ще не раз вас піднесуть
І в юності, і навіть в зрілі роки.

Ми тягнемось до вас, мов до зірок,
Присвячуємо вам пісні і вірші.
Ніде так не обожнюють жінок!
Тому-то ви у нас найкрасивіші!

Ні, жінку створено не із ребра!
Вона задумана як стимул і натхнення.
В часи прозріння молимося на неї
У пошуках гармонії й добра!

Ода жінці

Дівча, красуне-дівчинко!
Ти наче намальована!
Цнотливістю увінчана,
Собою зачарована!
Вже скоро будеш казкою
У мареві любовному.
Ще плечі не обласкані,
Ще груди не ціловані.
Тебе не кидало у жар
Палке бажання ніжності.
Краса твоя — це Божий дар!
Ти — наче гість із вічності,
Де є гармонії світи.
Ти — як натхнення чиста мить!
Дай Бог тобі зустріти тих,
Хто все це зможе оцінить!

Привабливість жінкам дарує Бог.
Та треба вміти ще її подати.
І, головне, — навчитись так кохати,
Щоб кожна зустріч — свято для обох!

Чому так любимо жіноче свято?
Чом майже кожен щирий і щасливий?
Слова любові можемо сказати
І не одній, а всім, хто серцю милий!

Ода жінці

Спливають роки в небуття.
Хоч радощів і небагато,
Свята є світлі у життя,
У березні — жіноче свято.

У цей весняний теплий день
Душа у кожного радіє.
Співати хочеться пісень!
Соромимося, що не вмієм.

Освідчуватись є кому,
Закохуватись є у кого.
Самотності не буде мук,
І буде легшою дорога.

Ти ідеалів не шукай:
Їх не було, нема й не буде.
Кохання прагнуть добрі люди.
Відчуй, довірся і кохай!

Як чистять пір'ячко жінки,
Аби подобатись мужчинам!
Це, певно, ще одна причина,
Щоб їх кохати залюбки.

Це просто диво, як жінки
Міняють настрій і обличчя,
Коли вони або ні з ким,
Або коли кохання кличе.

Всіх жінок на Землі
 більше трьох мільярдів.
Тих, що нам до душі, —
 лиш десятків два.
Нам вони, а ми їм приятні і раді,
І про все й ні про що в'яжуться слова.
То у них хист такий, то така їх врода!
Їм Господь дарував цноту не дарма.
Хоч яка би була на душі погода,
Тепло з ними завжди, і проблем нема!

Як лютувала ця зима!
Морозами як дошкуляла!
І все ж таки весна прийшла,
І восьме березня настало.

Ми знову згадуємо всі
Навіщо у цей світ з'явились:
Аби вклонятися красі,
Молитись на жіночу ніжність,

На ласку і бажання чар,
На спеку щирих поцілунків.
Один з найкращих подарунків —
Кохання — завжди Божий дар!

Ода жінці

В жіноче свято всі ми — як рідня.
Освідчення палкі і ніжності без втоми.
Аби не заздрили, не говори нікому,
Що в тебе восьме березня щодня!

Якщо здається, що немає сил,
Ви подивіться на жінок красивих.
І з'являться у вас духовні сили.
Є таїна в гармонії краси!

Буває жінка наче непримітна.
Така у снах гарячих не насниться:
Ні щедрих форм, хода не гордовита.
А заговорить — господи, цариця!

Жіночки, усміхайтесь частіше!
Вам не личать тривога і сум.
Ваша усмішка щира й безгрішна
Випромінює вашу красу!

Краса людська не має еталону.
І хоч смаки людей міняє час,
Завжди молюся на красу духовну,
Що світиться в усміхнених очах!

Ода жінці

Вродлива жінка — джерело енергій!
Їх щедро випромінює і рясно.
Напевно, світ давно би зник без неї.
Краса — це доказ,
що життя прекрасне!

Хоч де, хоч як би доля нас носила,
Хоч кожному написано своє —
Жіночий погляд додає нам сили,
Нагадує мужчинам, хто ми є!

Дівчата люблять сильних і крутих,
Захоплюються ними, наче діти.
А щастя в тому, щоб зустріти тих,
Хто зможе зрозуміти й полюбити!

Допоки очі світяться в мужчин,
Ім хочеться до тебе доторкнутись,
Повір, немає жодної з причин,
Щоб ображатись, а не усміхнутись!

Красива жінка — завжди радість
Без присмаку думок гріховних.
Краса жіноча — це не власність,
Радіти можна безкоштовно!

Ода жінці

Чом часто тіло
красивіше за обличчя?
Бо в нім нема претензій до життя,
Умовностей не знає.
Як любов покличе,
Воно відкрите й щире в почуттях.

Дає Господь жінкам, але не всім,
Таємну силу — зупиняти погляд.
Німіємо і молимося красі,
Вже тим щасливі,
що ми з ними поряд!

Така красива і така сумна!
Чому тебе заповонила туга?
Можливо, ти давно не маєш друга,
Приходить вечір — знову ти сама.
Краса твоя приваблює усіх.
Чому ж ти не зуміла відібрати?
А може, ти шукала просто плати
За те, що ти красива? То є гріх.

Є в кожній жінці неповторний шарм:
Жіночність і цікавинок без ліку.
Як ти хоч раз кохав красиву жінку,
Душа щаслива, а на серці — шрам!

Хоч все жіноцтво —
це прекрасний сад,
Дівоча врода світ чарує знову,
Бо в молодості є своя краса —
Цнотлива, неповторна, тимчасова!

Вередувати — слабкості ознака.
Не роздратовуйтеся, бо це є гріх!
Як вам не личить гніватись і плакати!
Вам так пасують усмішка і сміх!

Тіла дівочі — істинна краса!
Але обличчя часто примітивні.
Бо тіло — це дароване людині,
Обличчя-душу кожен творить сам.

Відчувши погляд, опустила очі,
Немов принцеса: "Отака є я!..
На вас, мужчин, дивитися не хочу...
Хоч уявляєте: ще й досі — нічия!"

Для жіночок кохання — не мета.
То ж не шукай фригідності причини.
Холодна жінка — це, напевно, та,
Що не зустріла ще свого мужчину.

Ода жінці

Духовність і чуттєвість — не дилема.
Хоч непорозуміння будуть вічно.
Сподобатись чоловікові — не проблема!
Проблема — взнати, ти йому навіщо?

Краса дівоча — ні манок, ні стимул.
Нема в очах цнотливої свободи.
Вона не знає таїни інтиму,
Ще не була в покоях насолоди.

Жінки про макіяж, прикраси дбають,
А у чоловіки у думках своє:
Він бачить крізь одіж і деталі
Усе найкраще, що у жінки є.

Які же темні ми були колись:
Нам наче гріх оголенеє тіло.
Красива жінка таїну відкрила:
Дивись! Цінуй!
Захоплюйся! Молись!

Жіночі груди — завжди таїна!
Бо у краси немає еталону.
Ми тягнемось до ніжного полону,
Хміліємо від них, як від вина.

Ода жінці

Радіючи тому, що ви — удвох,
Ти ще не усвідомила того,
Що змінено увагу багатьох
На сталу неухвагу одного.

У царині інтимних почуттів
Чому між нами непорозуміння?
Мета чоловічини — сіяти насіння,
А жінки — вибирати сіячів!

Якщо любов тобі дарує хтось
І молиться на тебе, як на бога,
В тобі для нього
світ увесь зійшовсь —
Прийми любов. Не обіцяй нічого.

Чому так важко вперше доторкнутись
До дівчини, яка так довподоби?
Бо дотик дозволяє зазирнути
У таїну характеру і вроди.

Показувати можна тільки зрячим.
Співати пісню — тільки тим, хто чує.
Даруй себе тому, хто буде вдячним!
Хто розуміє, любить і цінує!

Ода жінці

Не стримуй бажання на кожному кроці!
Душею старішати теж не спіши.
Не треба соромитись щирих емоцій,
Бо більшість із них — чистий голос душі!

Він любить вас, а вам від того смішно.
Не забувайте: сльози — не роса,
І знайте — вас любитимуть не вічно:
Виснажуються цнота і краса.

Твій день народження —
це свято і для нас.
Твоє багатство — роки, що прожиті.
Але святкуємо не їх, а день і час,
Коли душа твоя з'явилась в світі!

Не навчили вас мама і люди,
Але чом не навчились у книг?
Відштовхнути того, хто вас любить —
Це не просто провина, це — гріх!

О як я хочу, щоб завжди
Твій образ був як нагорода,
В якій зійшлись жіноча врода
І хист втекти від суєти!

Ти ніжністю зняла туман тривоги.
Краса життя освячена тобою.
Неначе в центрі всесвіту ми двоє,
Все, що навколо —
тільки для нас двох!

В закоханості є щось від мистецтва:
Прекрасний і парадоксальний світ,
Де ніжити тебе — таке ж блаженство,
Як насолода пестоців твоїх.

Насамперед — люби себе!
Шануй свій розум, волю, гідність,
Вір, що для щастя народилась!
Тоді полюблять і тебе.

Яка то радість, налітавшись вволю,
Угамувавши пристрастей порив,
Ще довго милуватися тобою,
Щасливим бути, що тебе відкрив!

Не надривайся серцем на роботі!
Повір, не в тому місія твоя.
Бо виснажишся і забудеш, хто ти —
А для емоцій є у тебе я!

Кохана, вибач, різні ми істоти,
Хоч зовні наче схожі. То дарма.
Свої у нас бажання і турботи,
Тому так часто згоди і нема.
Радієш ти, коли настане спокій —
Щасливий я, як сурми звуть у бій!
Мої бажання, щирі і високі,
Банальними вважаються тобі.
Тобі кортить усе до рук прибрати —
Спокійно я розтринькую своє.
Бажаєш ти всього найбільше мати —
Мене ж задовольняє те, що є.
І так в усьому. Нащо ці напасті?
Навіщо так задумано і ким?
Від непорозумінь усі нещастя.
У сім'ях нелюбов, куди не кинь.
І все ж таки є вищий сенс у цьому.
Для того, хто відмінність цю збагне,
Відкриється кохання по-новому,
Біда розчарувань його мине.
Тоді кохання — це пізнання світу,
Де таїна і так непросто все.
Що більше в ньому
радощів відкрито,
То щастя вище душу піднесе.
Кохана — вже не власність, а спокуса,
Яка сама існує по собі.
І зрозуміла заповідь Ісуса:
Життя — любов, яка живе в тобі!

Немає зла чи то обману
В маленьких хитрощах жіночих:
Вона вам ніжно: "Так, коханий!"
А потім робить все, що хоче!

Не намагайся зрозуміти жінку.
Її ти знаєш. А вона — не та!
Як розум є — перегорни сторінку
І починай із чистого листа.

Краса жінкам дана не лиш для того,
Щоб зацікавити мужчину і придбати.
В красі жіночій вища воля Бога:
Гармонії й бажання вічне свято.

Жінки наївні, наче діти:
Кохання їм — неначе гра,
Коханим хочуть володіти.
Не доведе це до добра.

Бо ця егоїстична пристрасть —
На щирість і духовність тест —
Зруйнує їх як особистість,
Поставить на коханні хрест.

Подобається що в жінках?
Насамперед, напевно, форми.
Хоч у краси немає норми,
Але вона живе в думках.

Є ще цікавості об'єкт:
Жіночі очі і обличчя,
Бо в них душа і інтелект,
Вони чи кличуть, чи не кличуть.

У кожній жінці таїна:
Упевненість, що відбулася,
В тім, що така вона одна!
Якщо не віриш, закохайся!

Розумна жінка — та, що любить,
Інтуїтивно відчуває,
Чого б хотів мужчина любий,
Чого йому не вистачає.

Жіноча мудрість їй підкаже,
Як, для мужчини непомітно,
Оберігати свіжість вражень,
Інтимне романтичне світло.

Про радість дбати дні і ночі
І залишатися собою.
Оце і є духовна творчість,
Що називається любов'ю!

У жінки кожної свій власний образ.
Є ділові — до них не підступись!
Моделі є — у них усе на показ.
Є примітивні — душу тягнуть вниз.

Є вічно заклопотані матусі:
Все — для дітей, свого життя нема.
Активні феміністки завжди в русі,
Шукати в них жіночності — дарма.

Є жіночки — неначе тільки з ліжка,
Там їхнє царство і наснага там.
І у мужчин підкошуються ніжки,
Гіпнотизує їх інтимний шарм.

Жінки-принцеси, що чекають принца,
Ще й на коні. Самі ж — ні те, ні се.
Є вибрані, яким кохання сниться,
Яким духовний світ — понад усе.

Нам хочеться, бо ми — наївні люди,
Щоб краще все зійшлося у одній.
Так не буває і не може бути.
Але ти мрій і не втрачай надій!

В тобі живе маленьке чортеня —
Таке капризне і скандальне стерво:
Знаходить привід мало не щодня
Тобі, красуні, попсувати нерви.

Це чортеня — не доля і не рок,
Вже годі від його дурниць страждати.
Прийшла пора позбутись чортеняти,
Зробити вольовий до щастя крок!

Знаю — ревнощів муки
можуть знищити душу.
Як кохання покличе, що я діяти мушу?
Мудра жінка сказала:
“Не нервуй надаремне,
Те, чого я не знаю, не існує для мене.”

У кожного із нас любов своя.
Одним це мука, спрага і страждання,
А іншим — щирість, радість спілкування
І усвідомлення, що світ — це Ти і Я!

Я буду згадувати Вас,
Напевно, скільки буду жити.
Дай Боже й Вам когось любити
Так щиро, як любив я Вас!

О д а ж і н ц і

Я пам'ятаю всіх своїх коханих,
Їх образи живуть в душі моїй,
Я з вдячністю співаю їм осанну
За неповторні і щасливі дні.

Як наколотишся за день,
Як натовчешся на роботі,
Так душу виснажать турботи,
Що в ній ні жартів, ні пісень.

Ідеш в юрбі. Немає сил.
І раптом — наче хто покличе.
Лице казкової краси!
Блакитні очі в півобличчя!

Перехопило дух на мить:
Пелюстки губ і щік рум'яна,
Струнка, мов юная Діана,
Не йде, а начебто летить!

Торкнула усмішка вуста.
Привітно засвітились очі.
Я жити і радіти хочу!
Бо є жінки і є краса!

В часи перепуть і тривожних думок
Надія одна надає мені сили:
Народ, де є стільки красивих жінок,
Зберіг свою душу і буде щасливим!

Світ поезії

Коли злий сумнів душу точить знову,
Що люди й без поезії жили,
Я згадую: ще до Різдва Христова
Писемність і поезія були.

Найдавній запис, що дійшов до нас —
То грамота, так звана, берестяна.
В ній не пророцтво і не мудрий глас —
Писала до коханого кохана.

Духовні пошуки для нас незвичні.
На жаль, читаємо все менше книг.
Вся Біблія — це поетичні притчі,
Це дух і мудрість пращурів твоїх.

Поезії так мало в сьогоднішній!
Забули: Слово робить нас людьми!
Воно нас піднімає над буденним.
Як є поезія, то є і ми!

Коли ти втомишся
від клопоту й тривоги,
Набриднуть люди — велетні й каліки,
Читай поезію — душевні ліки,
В яких є мудрість, радість і Бог!

В часи давнішні в Київській Русі,
Коли чума й холера люд косила,
Щодня в церквах
дзвонили дзвони всі —
І епідемії втрачали силу.

Почув Господь!

Змів на милість гнів!
І врятував від згубної хвороби.
Але я чув, у світі хтось довів,
Що звуки дзвонів нищили мікробів.

Хоч як було б — незаперечний факт:
Щось рятувало наш народ від згуби.
В лихі часи, коли нам тяжко так,
Коли чума зневіри душі губить,

Щоб націю підняти із руїн,
Щоб з горем не лишитись наодинці,
Поезії очищувальний дзвін
Хай будить душі щирих українців!

"Добро і розум сіять ніде!
Глухі жінки й чоловіки!"
"Ви сійте, сійте! Щось та зійде!
Це Божа справа на віки!"

Поезія — не детективне читиво,
В якому все — аби ти дочитав.
Поезія — це духотворне диво!
Життя немов би з чистого листа
Почнеться, як пригорнешся до неї,
Відчуєш музику і ворожбу
У ритмі рим.

Фантазії своєї
Легкий політ.
Ти будеш, де не був.
Увійдеш в світ
високих мудрих істин
І таїни жіночої краси.
Поезія стає повітрям чистим,
Духовним простором на всі часи!

Завжди уважно ставлюся до слова.
Йому я довіряю, наче другу.
У душ красивих і красива мова.
Убогість мови — це убогість духу!

Поетам не нав'язуйте ідей,
Не вчіть їх жити. В них своя дорога.
Бо влада вся у світі — від людей,
А їм талант даровано від Бога.

Поезія захоплює не всіх.
Вона хвилює лиш чутливі душі,
Яким життя —
це щирі сльози й сміх,
Бажання усвідомити все суще.

Поезія — це крапелька роси,
В якій злилися почуття і думка.
Словесний образ Божої краси —
Це вічності й життя духовна злука.

Багато до поезії глухих,
Що музики високої не чують,
Тому шануймо і любимо тих,
Для кого світ поезії існує!

Поезія не має еталону.
Це спів душі, свій храм,
своя дзвіниця.
Поетів різних в світі є мільйони,
Але близьких по духу — одиниці!

Існує в світі поетичне братство.
Це найщиріші люди, врешті-решт.
Поезія й любов стають багатством
Лише тоді, коли їх віддаєш!

Для мене відкриття,
що стільки є у світі
Людей, чутливих до поезії життя!
Їх потяг до краси не вбило лихоліття,
Бо щиро вірують в гармонію буття.

Це дивно, але факт,
що серед сотень кволих,
Зневірених украй, замучених життям,
Живе собі душа в своїм магічному колі,
З поезій і пісень
духовний творить храм.

У тихім храмі тім, що мріями зігрітий,
Попри тривоги й сум, плекаємо своє.
Поезій аромат дає наснагу жити.
Я в світі не один! Є рідні душі, є!

Поетів — море! Кращі є і гірші.
З них кожен сам собі й життя радіє.
Поет — не тільки той, хто пише вірші,
А той, хто любить їх і розуміє!

Поезії комусь — плетіння слів.
Для багатьох їх просто не існує.
Щасливі ті, хто в цих рядках відчує
Примхливі тіні власних почуттів!

Я є співець. Господаря не маю.
Ніхто не скаже: "Мій це інструмент!"
Я про кохання пісню заспіваю,
Коли душа наповниться до краю
І побажає знов піти на злет,
Піднятись до гармонії єднання,
Пізнання світу рідної душі.
Нещирістю я зроду не грішив.
Пісні завжди — освідчення в коханні!

Поет без шкіри у житті буденнім,
Все відчуває глибше і гостріше.
Цікавитесь, звідки йде натхнення?
Розбити душу в кров — і підуть вірші!

У кожного в житті своє багатство:
У когось гроші, хтось ростить дитя.
Багатий я
святим духовним братством
Закоханих в поезію життя!

Не клопочуся я про визнання.
Я хочу, аби Ви в лиху годину
Цю книжечку відкрили навмання,
Пробігли вірш і:
"Боже, я ж — Людина!"

"З думками про поезію відстань!" —
Нудні мені говорять і похмурі.
"Поезія — це ж відповіді мудрі!"
"А в нас нема ніяких запитань!"

В поезії у кожного свій голос
І відповідь своя на часу виклик.
Душа людська —
це є безмежний космос,
У ньому я — і кролик, і дослідник.

Поезія цікава ще і тим,
Що в ній немає старших і молодших,
Це світ духовний, де живеш і ти,
І сотні геніїв, до щирості охочих.

Любов до поезії — це певний тест
На рівень духовності і особистості,
Для кого життя — не ниття чи протест,
А пошук гармонії миті і вічності.

Поезій стільки, скільки є поетів.
Довершеність — це ніби простота,
Це зрозумілість кожного рядка,
Де світ любові і духовних злетів.

Кому написано вірша?
Ви не повірите — нікому.
Я стомлений ішов додому,
І у самотності душа
Тихенько плакала...

І я,
Хоч сам нерідко комплекую,
Подарував душі красуню,
Яка, я знаю, нічия.

Душа дарунок прийняла,
Вона давно його чекала.
Бо їй буденності замало,
Їй треба мрії і тепла.

Я сам любов свою створив!
(Ми завжди творимо коханих).
Я їй співатиму осанну.
Можливо, що цей ніжний спів
Почує неспокійне серце
І оживе, і відгукнеться
На магію красивих слів.

Можливо... А можливо, й ні.
Чутливих душ не так багато.
Я ж буду все одно співати,
Бо так написано мені!

"Поезію люблю!"

Чи "не люблю!.."

Напевно, так не можна говорити.

Поезії — жінки. Усіх любити —

То є абсурд!

Ти відшукай свою,

Яка тобі красива і цікава,

Духовна, щира, вабить і веде.

Поезія твоя — це як кохана —

Стає немов частиною тебе!

У будь-якій прозі —

придуманий світ,

В якому цікавлять чужі паралелі.

Поезія — мрій і фантазій політ

Душі не чужої, а саме моєї!

Поезія — не прапор і не жест.

Вона — ознака глибини культури.

Поезія — це унікальний тест

На витонченість духу і природи!

Все, що живе, все зійде нанівець,

Розчиниться у безвісті, не буде.

Поезія ж — духовності вінець —

У душах буде, доки будуть люди!

У с м і ш к и

Збираючись у подорож далеку,
Щоб не було в путі сутужно й сумно,
Насамперед, візьми з собою гумор.
Він — перша похідна від інтелекту!

«Як у синочка справи в школі?»
«Вже значно краще, вам скажу.
Але на батьківській збори
Під прізвищем чужим ходжу.»

"Шановний батько! Ваш синочок Ігор
Дівчаткам в класі не дає спокою."
"Я в школі за дівчатками теж бігав!"
"Теж бігали? І теж з бензопилою?!"

"Струс мозку, а не інше щось,
Ви нам не вірите дарма!"
"Не розумію, як вдалось
Струснути те, чого нема!"

Бокс. Тренер заспокоює невдачу,
Що весь в синцях після добрячих жнив:
"Ти в третім раунді
нагнав на нього страху!
Злякався він, що вже тебе убив."

Студент складав екзамен. «Як, Петрусь?»
«Як в церкві: тихо, мирно, без образи.
Він задає питання — я молюсь,
Як відповім — він хреститься три рази.»

В аптеці. «Вовчик, ти сумний від чого?»
«Чи немає в вас яких пігулок від болю?»
«А що болить?» «Та поки що нічого.»
Але тато вже пішов на батьківські збори.»

Дитинку реєструють. "Тато хто?" "Микола."
"Рудий Микола? Поясніть, у чім секрет?"
Він — тато десятиох із різних сіл довкола!"
"Що вам не ясно? В нього ж є велосипед!"

Які мужчини в нас цивілізовані,
У транспорті міському можна взнать:
Бабусі й жіночки стоять спресовані!
А мужики вгодовані сидять!

"Тепер у нас немов курортна зона!
Бо вже немає ваших репетицій!
Чому ви продали свого тромбона?"
"Я взнав, що мій сусід купив рушницю."

«Чом перше червня —
це День захисту дітей?
Щодня опікуватись треба дітками.
Чом захищати треба саме у цей день?»
«В цей день приносять табелі з оцінками.»

Папуга продається на базарі.
"За ліву ногу смикнете — співає!
Якщо за праву — Ара башковитий! —
Він, як людина, буде говорити."
"А як смикну за дві, не за одну?"
Папуга: "Ти, козел, я ж упаду!"

Ой слабка в сусіда жінка,
Хоч і сильна наче:
Віддубасить чоловіка — сяде і заплаче!

"Як пасічник качає мед, вдягає
Тоненьку сітку на лице. Нащо вона?"
"Як завтра його бджоли упізнають —
Йому хана!"

Як пригощають — їж і дякуй чемно!
Щоб не казали: "Ну таке село!"
Як пригощають друзі — їм приємно.
Але як вороги — то їж на зло!

«Я туфлі в вас купив! І не китайські!
Ви поясніть, прошу чемно і приязно:
Чом за два тижні вилізли з них пальці?!»
«А що б ви хотіли, щоб із них вилізло?»

«Чи я є єдиний синок у сім'ї, —
Директор спитала, не знаю для чого.
Сказав, що єдиний.» «Вона що тобі?»
«Зраділа й сказала чомусь: «Слава богу!»»

"Ти знаєш, щось не віриться мені,
Що вже є пристрій,
що брехню вивуджує.
Чи бачив ти детектора брехні?"
"Чи бачив?!"
Я сім років з ним одружений!"

Що менше любимо ми жінку,
То гірший борщ, кисліший квас,
Дня не буває без конфлікту,
І діти схожі не на нас.

Знайшли дитинку у Карпатах,
Яку зміг виховати дятел.
Пройшла всього одна доба —
Усіх той хлопчик задовбав!

Три друга щиро мріяли з дитинства:
Іван про космос, Кость про спорт,
про п'янку Гриша.
Але з роками перші два спилися,
Лише у Гриші мрії всі збулися!

"Дай мамі трубку, я її знайома."
"Не можу, вона дуже зайнята."
"Дай татові!" "Він теж."
"А є хтось вдома?"
"Пожежники, міліція й швидка."
"О Господи! Що ж трапилось?"
"Не знаю."
Я думаю — вони мене шукають."

Людей сварливих зроду не змінить.
Скандал в автобусі:
Мадам, пройдіть хоч трохи!"
"Куди ви з псом?! Вже блохи на мені!"
"Собако, відійди!"
"Ти ж чуєш — в дами блохи!"

"Пес молодий. В наморднику не рано?
На вигляд наче добрий, не сердитий.
До себе підпускає він?" "Звичайно.
Інакше як він зможе вас вкусити?"

Старий вовчище в темнім лісі
Наводив жах на звірняток:
"Тебе я зараз буду їсти!
Тебе чекаю на сніданок!

А ти, зайча, чого так зблід?!
Ти прийдеш завтра на обід!"
У зайченяти шерстка дибом,
Трубою хвіст, увесь тремтить:

"Це ти мені, пихате бидло?
Як дам по морді — здохнеш вмиць!
Мене із себе не виводь!"
"Зайча, не хочеш — не приходь!"

"Колего-лікарю! Ви так злякали жінку
Вагітністю! Вона вже ледь жива.
Але ж вона давно на пенсії за віком!"
"Зате в бабусі гикавка пройшла!"

Зустрічаю я красуню.
Очі! Постать! Ноги! Сукня!
Вищий, вишуканий смак!
Але щось у ній не так.

Білолиця! Чорноброва!
Жуйка в роті!.. Мов корова
Мне її, перемина.
І красуні враз нема!

Дружина льотчика: "Учора взяв мій Вася
Кота з собою — для експерименту:
Чи вміють кицьки м'яко приземлятися,
Як кинути їх із трьох тисяч метрів."

"І як експеримент?" "Ще невідомо", —
Дружина, журичись, відповідає, —
Бо кіт уже давно прийшов додому,
А Васі все немає і немає."

Навчив собаку розмовляти.
Побився об заклад в кафе.
А пес — на зло — ні слова, клятий!
"Чого ж мовчав, поганий пес?!"
А той йому: "Хіба ж це втрата?
Прикинь, як виграємо завтра!"

Два брехуни. "В своїм садку
Я грушу виростив таку,
Що ледве сам доніс до хати!"

"А я не буду вам брехати:
Такецьке яблуко зростив —
Утрьох на віз з останніх сил
Не знаю виперли ми як!"

"Воно що, воза обломило?"
"Ні. Виліз з яблука черв'як
І на очах загриз кобилу."

Усмішки

Доярка з похмілля прийшла до худоби.
Ні сил, ні бажання доїти не має.
Над нею турботливий голос корови:
"Тримайся за вим'я, а я поскакаю."

«Татусю, скажи, тато бив тебе?» «Бив.»
«А дідусь татуся?»
«Бив усіх, хто нашкодив.»
«Пишайся, татусю, бо ти, тільки ти
З сімейним садизмом покінчити можеш!»

"Чом ти з жінок очей не зводиш, Петю?
Любити ж клявся лиш мене одну!"
"Хоч я вже кілька років на дієті,
Я можу хоч би глянути в меню?"

Жінок шануймо і любімо, синку!
Їх поважаймо, хоч би що було!
Назвати бабою красиву жінку
Уміє тільки вроджене мурло!

"Ало! Це лікар? Що робити —
Моя сусідонька питає:
Вона два оселедці з'їла
І молоком запила, з чаєм.
Скажіть, черешню треба мити,
Чи це вже значення не має?"

Офіціанте! Щось мені здається,
Що треба ще досмажити курчат."
"Прекрасна страва!
Що, вам не жується?"
"Вони клюють в тарілці мій салат!"

Телефонують. Він у трубку: "Кицю,
Я на роботі, мила. Скоро буду.
Зайду. Куплю. Звичайно, не забуду.
Не знаю, кицю, чом тобі не спиться."

"Дружина любляча гука додому?
Напевно, знала, що у нас зарплата?"
"Яка дружина! Як останній йолоп,
Навчив навіщось кицьку розмовляти!"

Піп якось в Господа спитав:
"Хоч зрозуміти це нелегко,
Чом водія ти в рай послав?
Мене ж, священика, до пекла?!"

"Ти все життя так службу вів —
Парафіянам спать хотілось,
А він водив автобус свій
Так, що усі у нім молились!"

З похмілля дядько заблукав у лісі.
"А-у-у-у!" — кричить в усю горлянку.
Розбуджений ведмідь з барлоги виліз:
"Чого ти горлопаниш зранку?!"
"Щоб хтось почув. Самому — горе..."
"Ну я почув. Тобі вже добре?!"

Статистика. Закономірність є, що дивно,
В усіх країнах, на всіх континентах:
Хто у п'ятнадцять змішує горілку й пиво,
У двадцять змішуватиме пісок з цементом.

Прийшла багатодітна мама в магазин
Палас купити для дитячої кімнати.
«А скільки діточок у вас?» «Поки що сім.»
«Кімнату вам дешевше заасфальтувати.»

Красуня наче мовить хоче:
"Ну що ти витріщився? Брись!"
А в думці: "Гей, куди ж ти, хлопче?
Ну ще хоч трошки подивись!"

Колискову пісню так, як може,
Донечці своїй співає тато.
"Тату, а мені вже спати можна,
Чи тобі ще хочеться співати?"

Якщо за розум хвалить жінка мила,
І каже, що нема таких, як ти,
Це значить, що вона вже зрозуміла:
Дурнішого їй точно не знайти!

Ніч. П'яний тато послизнувся в сінях.
На нього з грюком балія упала.
Дружина й діти з переляку сіли.
"Ага! Ну що, не спиться вам без тата?!"

Зайшов у двір. Назустріч пес як рикне:
"Нема нікого вдома!" Гість упав
І знепритомнів... Піднімає віки —
Над ним собака тихо так: "Гав-гав."
"Ти вмієш гавкати, собако клятий?
Чого ж не гавкав?" "Щоб не налякати."

Даішник зупинив авто,
Глядь — за кермом сидить собака!
Оторопів. "Дозволив хто
Кермо собаці віддавати?!"

Мужик, що поруч: "Я при чому?
Чекав попутку. Голоснув.
"Чи доведеш мене до дому?"
Пес тихо гавкнув і кивнув.
І вже годину — бачить Бог —
Спокійно ідемо удвох."

Футбол. Коментатор: "Нападник по краю
Пройшов! Головою! У штангу! Свіча!
І знов головою у штангу влучає!
О Господи! Дайте ж хто-небудь м'яча!"

"Подарувати милому щось хочу!"
"То книжку подаруй — смак і ціна!"
"Він до книжок не дуже-то й охочий,
До того ж в нього уже є одна."

Опівночі візьміть крило ворони,
Свічу, хвіст пацюка і чорну курку,
І гляньте в дзеркало...
Побачите придурка,
Який і досі вірить в забобони.

Ветеринар студенту-практиканту:
«Пігулки кінь не любить — попереджую!
Пігулку в трубочку. Її коню у рота,
І дмухаєте.» А коняка клята
Не дочекалась і дмухнула першою!

Під кожним оком по синцю,
Гне матюки і бреше в вічі.
Ну що сказати, як йому
Казали вже, причому двічі.

У с м і ш к и

«Як вчителька у класі нас залишить,
Таке на дошці пишемо! Не засумуєш.»
«Я сподіваюся, синок, ти це не пишеш?»
«Звичайно ні, мамусю! Я диктую.»

Всі справжні чаєлюби добре знають,
Що чай заварювати можна п'ять разів.
На шостий раз чаїнки всі спливають,
Щоб глянути, який це жлоб їх заварив.

"Чому це ти такий сумний, немов побитий?"
"Ми розлучаємось. Не допоміг фен-шуй!
На тищу доларів у місяць можна жити?"
"Звичайно!" "А вона щодня: Іди працюй!"

«Татусь!
Приходь за мною в дитсадок тверезим.»
«Та я стараюся.
Як вип'ю — тільки крапельку.
А в чому справа? Що не так?»
«Бо вже три рази
Ти замість мене забираєш виховательку!»

В маршрутці напис дивний бачив я:
«Водій наш — ас! У нього аж три дочки!
Ви не відволікайте водія,
Сидіть тихенько і моліться мовчки!»

Авто в кювет! Машин було замало.
Красуня за кермом. «То як це сталось?»
«Та я колготки переодягала.»
«Як? На ходу?» «Та двічі ж получалось.»

"Ні, я не п'ю! Не дозволяє Віра.
Це є переконання, а не фокус."
"Ти мусульманин? Чи яка ще віра?"
"Дружина Віра, чемпіонка з боксу."

«Сім'я! Готуй, пери, прасуй!
А він як жлоб!»
«Зроби, як я: в день свадьби я зазначила:
Себе сам обслуговуй!» «Помогло?»
«Не знаю. Я з тих пір його не бачила.»

"Що в вас за ресторан! Нема Бордо!
Нема суші! Про кнедлики не знають!
Будь ласка, принесіть моє пальто!"
"Я перепрошую, пальта вже теж немає."

В аптеці дядько: «Є в вас калій йодистий?
Сказала лікарка. Шукаю три дні.»
«Немає йодистого, є ціаністий.»
«Яка різниця?» «Та всього дві гривні.»

У с м і ш к и

«Я бачив, як якийсь мордатий жлоб
Дублянку з тебе зняв там біля ґанку.»
«Ти бачив? Так чому ж не підійшов?»
«Нащо жлобу такому дві дублянки?!»

Діти на екскурсії, де будують школу.
Тут з драбини робітник падає додолу!
Чом упав? П'яний чи що? Досвіду замало?
Вова: "Впав він через те,

що образив маму!"

"А причому мама? Як образив, сину?"
"Хлопчик, твою маму, не хитай драбину!"

"Хто вас побив? Під оком гематома,
Увесь подряпаний... Чи є хоч свідки?
Як хочете, вас проведу додому".
"Ні, щиро дякую. Я тільки звідти."

Дівчисько ще. Уперше в ресторані.
Її залицяльник: "Хочу вас спитати:
Ми почнемо з вина сухого, пані?"
"Звичайно! Я так завжди... Насипайте!"

"Ти чом не в школі, друже мій?
Та ти ще й куриш?! Як ти смієш?!
Ну, признавайся, клас який?"
"Який я клас? Буржуазія!"

Учитель дітям: "Я попрошу встати
Усіх, хто знає, що він є дебіл,
Тупий, як валянок!" Мовчать дівчата.
Прийшли й хлопці. Тут встає один.
"Ось чесний хлопець!"

Це прекрасна якість!
Ви ж в тупості зізнатись боїтесь!"
"Я — не дебіл. Але незручно якимось,
Що ви один з усіх нас стоїте."

"Навіщо на щоденник наклеїв тата фото?"
"Бо класна керівничка нагадує щодня:
Я хочу подивитися на того ідіота,
Що так бездарно робить
домашні завдання!"

Прийшла додому після випускного:
«Татусю! Не сварись! Прекрасний день!
Не цілувалась! Не пила нічого!
Питання є?» «Одненьке. Плаття де?»

Продавщиця дівчинці:
«Це ти придумала сама
Чи підказали хлопці:
Купить цукерок два кіла
І двісті грам картоплі?»

«Чом у католиків церковні співи під орган?
Зайшов до храму – вже на серці радісно!
І навпаки – без супроводу спів у росіян?»
«Бо голос не проп'єш! Органа – запросто.»

«Як з близнятами вам?
Вже пройшов переляк?»
«Дуже тяжко: ні сну, ані тиші.»
«Я не заздрю дружині.»
«Дружина — це я.
Чоловік виглядає ще гірше!»

Шумливі — просто жах! — мої сусіди!
Кричить дитя! Воркують молодята!
За стінкою — артисти — завжди співи!
То як мені на барабанах грати?!

Туриста в джунглях упіймали канібали.
«Ну все. Кінець!» А зверху голос «Ні!
Ще не кінець. Вини твоєї мало.
Вождю як слід по морді увірви.»

Зібрався з духом та вождя як влупить
Межі очі. А голос: «Молодець!
Як чуєш голос, все ж хоч трохи думай.
Тепер тобі, без сумніву, капець!»

"Скажи, як ти привчила чоловіка,
Щоб пізно він додому не вертався?"
"Приходить, я питаю: — Це ти, Вітя?"
"І все?" "І все. Звуть чоловіка Вася".

Дівчата палять! Завжди з цигарками!
Хіба вже це так тяжко зрозуміти:
Хороші хлопці вас не візьмуть заміж —
Навіщо ж їм від вас каліки-діти?

Прийшла до лікаря. Нога й рука в бинтах.
«Що трапилось? Страждаєте від болю?»
"Та пилосос у руку током вдарив — жах!»
«З ногою що?» «А я його ногою!»

«Ти, синку, дурнуватий геть в усьому!
Такий, як батько!» —
спересердя каже мати.
Почув це чоловік: «Я дурнуватий?!»
«Не переймайся! Ти тут ні при чому!»

Юнак батькам: «Все! Годі! Я іду від вас!
Дістали ви своїм контролем і любов'ю!
Свободи хочу я, романтики, дівчат!»
А тато: «Зачекай, синок, і я з тобою!»

«Увага! Десь ділась собачка,
Розстроївши тещу мою.
Не сварить мене вже, а плаче.
Хто знайде собачку — уб'ю!»

Улещував красивий мамонт мамонтиху:
«Ходім в лісок! Соромитись дарма.
Бо вимре рід!» Не подолала пиху
І не пішла. Де мамонти? Нема!

«В садочку маму малювали, як і вчора.
І завтра будем маму малювать.
Щодня нам вихователька говорить:
«Сидіть тихенько! І малюйте!
Вашу мати.»

Як залишками м'язів грає Гриць!
"Ти подивись, яке я чмо, ти подивись!"
Дружина так сміється, що аж плаче:
"Ти — точно чмо! А думаєш, що мачо!"

За оптимізм я українцям дякую!
Вони всміхаються у будь-яку годину.
Веселий дух є першою ознакою
Здоров'я нації, суспільства і людини!

Зміст

Смисл буття	6
Хто ми?	13
Стосунки	25
Істини	35
Мистецтво	54
Публіцистика	57
Щастя	71
Люблю!	105
Таїна кохання	128
Ода жінці	178
Світ поезії	203
Усмішки	217
Аби бути щасливим, чи багато	72
Авто в кювет! Машин було замало.....	230
"Ало! Це лікар? Що робити	224
Багатий і при владі, а не лицар!	67
Багаті й бідні і були, і будуть	69
Багато думав, а не знаю й досі	132
Багато легше жити, якщо знаєш	48
Багато можуть гроші, та не все	37
Багато хто живе без віри і без сенсу	50
Багатство жінки, певно, є у тому	181
Бажаємо світлих вершин	89
Бажання — стимул і одвічна мука!	74
Бажання кохання — святі!	142
Бачу — ви мені більше не раді	161
Без віри особистість мов безкрила	19
Без пристрастей людина ніби хвора	100
Без радощів життя сумне й убоге	40
Безумовна любов — це є рідкісний дар	176

З м і с т

Блаженство тіла — у здоров'ї.....	41
Бокс. Тренер заспокоює невдачу	217
Брати українці, приходить наш день!	66
Брудний потік ненормативних слів	42
Буває жінка наче непримітна	184
Буває, що любов на все життя!	171
Буває, що не хочеться дивитися	39
В аптеці. «Вовчик, ти сумний	218
В аптеці дядько: «Є в вас калій	230
Вгамуйсь! Не рвись у перші!	91
В достатку, у посадах чи у славі	71
В душі чоловічій — і праведне	159
Веде життям нас розум, воля	100
Вередувати — слабкості ознака	189
Веселий хист душевності	97
Весь рід людський	97
Весь світ для нас	25
Весь час борюся я зі страхом втрати ...	123
Ветеринар студенту-практиканту	228
Вже годі шукати свою половинку!	165
Вже час нам мудрішати, брате!	82
В житті буденнім місця їй нема	128
В жіноче свято всі ми — як рідня	184
В закоханості є щось від мистецтва	193
Взірець довершеності — особистість	19
Ви думаєте, у багатстві щастя	95
Визнання не чекайте людського	95
Висока мудрість в тому, щоб знайти	77
Високих істин небагато	52
Високі посади — мов гори скелясті	44
Вишукую тобі такі слова	113
Від древніх греків демократія	67
Від ревнощів стільки трагічних історій! ..	157
Від тебе чую мало теплих слів	109

З м і с т

Відкрийся і прийми мене	109
Відходять сни, і ранок настає	116
Відчувши погляд, опустила очі	189
Віки минають, сходять покоління	55
Він і Вона. Окремі два світи	130
Він любить вас, а вам від того смішно ..	192
Вісімдесят відсотків росіян	60
В коханні ми усі на рідкість різні	133
В коханні справжнім — завжди таїна ..	128
В легковажності власній не бачу вини! ..	77
В любовних стосунках	168
В людських стосунках зрозумій одне	52
В маршрутці напис дивний бачив я	229
В мистецтві неможливо хитрувати	54
В оголеній красі є таїна	169
"Вона не любить! Боже!"	172
Вона тебе любить!	166
В передчутті — вся магія кохання!	151
Впертість в ділах викликає реакцію	46
В поезії у кожного свій голос	213
Вродлива жінка — джерело енергій! ..	186
«В садочку маму малювали	235
Все біжимо! Такі розумні!	100
Все змінюється в світі. Врешті-решт	53
Все почалось з брехні «Идемо в	57
Все просто в світі: зло, добро і ми	88
Все, що живе, все зійде нанівець	215
Всесилля чар жіночих не збагнути	165
Всі люди дуже різні — знають навіть	60
Всі ми в черзі, як пращури	87
В сім'ї — не мед. Бо особистість кожен ..	166
Всі помиляються — хоч би які розумні ..	39
Всі справжні чаєлюби добре знають	229
Всіх жінок на Землі	183
Всміхнись, земляче!	81

З м і с т

Вся світишся! Душа співає!	108
В тобі живе маленьке чортеня	201
В часи давнішні в Київській Русі	204
В часи перепуть і тривожних думок	202
Господь дав людям в сиву давнину	9
Господь дає інтелігентність	14
Готуймось до праці, а не до польоту	19
Грошима тільки і живеш	48
Давненько я роздумую над тим	75
Давно засвоєний урок	43
Дає Господь жінкам, але не всім	188
Дайшник зупинив авто	227
Дай Боже, щоб кишені не порожні	85
"Дай мамі трубку, я її знайома	221
Дарунків доля нам не піднесе	87
Два брехуни. "В своїм садку	223
Два постулати душу бережуть	47
Дві таїни: характер і кохання	151
Де взявся мат, чому ганьблять	48
Де наші радісні розмови?	122
Дитинку реєструють. "Тато хто?"	218
Дівча, красуне-дівчинко!	180
Дівчата люблять сильних і крутих	186
Дівчата палять! Завжди з цигарками! .	234
Дівчисько ще. Уперше в ресторані	231
Дітей не треба муштрувати	27
Діти на екскурсії, де будують школу	231
Для багатьох людей все їх життя.....	7
Для багатьох я — образ ідіота	86
Для Вас робота — інтерес чи гроші?	23
Для декого добро — неначе гра	41
Для жіночок кохання — не мета	189
Для мене відкриття	211

З м і с т

Для мене любити — потреба	122
Для мене радість — думати про тебе ..	107
Для темних душ поезія — обман	209
Для щастя мало треба нам	115
"Для щастя треба грошей!	99
Дні шелестять, немов осінні листя	154
Добиватись жінки — це така дурниця!	176
Добрим світ весь не буде ніколи.....	89
"Добро і розум сіяють ніде!	204
До Вас у мріях і бажаннях лину	117
До влади, до грошей	209
До істини цікавої дійшов	120
Докопатися хочу я	88
Допоки очі світяться в мужчин	186
Допоки хліб є не в усіх	67
Дорога мудрості — тяжка і нескінченна!	32
До самоствердження двері відкриті	17
До світла йти потрібно тернами	51
Доярка з похмілля прийшла до худоби	224
Дружина льотчика: "Учора взяв	223
Думки красиві і краса в словах	99
Духовна потуга людини у тому	20
Духовність і чуттєвість — не дилема ..	190
Душа живе, як пристрасті живуть	133
Душа людська — система не двоїчна ..	134
Душевний спокій твій я не порушу	121
Душевні люди все життя — мов діти ..	128
Душі, яка невдячна і порочна	26
Еліта в світі є, але лише духовна	49
Емоцій треба більше вам чи знань?	95
Енергія душі — всьому основа	130
Ентузіасти — це один зі ста	102

Є благо і приватний інтерес

З м і с т

Є в кожній жінці неповторний шарм	188
Є в кожній нації і зрадники, і злодії	66
Є два життєві постулати	51
Є дві енергії у світі — зла й добра	24
Є дві ідеї у житейських хащах	88
Є дві моделі світосприйняття	49
Є дві породи українців	70
Є люди злі. Є поміж них вампіри	25
Є люди — мов отруйні змії	29
Є люди, які дуже люблять сваритися	33
Є особлива музика у Слові	66
Є порода людська, звать яку	22
Є слово "секс" — таке бездушне	152
Є стимули життя святі й гріховні	22
Є тисяча градацій у кохання	128
Є тисячі різновидів любові!	134
Є у життя випробування й пастки	45
Є у побачень після смак	125
Є філософія бажань	92
Живи, не уникай емоцій!	92
Живи собою і не заздри	90
Живуть століття нації і раси	30
Життя — любов, наснага і здобутки	49
Життя людське — це певна гра!	8
Життя сімейне набридає всім	171
Життя тяжке, але це не руїна	63
"Життя — це гра!" Подобається гасло!..	93
Життя — це смуги: чорна, біла	88
Жінки наївні, наче діти	198
Жінки про макіяж, прикраси дбають ...	190
Жінок вважаю кращими людьми	187
Жінок красивих в світі є чимало	196
Жінок шануймо і любімо, синку!	224
Жіночі груди — завжди таїна!	190

З м і с т

Жіночки, усміхайтесь частіше!	184
Завжди були і будуть два світи	122
Завжди уважно ставлюся до слова	206
Завзятим робота аж сниться	41
Зайшов у двір. Назустріч пес як рикне	227
За кожний свій вибір ти маеш платити	37
Закономірність є, на жаль, раніш	128
Закоханий по вуха! Раптом зрада!	47
Закоханим корисно розлучатись	147
"Закоханим сваритися — що тішитись	163
Закохані такі наївні!	147
Закохані! Я вас люблю й жалію	171
Закохані, не зустрічайтесь часто!	162
Закохані, сваритися не варто!	162
Закоханість — рожеві окуляри	117
Закоханість — це щедрий дар небес	154
Закоханість гріє нечасто	134
За оптимізм я українцям дякую	235
Засміяся, аби я тебе побачив	87
За що ми любимо когось?	153
Заядлий критику, облиш мої вірші!	209
Збираючись у подорож далеку	217
Здавалось би, всьому навчитись можна	23
Здається, що з брехнею легше	67
Здоров'я й зовнішність	17
"З думками про поезію відстань!"	213
Зізнаюся, я хочу, щоб завжди	118
Зірвись в кохання! Світ не зникне	109
Змагаються добра і зла світи	55
Знай, ангел-охоронець є у нас	24
Знайшли дитинку у Карпатах	220
Знання — це наче тест: що ми за люди	18
З нас кожен бачить у житті таке	8
Знаю — ревнощів муки	201

З м і с т

Знаю я, що любов — світлий	127
Зневіра, втома, хмура днина	142
З перемін у житті ти нервуєш дарма	48
З похмілля дядько заблукав у лісі	226
З роками більш сумного і тривожного	27
З тобою ми не просто так зійшлись.....	126
З усіх багатств найбільшим є уява	38
З усіх відомих істин вічних	35
З усіх тварин Господь лише людині	96
Зустрілися і покохались двоє	146
Зустрічаю я красуню	222
І все ж таки у кожного із нас	24
І все ж таки, закоханість	110
І все ж таки, любов — це несвобода!	172
Ідеї революцій творять генії.....	68
Ідея демократії проста	68
Із джерела не виплескати воду	133
Із чого починається духовність?	105
Інтелігенти є і є жлоби	50
Інтелігентність — мій взірець і стимул ..	26
Інтелігентності насіння	37
Інтимним пристрастям нема свободи ..	195
Існує вічна загадка мистецтва	54
Існує вічна таїна	175
Існує в світі давній мудрий принцип	9
Існує в світі поетичне братство	210
Існує дивне поле між двома	150
Існує мудра давнішня порада	91
Існують різні рівні інтелекту	35
Кажіть дитині змалку: "Ти — талант!	27
Кар'єрою не спокушай мене	94
Керують світом цим	97
Когось критикувати — гріх тяжкий	34

З м і с т

Когось любити — значить володіти	176
"Колего-лікарю! Ви так злякали	222
Коли злий сумнів душу точить знову ...	203
Коли кохання дар на душу сходить	149
Коли кохання піднесло	143
Коли ти втомишся від клопоту	203
Колискову пісню так, як може	226
Коли я чую, що любов — це бій	135
Кому написано вірша?	214
Комусь любов дає для злету крила	150
Комусь перелюб — гріх	166
Комусь радість — комусь горе	61
Конфліктів, прикростей в житті	34
"Косить під дурня" — своєрідна мода	31
Кохайте відверто й розкуто!	146
Кохана, вибач, різні ми істоти	197
Коханню Бернс пророчив перемогу.....	145
Кохання неможливо зберегти	130
Кохання нерозділене — хвороба	160
Кохання ніжне — це окремий світ	130
Кохання — перманентне почуття	174
Кохання справжнє відрізняє те	137
Кохання — це енергетичний згусток ...	133
Кохання — щастя і чимало мук	156
Кохати — значить все робити так	135
Кохатись, розслаблятися	52
"Кохаяю! Страждаю! Для тебе	153
Краса дівоча — ні манок, ні стимул	190
Краса жінкам дана не лиш для того	198
Краса людська не має еталону	184
Краса не існує сама по собі!	15
Красива жінка — завжди радість	186
Красива жінка — таїна і радість!	185
Красивих тіл — мільйони і мільйони! ...	129
Красуня наче мовить хоче	226

Лише розумні й сильні духом люди	100
Любим, шануймо, розвиваймо.....	97
Люблю інтелігентів. Поміж них	86
Люблю любити! Гріх це чи провина? ..	145
Люблю собак! Ніколи не продам	86
Люблю тебе, життя прикрасу	122
Люблю тебе, та я не егоїст	195
Любов для нас і свято, і надія.....	131
Любов для наших душ	164
Любов до поезії — це певний тест	213
Любов допомагає виростати	115
Любов — енергетичне джерело	129
Любов є вдячність	134
Любов завжди приносить сльози	155
Любові геніальність, певно, в тім	174
Любов і заздрість	40
Любові не буває без печалі	167
Любовна пристрасть – щедрий дар	148
Любов — не виграш в автоматі	157
Любов не може щось у вас відняти	138
Любов не можна міряти нічим	130
Любов — не розвага чи кайф	139
Любов — не тільки пестошів намісто ..	129
Любовні ігри, ігрища, забави	141
Любовні пристрасті знімають спрагу ...	150
Любов — отрута чи то ліки?	124
Любов примхлива, а душа закрита.....	122
Любов розбита вщент. Як жити далі? ..	160
Любов розділена вщухає.....	157
Любов. У слові сотні варіантів	134
"Любов — це гріх!"	136
Любов — це значно більше, ніж сім'я ..	135
Любов — це пристрасть, вічна і єдина	131
Любов – це стан душі	175

З м і с т

Любов — це таємниця ще й тому.....	138
Любов, як все, міняється у часі	135
Людей відкритих, щирих — одиниці!	18
Людей зганяє в натовп	45
Людей сварливих зроду не змінить	221
Людська невдячність — це	32
Людська підступність — це образа.....	87
Людські стосунки радують і ранять	34
Межі немає наглості людській!	29
Мене чарує мова наша ніжна!	66
Мені підказують куди іти.....	63
Мені так часто Вас не вистача!	124
Ми в світ прийшли, щоб взнати	6
Ми в світ цей на екскурсію прийшли	10
Ми живемо в багатоповерхівці	12
Ми живемо у декількох світах	103
Минає все: і біль, і сум, і втіхи	205
Ми — не ангели милістю божою	93
"Ми не зійшлись характерами! Все!" ...	157
Ми носимо в душі, немов взірець	173
Ми пам'ятаємо усе життя	31
Ми різні всі, неначе з різних	93
Ми сіємо зерно, щоб мати колос	185
Мистецтво є, було і буде різне	55
Мистецтво має мати новизну	56
Мистецтво — простір для душі і серця..	56
Мистецтво — таїна людського духу	56
Ми, українці, з мамою на Ви	179
"Ми — як усі!" — це твердження убоге ..	94
Мій друже, не плач від вагань	167
Мій юний друже! Радити нелегко	6
Мінятися не бійся, любий друже!	91
Міняю свій характер я поволі	18
Мовчун чи балакун	18

З м і с т

Могутня сила вічного інстинкту	132
Молися, як любов збулася!	147
Молитва жінки: «Господи, дай	172
Молитва, що підтримує в путі	101
Мораль має дбати про щастя людини ...	51
Мудрець-мужчина будь-якого віку	40
Мудрець щасливий, наче дитинча	102
Мужчини впевнені	33
"Мужчини всі однакові!" Неправда!	162
Мужчини закохані — наче дурні	175
Мужчини, шануйте усіх жіночок!	187
Навіщо вам мої стосунки з Богом?	86
"Навіщо на щоденник наклеїв	232
Навколо розумні, достойні мужі	129
Навчання — робота, але про запас.....	46
Навчив собаку розмовляти	223
Наївність — риса дивна	95
Найвища мудрість	83
Найвищий пілотаж	161
Найкраще у коханні — це початок!	149
На краще людство не міняє час	99
Належить думка ця Махатма Ганді	165
Нам потрібне кохання як спосіб життя	153
Намріяв і наворожив тебе я	110
Напевно це найкраще відчуття	110
Написані мільярди книг	209
На помилках своїх розумний	20
Нарешті довгожданий час настав	114
Нарешті я з роками зрозумів	163
Народ мій прокидається нарешті	68
Насамперед — люби себе!	193
Наснага життя не в посадах	72
Нас ображають егоїзм і заздрість	33
Нас прикрашають розум, хист.....	15

З м і с т

На тлі банальностей одвічних	77
Не бийте сина по обличчю.....	33
Не бійся втрат в любовному житті	154
Не бійся прикростей	79
Не бійтесь тих, хто гавкає на вас	30
Не буває з тобою розлуки!	119
Невже про друга мрії марні?	19
Не відкладайте ніжностей на завтра ...	185
Не вірте, що любов сама прийде	132
Не вір, що у життя одна стежина	77
Не все життя записано у долі	7
Не всім відомі істини високі	43
Не всім дано у юність повертатись	127
Не дуже пишайся собою	90
Не думайте про те, що вас не люблять	156
Не думайте, що вірші просто ллються	207
Не думай, що про нас говорять люди ..	115
Не дурень наче, а збагнуть не можу	25
Не забувай в буденній суєті	53
Не забувай, що я тебе люблю	110
Не закидайте оком на столицю!	36
Не зводьте, ради бога, все до грошей! .	96
Не знаємо себе ми до пуття.....	71
Не знаю, хто поезію придумав	208
Незрозумілого в жінках чимало.....	165
Не зупиняй себе: "Це неможливо!"	46
Не клопочуся я про визнання	212
Не кожному в душевній скруті вдасться	96
Не комплексуй, що ти не на виду!	89
Нема пісень вчорашньому коханню.....	126
Немає в світі "нашої" любові	170
Немає гіршої образи	158
Немає зла чи то обману	198
Немає істин в царині емоцій	21
Не маю друзів: певно, винен сам	187

З м і с т

Не міряймося, хто сильніше любить! ...	124
Не може бути все найважливішим!	40
Не може цього пояснити розум!	26
Не можна зрозуміти все у світі	46
Не навчили вас мама і люди	192
Не нагнітайте страхів і тривоги!	84
Не надривайся серцем на роботі!	193
Не намагайся зрозуміти жінку	198
Неначе схожі долі і путі	116
Не ображайтесь на мужчин	145
Не оцінити багатство моє!	80
Не падай в розпач, що нема	125
Не перечитуймо своє життя	21
Не пишайтеся гордо чинами	67
Не плач, що удачі нема!	89
Не поважаю я пихатих критиканів	29
Не порівнюй себе ані з ким	53
Не присягавсь ніколи я жінкам	137
Не присягайся, що зійшлись навік	158
Не розірвати песимісту кола	21
Не слухай теревень зі сторони	111
Не стомиться душа радіти	178
Не стримуй бажання на кожному кроці	192
Несхожі люди — наче ніч і день	30
Не треба знати власну долю наперед ...	47
Не треба ображатись на людей	85
Не треба ображатись на поетів	162
Не треба сперечатися ні з ким	34
Нехай надія в вас не вмере	39
Не хочу жити просто так!	77
Не хочу набридати, але все ж	119
Не хочу розлучатись, але треба	117
Ні, жінку створено не із ребра	179
Ніхто всього не знає достеменно	44
Ніхто любов не огородить муром	131

З м і с т

Ніхто не знає і не передбачить	152
Ніхто не знає, як твоє ім'я	118
Нічого не буває просто так	7
Ніч. П'яний тато підсковзнувся в снігах	227
Ніч — таїна. Не завжди спати треба	187
"Ні, я не п'ю! Не дозволяє Віра	230
О Господи, почуй мої слова!	104
Одні працюють для багатства	9
Ой слабка в сусіда жінка	219
Окрім якостей вищих, духовних	196
Опівночі візьміть крило ворони	228
Освідчитись в коханні не спіши!	148
О, скільки є різновидів любові	173
Основа духовності — це оптимізм	103
От би зустріти легковажну	127
От би навчитись вимикати	73
"Офіціанте! Щось мені здається	225
О як непросто в ніжності і в радості	123
О як непросто кожен день	74
О як я хочу, щоб завжди.....	192
Папуга продається на базарі	219
Передчуття кохання, радість, смуток ...	138
Переконався в цьому вже не раз	16
"Пес молодий. В наморднику не рано ..	221
Питання є за давнє, відкрите	99
Півночі ні сну, ні спокою!	109
Під знаком любові й довіри	124
Підказуєш мені: не поспішай	106
Під кожним оком по синцю	228
Піп якось в Господа спитав	225
Поважний і пихатий тип	103
Повір, не вся поезія — святе!	208
Повір, так не кохав раніше!	120

З м і с т

Повчає всіх. Товче про совість	20
Подарував Господь Адаму Єву	177
"Подарувати милому щось хочу!"	228
Подій в житті не так багато	82
Подобається що в жінках?.....	199
Поезії душа завжди відкрита	207
Поезії комусь — плетіння слів	211
Поезій стільки, скільки є поетів	213
"Поезію люблю!" Чи "не люблю!.."	215
Поезія для мене — це можливість.....	207
Поезія захоплює не всіх	210
Поезія — не детективне читиво	206
Поезія не має еталону	210
Поезія — не прапор і не жест	215
Поезія — не спів про квіточки	205
Поезія — це мій світогляд	208
Поезія цікава ще і тим	213
Поетам не нав'язуйте ідей	206
Поет без шкіри у житті буденнім	212
Поетів — море! Кращі є і гірші	211
Позаздрить можна вашому напору!	30
Показувати можна тільки зрячим	191
Політ душі словами не опишеш	150
Поліція бере відбитки пальців	143
Поміж відомих всім життєвих домінант...	96
Поміж зневірених і злих	80
Поміж людських характерів і вроди	97
Попри морок щоденної втоми	93
По-різному кінчається кохання	156
По суті всі чоловіки полігамні	148
Почесті й гонор — це знак суєти	102
Правлять світом людей Сили Вищі	53
Прекрасно випускати птаха в небо	166
Привабливість жінкам дарує Бог	180
Привласнити, придбати особистість	152

З м і с т

Привчали нас: життя — це боротьба! ...	15
Прийшла багатодітна мама	226
Прийшла додому після випускного	232
Прийшла до лікаря	234
Прийшов, нарешті, наш кохання час! ..	112
Пробач мені, якщо тебе здивує	114
Пробач, що я багато говорю	111
Про гроші дбають молоді	95
Продавщиця дівчинці	232
Про їжу ситий зроду не напише	207
Прокинувшись, як можеш, глянь.....	71
Про мову точаться розмови	65
Промучившись, проплакавши	82
Про себе дбати чи гребти під себе	23
Просимо у Господа грошей.....	8
Прошу, пробач за жадібність.....	119
Радіє хтось, а хтось в коханні плаче ...	139
Радій життю, в якому сміх і сльози!	124
Радіючи тому, що ви — удвох	191
Робить все той, хто вміє робити.....	40
Розбещеність не в тому, з ким	161
Розум в цілому хвалити не треба	45
Розумна жінка — та, що любить	199
Розумні люди є, а є дурні	36
Розумність проявляється по-різному.....	46
Російська влада двадцять два рази.....	69
Російські найманці	60
Сваритися — це справа недостойна	34
Свій ритм життя у кожного з людей.....	79
Свій світ у кожного	17
Свобода чи гроші? В'язниця чи храм? ...	94
Своїм здоров'ям платимо завжди	44
Свою любов ми творимо самі	167

З м і с т

Себе й мене ні з ким ти не рівняй	112
Себе не виправдовуй — збіг обставин ..	27
Секрет і таїна кохання в тому	138
«Сім'я! Готуй, пери, прасуй!	230
Скажи, красуне, чом така сумна	181
"Скажи, як ти привчила чоловіка	234
Сказав "люблю" — і спорожніло серце	113
Сказати "Я люблю" — мені замало	112
Слова лікують, радують і ранять	30
Смішне чи прикре скоєне тобою?	47
Соромитись бажань своїх чи ні?	194
Спасибі, Господи, за те	104
Спасибі, росіяни, вам за те	57
Співає соловейко, як по нотах	98
Спливають роки в небуття	182
Сприймай життя поезію і прозу	85
Старий вовчище в темнім лісі	222
Статистика. Закономірність є	226
Стосунки душ глибоких — це оркестр.	150
Страх помилок не треба у душі нести! ..	42
"Струс мозку, а не інше щось	217
Студент складав екзамен	218
Сусід мій, український хлопець Вова	69
Сьогодні молодь знає все	171
Така красива і така сумна!	188
Така це рідкість — люди благородні! ..	98
Так легко прокидатись вранці	116
Так хочеться змінити світ на краще!	83
Так хочеться чомусь пісень співати! ..	105
Так хто ж такі інтелігенти?	13
Так часто бачу на телеекрані.....	78
Талант кохання — наче первородство	138
Талант любові, певно, є у тому	129
Татусь! Приходь за мною в дитсадок ..	229

З м і с т

«Татусю, скажи, тато бив тебе?»	224
Твій день народження.....	192
Твій образ не забуду я ніколи	120
Твій образ як ікону бережу	195
Творці мистецтва — це зірки	56
Тебе не любить? Ну то й що?.....	161
Тебе не люблять! Просто горе!	156
Тебе не оцінили. Ти страждаєш	16
Тебе як особистість взнати хочу!	115
Тебе я хочу бачити щодня!	123
Телефонують. Він у трубку: "Кицю.....	225
"Тепер у нас немов курортна зона!	218
"Ти знаєш, щось не віриться мені	220
Тепло й любов еднають нас	121
Терпіли ми наруги різні	62
Ти в захваті! А їй потрібен інший	156
Ти — вільний птах	123
Ти входиш в світ, який святий	195
Ти говори зі мною, говори!	112
Ти думаєш, як душу вберегти	169
Ти кохаєш мене. А я іншу кохаю	168
Ти мені не розказуй, як тяжко	39
Ти не дивуйся, що чомусь	117
Ти не думай про скруту і біль	90
Ти не питай, чом розійшлись ці двоє? ..	159
Ти ніжністю зняла туман тривоги	193
Ти подивився на красу дівочу	148
«Ти, синку, дурнуватий	234
Ти соромишся тіла свого	120
Ти сумнівами душу не карай!	84
Ти так завзято поспішаєш жити!	48
Ти у закоханості не шукай провини	142
Ти хочеш бути іншою? Не вірю	195
Ти хочеш бути лідером? Давай!	32
"Ти чом не в школі, друже мій?	231

З м і с т

Ти ще переконаєшся не раз	185
Ти ще почувеш слави сурми	31
Тіла дівочі — істинна краса!	189
Ті люди, що сьогодні творять зло	52
Тобою зачарований давно.....	106
Тобою хворий я давно	108
Тоді приходить ревнощів пора	155
Тому не заздри	42
Тренуймо волю! В ній одній визнання ..	88
Три друга щиро мріяли	221
Тримати усмішку, коли життя	97
Тупих і злих не виправить навчання	18
Туриста в джунглях упіймали	233
Тяжкі часи. Війна і зрада	59
У будь-яких конфліктах завжди є	23
У будь-якій прозі	215
«Увага! Десь ділась собачка	235
У дружнім колі третій тост	196
У жінки кожної свій власний образ	200
У клопотах, у втомі, у жалю	121
У кожному вірші має бути "щось"	98
У кожного в житті своє багатство	212
У кожного в житті свої здобутки	98
У кожного в житті своя дорога	37
У кожного в житті своя пора	140
У кожного із нас любов своя	201
У кожного кохання власний голос	111
У кожного кохання є секрети	152
У кохання гарантій нема	157
Улещував красивий мамонт	235
У нас чомусь ганьбити люблять хором ..	31
У праведні й святі не пнися що є сили! .	90
У простір кохання заходь без вагань ...	144
У світі, де сліпці, прагматики й зануди .	146

З м і с т

У світі примітивних егоїстів	44
У світі стільки прикростей і зла!	84
У світі суму, клопоту й тривоги	111
Усе мистецтво — це тренаж емоцій	54
Усі грішать. Хто кається. Хто плаче	8
Усі жінки — це наче дві породи	187
Усі йдуть в ногу — тільки я не в ногу	78
Усі мої кохані завжди поряд	165
Усі наркотики, паління, алкоголь	51
Усі народи вийшли із племен	58
Усі нещастя дані нам для того	23
Усі страхи і сподівання	24
У совісті стежка вузька	16
У суперечках не дійти до правди	45
У тебе наче шило чи сверблячка	21
У філософських працях мудрий Фройд	71
У хлопців кільця, серги, пірсінги кругом	49
У царині інтимних почуттів	191
У цьому доля зла, або	42
Учись ходити власною ногою	93
Учителі є і викладачі	37
Учитель дітям: "Я попрошу встати	232
Учіться думати!	17
У чому проявляється наш розум?	14
Фанатик — своєрідне хобі	20
Футбол. Коментатор	228
Хай чорні хмари хоч які зійшлися	14
Хизується "зірок" орава!	56
Ховаємо чутливість, поетичність	27
Хоч би від чого почуття схолили	160
Хоч би які були праві і щирі	94
Хоч би які були часи й умови	100
Хоч все жіноцтво	189

З м і с т

Хоч де, хоч як би доля нас носила	186
Хоч ми з тобою рідко зустрічались.....	123
Хоч у кохання міри і немає	139
Хоч хто б ти був, і хоч би що робив	14
Хоч хто б ти був: чи бідний	144
Хоч хто були б ви	41
Хоч що було б — хай вітер свище!	92
Хоч що було б, закохані — щасливі.....	146
Хоч що б робив, робитиму все так	76
Хоч як крути, брехня — синонім зла!	44
"Хто вас побив?	231
Хто має над собою владу	102
Це Божий дар: навчитись жити.....	142
Це просто диво, як жінки	182
Час роздумів до кожного прийде	17
Чи ви в літах, чи ще безвусі.....	47
Чи зможеш оцінити хоч колись	121
Чи мають українці ворогів?	62
Чи можна зробити щасливим когось?	73
Читай кохання безкінечну книгу!	154
«Читаю ваші вірші й тихо плачу	208
Читаю лист: "Оце варила свиням	216
«Чи я єдиний синок у сім'ї	220
Чогось бояться націоналізму!	63
Чого це ти хизуєшся так змолоду?	21
«Чом перше червня – це День захисту	219
"Чом ти з жінок очей не зводиш	224
Чому біжиш? Чому ховаєш очі?	126
Чому в коханні домішок печалі?	132
Чому для нас кохання — наче гріх?.....	141
Чому життя сприймаєш, як зануда	42
Чому закоханих так мало в світі?	164
Чом у католиків духовні співи	233

З м і с т

Чому кохання — це короткий строк? ...	159
Чому любов несе розчарування	160
Чому — не можу зрозуміти сам	147
Чому прекрасні почуття зникають?	155
Чому так любимо жіноче свято?	180
Чому так мало часу для побачень?	147
Чому так рясно родить в людях зло	9
Чому так тяжко вперше	191
Чому ти озирался на інших?	20
Чому ти опускаєш долу очі?	115
Чому у багатьох сумна дорога?	126
Чому у кохання не радісні очі.....	157
Чому у світі всі народи різні?	61
"Чому це ти такий сумний	229
Чому шаную так інтелігентів?	14
Чому, як прийде час любити	131
Чому я не люблю, як хвалять в очі?	26
Чом часто тіло красивіше.....	188

"Шановний батько! Ваш синочок	217
Шумливі — просто жах! — мої сусіди! .	233

Щасливі ми у просторі свободи	127
Що ближче зустріч, то гучніше серце ..	114
Що в вас за ресторан!	230
Що є поезія?.. Весна	205
Що з нами діється весною?	106
Що за словами "Я кохаю вас"?	149
Що значить доля? Зрозуміти хочу	10
Що межі не знає? Бажання й потреби ...	19
Що менше любимо ми жінку	220
Що нас гнітить? Що душу піднімає?	92
Що нас щоденно по життю веде.....	99
Щоб бачити в буденності красу	96
Щоб бути вільним і розкутим	28

З м і с т

Щоб відчувати сенс життя і смак	71
Щоб довше чисту душу зберегти	102
Щоб досягти високої мети	12
Щоб кожен день життя відчутти смак	91
Щоб легко прокидатись на світанні	105
Щоб не страждати від бруталної	101
Щоб ясною була життя дорога.....	89
Щодня дарую сам собі приємне	121
Щось недобре сказати про когось	43
Щось трапилось. Подумай	11
Юнак батькам: «Все! Годі!	234
«Я бачив, як якийсь мордатий жлоб ...	231
Я безнадійно Вас люблю	177
Я буду згадувати Вас	201
Я Вас люблю. Але без фанатизму	170
Я вас люблю, старателі кохання!	144
Я вас не вчу — я сам себе шукаю	76
Я вчуся вдосконалюватись так,	22
Я для тебе проситиму долі в Небес!	112
Я довго йшов до висновку простого	139
Я дуже не люблю розмов про зраду....	177
Я є співець. Господаря не маю	212
Я жадібний до часу! Так шкода	75
Я, закоханий, завжди сліпець.....	125
Я знаю: придумаю сотню причин	108
Я знаю, як кохання зберегти	119
Я з радістю завжди протягну руку	31
Я зрозумів всіх ревнощів причину	173
Я їду на побачення з тобою	110
Яка геніальна в нас мова!	116
Яка метаморфоза почуттів!	118
Яка прекрасна юності пора	76
Яка то радість — зроблена робота!	98

З м і с т

Яка то радість, налітавшись вволю	193
Якби були всі люди егоїстами	68
Якби в житті кохання не було	137
Якби хоч раз ви бачили себе	185
Як Ви до мене, я до Вас прийду	118
Як вибрали свій напрям у житті	51
Як вища благодать любов дана нам	133
Як всі біжать, так тяжко зупинитись	9
«Як вчителька у класі нас залишить ...»	229
Як гроші — інструмент	28
Як двоє розлучаються — то зле	158
Як для вина важливий після смак	137
Як дуже хочеться.....	90
Як є бажання ніжних почуттів	142
Як є молитися на кого	111
Як залишками м'язів грає Гриць!	235
«Як з близнятами вам?	233
Який тривожний і прекрасний	174
Які же темні ми були колись	190
Які чоловіки в нас цивілізовані.....	218
Як любиться — не слухайте нікого!	149
Як лютувала ця зима!	183
Як маю кохання — утримати хочу	120
Як можна ніжності цуратись	108
Як наколотишся за день.....	202
Як не для показухи, а по суті	166
"Як пасічник качає мед, вдягає	219
Як подивлюсь зі сторони	146
Як пригощають — їж і дякуй чемно!	219
Як пристрасті мене підносять	119
Як робиш вибір	94
«Як себе ти вважаєш розумним	53
Як стане тяжко, хочеться до болю	118
Як терпіти страждання щодня учись	45
Як тяжко з тими, хто в душі плебеї!	32

З м і с т

Як тяжко й довго робиться кришталь! ..155	
«Як у синочка справи в школі?»217	
Як чистять пір'ячко жінки182	
Якщо близькі тобі мотають нерви151	
Якщо вас провокують на скандал28	
Якщо в житті щось трапилося зле11	
Якщо від інших відрізняєтесь на краще ..25	
Якщо все розумію — я щасливий169	
Якщо в сімнадцять років ти голодний ... 50	
Якщо Господь нам дав якісь таланти22	
Якщо гребти не вистачає сил91	
Якщо для тебе з тисячі жінок131	
Якщо дратуєшся чогось101	
Якщо є Вища Справедливість10	
Якщо за розум хвалить жінка мила227	
Якщо здається, що немає сил184	
Якщо зустрінуться не випадково двоє ..153	
Якщо колись кохати вдасться154	
Якщо кохання так і не збулось137	
Якщо любов — прекрасний шлях 132	
Якщо любов тобі дарує хтось191	
Якщо передчуваєш, що твоє39	
Якщо пливеш туди, куди несе98	
Якщо стомились у польоті крила155	
Якщо твоя кохана вередує177	
Якщо тебе дратує щось153	
Якщо тебе не люблять, ти не плач!160	
Якщо тебе розлюбить, не вмирай!159	
Якщо ти від природи не ледачий43	
Якщо ти хочеш душу зберегти92	
Якщо тобі лестять багато41	
Якщо у тебе є який талант15	
Якщо у тебе на душі погано15	
Якщо шепочу, що тебе я люблю149	
Як я тебе не бачу довго117	

З м і с т

"Я мову вчить не хочу і не буду!	66
Я не дарма оспівую кохання	139
"Я не люблю вас. І не хочу	114
Я не люблю людей, яким немов робота	28
Я не люблю чужих компаній	86
Я не сварюсь і наче все прощаю	16
Я ніжних слів таких не знаю	108
Я пам'ятаю всіх своїх коханих	202
Я розмовляти починав російською	64
Я сам пройшов шляхи	16
Я сплю, і снишся ти мені	107
«Я туфлі в вас купив!	220

Поезії Віталія Іващенко

Ці книжечки - найдешевші в світі (не за змістом, а за ціною), бо видаю їх сам, поезію дарую, а Ви платите тільки за папір і друк.

Книжки українською:

1. Українці! Прокидайтеся! 56 стор.
2. Краплинки, 216 стор.
3. Сьогодні живемо, 224 стор.
4. Загляньмо в душу, 256 стор.
5. Зернятка, 288 стор.
6. Усмішки, 280 стор.
7. Мозаїка життя, 392 стор.

Вибране з цих книжечок у двох подарункових виданнях у твердих обкладинках:

8. Ми - Українці! (Диплом Міжнародного ярмарку).640с
9. Поезія кохання (двомовна), 560 с.

Російською, написане в молодості (до 55 років):

10. О, Женщина! 80 стр.
11. Вторая любовь, 80 стр.
12. Проснувшись утром, улыбнись! 94 стр.
13. Нечаянная радость, 128 стр.

Всі поезії російською в подарунковому виданні:

14. Слова любви, 400 стор.

Щоб замовити книжки у автора можна написати: Іващенко Віталію, до запитання, Київ, 03 110, або на e-mail: vivashchenko@ukr.net.

Літературно-художнє видання
Іващенко Віталій Вадимович
"Найкраща подруга"
(поезії)

© В.В.Іващенко

Оригінал-макет автора

Папір офс. Спосіб друку – офсет.
Ум. друк. арк. 4,1. Обл.-вид. арк. 4,23.
Наклад 5 000 пр.
Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут»
Видавництво «Політехніка»
Свідоцтво ДК № 1665 від 28.01.2004 р.
03056, Київ, вул. Політехнічна, 14, корп. 15
тел. (44) 204-81-78

Віддруковано на ЗАТ "ВІПОЛ"
зам. № , Підп. до друку 00.00.2016
Формат 60x64, 1/32. Наклад 5000 пр.
03151, Київ, вул. Волинська, 60.
Свідоцтво про внесення
до Державного реєстру
серія ДК № 4404 від 31.08.2012 р.

